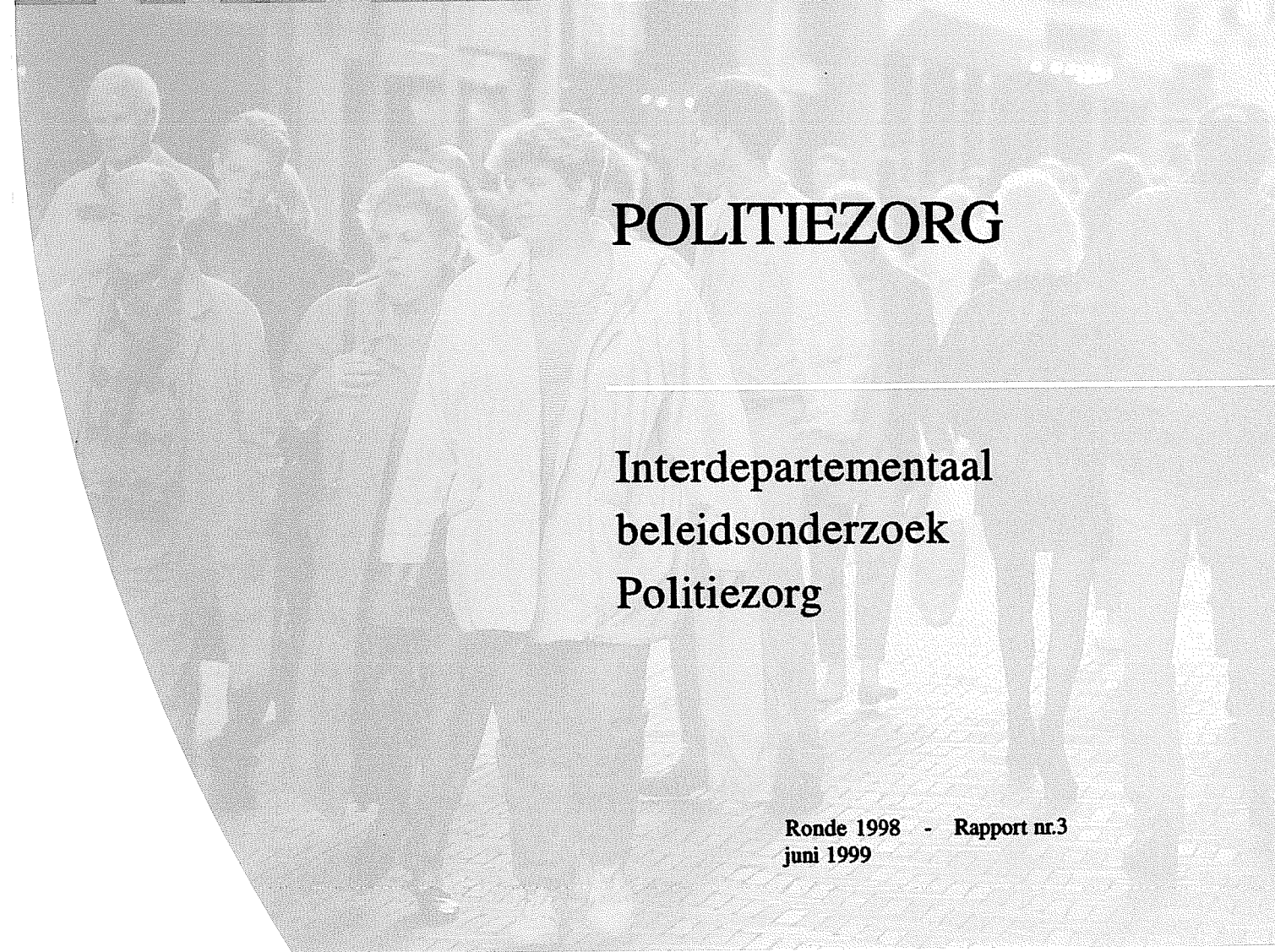

2000 AAR

POLITIEZORG

**Interdepartementaal
beleidsonderzoek
Politiezorg**

**Ronde 1998 - Rapport nr.3
juni 1999**

IBO-Politiezorg

INTERDEPARTEMENTAAL BELEIDSONDERZOEK POLITIEZORG

IBO-ronde 1998, nr. 3
juni 1999

INHOUD

	Pagina
<u>Hoofdstuk I</u>	
Samenvatting en beleidsimplicaties	
Algemene conclusie	1
Budgetverdeelsysteem (BVS)	1
Beleidsgerichte benadering van de wijziging in het bekostigingsstelsel	4
Prestatiegerichte financiering	6
Aansturing van korpsen	10
Rol van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK)	13
<u>Hoofdstuk II</u>	
Urgentie	
Inleiding	14
Taakopdracht	15
Optimaliseringsstrategie	18
Standaard argumenten	24
Analysemodel: systeemmodel	29
Opbouw van de rapportage	31
<u>Hoofdstuk III</u>	
Datamatrix	
Inleiding	32
Onderzoeksaanpak	32
Analyseniveau	33
Uitgangspunten	33
Datamatrix: de regio staat centraal	34

<u>Hoofdstuk IV</u>	<u>Doorlichting Budgetverdeelsysteem (BVS)</u>	
	Gevoeligheidsanalyse	46
	Doorwerking bekostiging (BVS) in bedrijfsvoering	51
	Allocatieve effect van het BVS	55
	Conclusies	57
<u>Hoofdstuk V</u>	<u>Output en Veiligheid</u>	
	Betekenis van output	59
	Output	61
	Veiligheidssituatie	63
	Output en veiligheidsbeeld	66
Bijlage 1	Modaliteiten ter reparatie van het BVS	69
Bijlage 2	Concrete suggestie ter invulling van de prestatiegerichte financieringscomponent.	72
Bijlage 3	Deelnemerslijst	
Bijlage 4	Tabellenboek statistische analyse	
Bijlage 5	Taakopdracht IBO Politiezorg	

I Samenvatting en beleidsimplicaties

Algemene conclusie

Door toename van de onveiligheid gedurende de afgelopen decennia is er twijfel gerezen, ook binnen de politie zelf, of de 'sterke arm' in staat is hier effectief tegen op te treden.

De vergelijkende analyse van regio's die is uitgevoerd, kan op die vraag licht werpen. De uitkomsten impliceren dat het optreden van de politie er wel degelijk toe doet. Er zijn regio's die het in veiligheidsopzicht beter doen dan andere. Dit verschijnsel van beter en slechter doet zich in den brede voor, het geldt voor een vergelijking van grootstedelijke zowel als voor een vergelijking van plattelandsregio's. Deze verschillen in veiligheidsuitkomsten blijken samen te hangen met het optreden van de politie zoals dit tot uitdrukking komt in hun productiviteit. Het blijken de regio's met productieve korpsen te zijn die in veiligheidsopzicht beter scoren. Het lijkt geen twijfel dat de politie alleen in staat is tot hogere productiviteit indien de samenwerking in de justitiële keten optimaal is.

Beleid dat erop gericht is de veiligheidssituatie op nationale schaal te verbeteren, kan derhalve met succes op deze verschillen inspelen door betere regio's zich verder te laten verbeteren en de achterblijvers een inhaalslag te laten maken. Deze optimalisatie-strategie moet door de keten gedragen worden.

Het bekostigingsstelsel, met name de prestatiegerichte component, kan hieraan dienstig gemaakt worden.

Budgetverdeelsysteem (BVS)

Het huidige budgetverdeelsysteem leidt tot verschillen in bekostigingsniveau tussen regio's die onvoldoende rechtvaardiging vinden in verschillen in objectieve omstandigheden.

De uitkomsten van de doorlichting van het BVS indiceren dat er voor de basisbekostiging van de op behoefte afgestemde *politiezorg* een eenvoudiger en inzichtelijker alternatief bestaat in de vorm van een uniforme vergoeding per inwoner aangevuld door de bepaling dat hierop een zodanige aanvulling wordt gegeven dat de vergoeding per km² van het bestreken regionaal gebiedsoppervlak aan een nader te bepalen minimum voldoet. Dit laatste minimum zou zodanig dienen te worden vastgesteld dat alleen voor de extreme gevallen in een aanvulling wordt voorzien zodat aan de eenvoud van het uitgangspunt: “een gelijke vergoeding per inwoner”, zo weinig mogelijk afbreuk wordt gedaan. Hiervoor pleit ook de actuele ontwikkeling binnen de regio's, namelijk om de organisatie en de toewijzing van middelen niet langer te laten domineren door de noodhulp die reactief van karakter is. Deze wordt thans meer in evenwicht gebracht met fijnmazige politiezorg die tevens proactief gericht is.

Dit voorstel tot vereenvoudiging van de bekostiging is gebaseerd op het uitgangspunt dat eenvoud en transparantie de voorkeur verdienen tenzij door verfijning van het verdeelsysteem een aantoonbare verbetering in de allocatieve werking te verwezenlijken valt. In het huidige BVS weegt het gebrek aan transparantie niet op tegen de allocatieve meerwaarde. Die blijkt er niet te zijn, veeleer is er sprake van een negatief allocatief effect.

Vereenvoudiging en transparantie in de financiering passen bovendien heel goed bij de eis, zie *het Beleidsplan Nederlandse Politie 1999 - 2002*, dat de politie de eigen organisatie doorzichtiger moet maken.

Door de voorgestelde vereenvoudiging valt te verwachten dat de belangrijkste bezwaren tegen de huidige systematiek ondervangen kunnen worden.

Met betrekking tot de aantoonbare schaalnadelen van de kleinere korpsen valt op te merken dat samenvoeging niet zonder meer tot het gewenste effect zal leiden, ook de grootste korpsen kampen - zij het om andere redenen - met nadelen van hun schaal. Er wordt niets gewonnen door die te vergroten. Middelgrote korpsen blijken uit een oogpunt van schaal de optimale omvang te hebben.

Beleidsmatig valt er veel te zeggen voor de stelling dat een verdeelsystematiek nooit voor alle nadelen kan compenseren en dit dan ook niet moet beogen. Bij invoering van de voorgestelde vereenvoudiging wordt de cumulatie van nadelen weggenomen. Kleinere korpsen houden dan weliswaar het nadeel van hun schaal maar hier staan grote potentiële voordelen van overzichtelijkheid en korte beheerslijnen tegenover. Indien deze potentiële voordelen worden uitgebuit kan de compensatie in de wijze van bedrijfsvoering worden gevonden. Die weg verdient alleszins de voorkeur boven financiële compensatie die het zoeken van een bedrijfsvoeringsoptimum juist kan frustreren.

Op grond van de uitkomst dat de kwaliteit van het financieel beheer (zoals objectief vastgesteld door de Algemene Rekenkamer) aantoonbaar effect heeft op de financiële uitkomsten van de gewone bedrijfsvoering valt aan te bevelen het toezicht op het financieel beheer, waaronder begroting, te verscherpen.

Het is evident dat de voorgestelde heldere grondslag voor de basisvergoeding van de op behoefte afgestemde politiezorg aanvulling verdient op grond van bijzondere taken en omstandigheden. Die kunnen van regionale en bovenregionale aard zijn waartoe in elk geval de georganiseerde criminaliteit te rekenen valt.

De bijzondere uitkeringen die hierop geënt zullen worden, zijn onderwerp van studie en overleg op het ministerie van BZK. In de uitwerking van de bijzondere uitkering kan ook de verankering gevonden worden van de hiermee gefinancierde activiteiten binnen het takenpakket van de politieregio's.

Op grond van de uitkomsten van het onderzoek kan geconcludeerd worden dat de budgetverdeelsystematiek als volgt kan worden opgebouwd:

1. Basisfinanciering politiezorg
2. Bijzondere uitkering i.v.m. regio-specifieke taken en omstandigheden
3. Bijzondere uitkering i.v.m. bovenregionale taken en omstandigheden
4. Prestatiegerichte financieringscomponent.

De uitwerking en uitvoering van een zodanig nieuw bekostigingsstelsel verdient zorgvuldigheid. Hierop wordt hierna ingegaan.

Beleidsgerichte benadering van de wijziging in het bekostigingsstelsel.

In het overleg met het veld over een eventuele wijziging van de grondslagen van het bekostigingsstelsel is vastgesteld dat hierover uitgesproken opvattingen bestaan die erop neerkomen dat zo'n wijziging thans niet opportuun geacht wordt. De argumenten die hiervoor gehanteerd worden zijn bestuurlijk van aard. Het BVS dateert uit 1996 en een stelselwijziging op zo korte termijn wordt gelet op de tijd en aandacht die dit ook aan de zijde van de politieregio's vergt, niet een aantrekkelijk perspectief geacht. Te meer niet aangezien tal van korpsen zich recent voor hun *interne* verdeelsystematieken op dezelfde componenten hebben gebaseerd als gebruikt zijn in het BVS. Men zou niet graag zien dat de verrichte investeringen in systematiek en bijbehorend overleg op zo korte termijn weer ongedaan gemaakt zouden worden. Hiervan vreest men een zodanige discussie en onzekerheid dat de gevolgen haaks zullen staan op de intenties uitgesproken in het *Beleidsplan Nederlandse Politie 1999-2002* (BNP) om tot verbetering van het prestatievermogen te komen. De hierop gerichte inspanningen zullen niet door interne sterkte-discussies doorkruist mogen worden.

Voorts is men van mening dat de gewenste "reparatie" van het BVS *grosso modo* ook bereikt kan worden door de onderlinge gewichtsverdeling van de componenten uit het BVS op beleidsgronden aan te passen. Die uitspraak is mede gebaseerd op de ervaringen die inmiddels met de interne verdeelsystematiek zijn opgedaan. Deze reparatie kan op korte termijn worden uitgevoerd zodat meer tijd beschikbaar komt voor herziening van het stelsel.

Deze argumentatie kan als houtsnijdend worden aangemerkt. De prestatiegerichte financieringscomponent die nieuw is valt niet onder de hierboven weergegeven stellingname. De financiering ervan zal ook uit nieuwe middelen gedaan worden. Op bestuurlijke gronden zou het derhalve aanbeveling verdienen om de voorgestelde stelselwijzigingen gedurende de nu lopende kabinetsperiode nader uit te laten werken en af te ronden en vervolgens in te laten gaan per 01-01-2002.

Per 01-01-2000 zouden de gewenste reparaties van het BVS kunnen worden doorgevoerd waarvoor hierna enkele modaliteiten zijn opgenomen (zie bijlage 1). Deze reparatie van het BVS op korte termijn zou gecombineerd moeten worden met de actualisering van de omgevingsvariabelen die in het BVS gehanteerd zijn om tot kwantificering te komen. Deze periodieke evaluatie is bij de invoering van het BVS wel voorgenomen maar tot nu toe nog niet uitgevoerd. Indertijd is voorgenomen om éénmaal per twee jaar vast te stellen of de opgetreden wijziging in de omgevingsvariabelen zoals bevolkingsaantallen etcetera een bepaalde tolerantiemarge overschrijdt.

Indien dit het geval is, zou tot actualisering worden overgegaan.

Het valt te verwachten dat door wijziging van de verhouding tussen de regio's in bevolkingsaantallen, aantallen woningen (Vinex) e.d. ook de middelentoe wijziging uit dien hoofde aanpassing zal kunnen ondergaan. In elk geval zal dit vastgesteld moeten worden. Het behoeft geen betoog dat deze aanpassing gecombineerd zal moeten worden met de gewenste reparatie. De reparatie en aanpassing van de uitkomsten van het BVS staan los van de introductie van de prestatiegerichte financieringscomponent, maar op praktische gronden verdient het uiteraard aanbeveling om invoering hiervan ook mee te nemen in de voorgenomen cyclus. Die cyclus zou er aldus uit komen te zien (zie volgende pagina):

- 1-1-2000   - Invoering reparatie op het BVS
                  - Actualisering omgevingskenmerken BVS
                  - Invoering prestatiegerichte financieringscomponent
- 2000-2001   - Uitwerking en vaststelling grondslagen nieuw
                  bekostigingsstelsel ter vervanging van het BVS.
- 1-1-2002   - Invoering nieuw bekostigingsstelsel inclusief
                  prestatiegerichte financieringscomponent.

Prestatiegerichte financiering

Het kabinet heeft bij zijn aantreden aangekondigd dat de veiligheid in het beleid gedurende deze kabinetsperiode een belangrijke rol zal spelen. De politie die hierin een cruciale rol vervult, zal de eigen organisatie doorzichtiger moeten maken en aanspreekbaar moeten zijn op prestaties.

Hierbij doet zich de dwingende vraag voor of voor het vaststellen van deze prestaties objectief meetbare criteria zijn aan te geven. Wat moet er geleverd worden en hoe kan dit objectief gemeten worden?

Een belangrijk deel van dit onderzoek is op deze vraag gericht.

Als gesproken wordt over meetbare prestaties, dan gaat het om twee aspecten, te weten:

- leiden meer middelen tot een navenant hogere productie (output)?
- leidt de hogere output tot meer veiligheid (outcome)?

In dit onderzoek zijn deze beide vragen centraal gesteld en de uitkomsten zijn in heldere taal te formuleren.

Er doen zich tussen de regionale korpsen die in vergelijkbare omstandigheden werkzaam zijn grote verschillen voor in productiviteit: output in relatie tot de beschikbaar gestelde middelen respectievelijk mankracht. Deze verschillen kunnen oplopen tot 50%. Deze verschillen in productiviteit blijken door te werken in de veiligheidssituatie. Gerekend over een breed scala van delicten zoals dat in de Politie Monitor Bevolking (PMB) gemeten wordt, blijken regio's met productieve

korpsen relatief veiliger te zijn geworden, regio's met improductieve korpsen blijken relatief onveiliger geworden.

Deze uitkomsten leveren de gevraagde ondersteuning van de stelling dat het verantwoord is te achten om beleidsmatig op output gekoppeld aan veiligheid te gaan sturen en hierbij van financiële prikkels gebruik te maken. De doorwerking van output in veiligheid is hierbij van essentiële betekenis. Mede gelet op de scepsis in het veld met betrekking tot sturing op output alleen is dit uitgangspunt van groot belang te achten. Inhoudelijke gronden wijzen overigens in eenzelfde richting want aan systeemgedrag waarbij verhoging van de zichtbare output wordt nagestreefd los van veiligheid, zou zeker niet gestimuleerd moeten worden. 'Best practice' moet zoals ook in deze studie is gedaan, worden gedefinieerd in termen van output gekoppeld aan veiligheid. De uitkomsten laten op dit punt zulke grote verschillen zien dat de ontwikkeling in enkele regio's zorgwekkend lijkt te zijn. Dit verdient nadere toetsing en precisering. Beleid op dit punt zou niet alleen op positieve incentives maar ook op versneld herstel gericht moeten kunnen worden. Temeer daar hierbij niet alleen de primaire veiligheid van de bevolking in het geding is, maar het hele vestigingsklimaat waarin veiligheid een cruciale rol speelt. Dit geldt in gelijke mate voor bedrijven en bewoners. Onveiligheid die zich dan altijd toespitst in de centrumsteden leidt tot uitstroom van bedrijven en bevolking en tot verscherping van sociale tegenstellingen, met elkaar versterkende mechanismen tot gevolg. Dit herstel is niet primair een kwestie van financiële middelen maar van prestaties die met deze middelen geleverd worden. Het moet om die reden onwenselijk worden geacht het herstel met additionele middelen te steunen, ook al zal er druk in deze richting worden uitgeoefend.

Aan de implementatie van prestatiegerichte financiering dient grote zorg te worden besteed teneinde te voorkomen dat die averechts uitwerkt. Deze studie heeft laten zien dat verdeelsystemen zulke onbedoelde effecten heel wel kunnen veroorzaken.

Bij de implementatie zullen drie belangrijke overwegingen voorop moeten staan die te maken hebben met wat beleidsmatig beoogd zou moeten worden, namelijk het in gang zetten van een *dynamisch verbeterproces*. De eerste overweging luidt dat van het publiek maken van prestaties een veel groter effect te verwachten valt dan van financiële incentives die in het verbeterproces een ondersteunende rol spelen. Het zou in dit verband een goede zaak zijn als korpsen die over de beschouwde periode (1993 - 1997) 'best practice' hebben laten zien hier op korte termijn wat middelen betreft iets van merken. Die 'premie' moet financieel interessant zijn maar van groter belang moet de publieke erkenning van en waardering voor de geleverde prestatie worden geacht. Met als uitdaging dat deze korpsen, mede gesteund door de extra middelen, in staat blijken voor zichzelf de lat een stukje hoger te leggen: (nog) hogere productiviteit die leidt tot (nog) meer veiligheid.

De achterblijvers zullen hierin aanleiding moeten vinden om een inhaalslag te maken en te laten zien dat ze tot beter in staat zijn, wellicht om na enige tijd de huidige koplopers te overtreffen. In dit kader is het passend om de in het BNP aangekondigde doelmatigheidswinst ter grootte van ca. 5% van de sterkte van de regio's te concretiseren. Alleen al de inhaalslag van achterblijvende regio's zou tot dit overall resultaat kunnen leiden.

Er zijn zeker vijf korpsen aan te wijzen die voor een prestatiepremie in aanmerking komen. Het verdient aanbeveling om deze vijf korpsen een premie te geven die in relatie tot hun huidige budget zoden aan de dijk zet en hieraan geen andere voorwaarde te verbinden dan het prestatievermogen verder te verbeteren. Weerstand zou moeten worden geboden aan een al of niet verfijnd verdeelsysteem waarin de verdelende rechtvaardigheid toch weer de boventoon gaat voeren en ook 'een beetje prestatie' nog beloond wordt.

De tweede beleidsoverweging speelt in op de wens dat voorkomen moet worden dat de werking van prestatie-financiering eenzijdig uitvalt ten gunste van 'best practice'. 'The winner takes all', is in deze geen adequaat uitgangspunt te achten aangezien beoogd wordt de veiligheidssituatie op nationaal niveau te verbeteren.

Dit sluit forse premies voor winnaars niet uit, maar alleen als het proces van herkansing een niet al te lange periode (bijvoorbeeld twee jaar) beslaat. Het verdient om die reden aanbeveling om de in deze studie uitgevoerde analyse over de periode 1997 - 1999 te herhalen en na te gaan welke korpsen zich in deze periode hebben gekwalificeerd. En ook deze korpsen een gelijke prestatiepremie toe te kennen. Deze periodieke herhaling zou heel wel kunnen aansluiten op de cyclus van de PMB, en voorziet in de wenselijke herkansing. Prestatie-premies hebben zo gezien een tijdelijk karakter en zijn bedoeld voor investeringen die het prestatievermogen verder kunnen vergroten, niet als vaste component van de gewone bedrijfsvoering.

Deze herkansing zou verder gestimuleerd kunnen worden door aan de vijf korpsen die op grond van de uitgevoerde analyse als 'runner up' kunnen worden beschouwd, eveneens een premie toe te kennen. Deze premie zou moeten worden gebonden aan een concreet verbeterplan (productiviteit en veiligheid), dat alleen getoetst wordt op deugdelijkheid maar de korpsen vrijlaat in de wijze waarop en in de gekozen prioriteiten.

Ter afronding van de hier bepleite opzet van de component prestatiegerichte financiering verdient het aanbeveling een deel van de middelen te gebruiken om alle korpsen middelen te verschaffen die geïnvesteerd kunnen worden in verbetering van de operationele inzet van de politie. Zoals hierboven opgemerkt is deze kwaliteitsslag van essentiële betekenis voor het prestatievermogen van de politie.

Een concreet uitgewerkt voorstel tot invulling van de prestatiegerichte financieringscomponent is opgenomen in Bijlage 2.

Aansturing van korpsen: Veiligheid als ijkpunt van beleid belangrijker dan sterkte.

De derde beleidsoverweging raakt aan de delicate materie van de prioriteitsstelling en de interventie hierbij van de zijde van de beleidsministeries, het OM, de korpsbeheerders en het regio-college. De navolgende stelling is niet alleen verdedigbaar maar heeft in zekere zin onontkoombare implicaties. In de sturing van moeilijk beheersbare processen en beleidsketens moet een principiële keus gemaakt worden tussen *directe* beïnvloeding in de vorm van aanwijzingen, opgelegde beleidsprioriteiten en andere interventies en *indirecte* beïnvloeding die mikt op een dynamisch verbeterproces waarbij vertrouwen kan bestaan in het autonoom herstelproces door het scheppen van gunstige voorwaarden in combinatie met prestatieprikkels.

Het model van directe beïnvloeding valt met prestatiegerichte financiering niet goed te rijmen en in de praktijk zal dan ook blijken dat een 'hybride' systeem van sturing tot botsing en frustratie zal leiden.

Bij de invoering van de nieuwe Politiewet is gekozen voor *zelfstandigheid* van de gevormde regionale korpsen onder aanvaarding van het beginsel van *integraal management*. Deze verzelfstandiging is evenwel niet gepaard gegaan met de formulering van een helder sturingskader waarin de prestatiecriteria zijn vastgelegd waaraan de politie gemeten zou worden. Als gevolg hiervan bestond er bij de verantwoordelijke bewindslieden onvoldoende duidelijkheid over wat zich op korps- en regio-niveau afspeelde terwijl ze er door de volksvertegenwoordiging wel op werden aangesproken. Onder invloed van die druk zijn de betrokken ministeries steeds meer de weg opgegaan van rechtstreekse bemoeienis met de gang van zaken. Die bemoeienis heeft het gebrek aan transparantie niet opgeheven terwijl de verantwoordelijkheden diffuus zijn komen te liggen. Een bijkomend nadeel hiervan is dat de discussie tussen volksvertegenwoordiging en de betrokken ministers veeleer gevoerd wordt over de *sterkte* in plaats van de *veiligheid*. De analyse in dit rapport toont aan dat het sterk de voorkeur verdient om met regio's en korpsen te spreken over wat er met de beschikbaar gestelde middelen gepresteerd moet worden op het vlak van de veiligheid. Dit gesprek zou politiek

aan reliëf winnen indien ook de volksvertegenwoordiging zich voor de beoordeling van de politie primair zou oriënteren op de veiligheidssituatie. In het *Beleidsplan Nederlandse Politie 1999-2002* (BNP) is aangekondigd dat hierbij verandering moet komen : korpsen moeten aanspreekbaar zijn op meetbare prestaties.

Het IBO Politiezorg sluit hier logisch op aan. De analyse toont aan dat het daadwerkelijk mogelijk is om een sturingskader te ontwikkelen waardoor de gewenste transparantie kan worden verkregen.

Zelfs op grond van de thans beschikbare informatie blijkt het mogelijk om de prestaties van alle korpsen overzichtelijk in kaart te brengen. Deze mogelijkheden zullen bij de voorgenomen invoering van een uniform *referentiekader* dat door de politie zelf ontwikkeld is alleen maar toenemen¹.

Het belang hiervan moet groot geacht worden en verdient krachtige ondersteuning. De ervaring die binnen het IBO-Politiezorg met de verzameling van essentiële informatie bij de korpsen is opgedaan, onderstreept de urgentie van het in te voeren uniform referentiekader. In dit streven tot vergroten van de vergelijkbaarheid in uitkomsten van de korpsen past ook om er op aan te dringen dat de politie opteert voor een uniform model van kwaliteitsbewaking.

Door deze analyse, zoals voorgesteld, periodiek te herhalen (zij het op een breder spectrum van beschikbaar komende gegevens) en publiek te maken, kan het proces op de voet worden gevolgd². Ten opzichte van de bestaande situatie is dit een grote stap voorwaarts en van grotere praktische betekenis te achten dan elkaar snel opvolgende beleidsprioriteiten die onderling ook nog moeilijk verenigbaar zijn. De informatiehuishouding van de korpsen zal gaandeweg verbeterd worden, zeker indien er zulke belangrijke dingen van afhangen als bij publicatie van uitkomsten het geval is. Het is in dit verband niet overbodig er op te wijzen dat de transparantie die nu met betrekking tot korpsen en regio's tot stand is gebracht, binnen de korpsen hun doorvertaling naar het districtsniveau moeten vinden. In tal van korpsen is het beleid gedecentraliseerd naar de districten terwijl dit evenmin

---

¹ *Informatiemodel Nederlandse Politie*, 23 maart 1999.

² Zie ook het rapport *Transparant in Prestaties*.

gepaard is gegaan met een adequaat sturingskader. De korpsleiding is dan onvoldoende geïnformeerd over wat zich op het districtniveau afspeelt en kan er dus ook niet tijdig op inspelen. Alleen als de zaken zichtbaar uit de rails lopen heeft men een basis om in te grijpen. Prestatiegerichte financiering van korpsen impliceert dat ook op districtsniveau de prestaties zichtbaar worden gemaakt. Dit klemt zeker voor de korpsen die in prestatievermogen sterk achterblijven.

Hierboven is overigens de wenselijkheid bepleit om in die gevallen waarin de situatie reden tot zorg lijkt te geven wel te kunnen interveniëren. Dit is geheel in overeenstemming met het uitgangspunt dat interventie pas geboden is indien de zaak uit de rails loopt. Het informatiesysteem dient ertoe dit zo vroegtijdig mogelijk te signaleren.

Bij aanvaarding van deze gedachten zal de acceptatie van prestatie-gerichte financiering in het veld aanzienlijk kunnen toenemen. De opvattingen in het veld zijn gestoeld op het moeilijk te weerleggen uitgangspunt dat wie aan concrete prestaties wordt gemeten hierop zelf de grootste invloed moet kunnen uitoefenen.

De aansturing van de politie voor de hierboven als regiospecifieke en bovenregionaal aangeduide taken en verantwoordelijkheden vereist een hierop toegesneden benadering. Het BNP biedt het hiertoe nodige beleids- en beheerskader.

De recente ontwikkeling binnen de regio's om meer te investeren in strategische studies ten behoeve van de prioriteitsstelling draagt bij tot een meer effectieve werkwijze.

Zo verdient het aanbeveling om de ontwikkeling binnen het Openbaar Ministerie met betrekking tot de criminele kaart die in samenwerking met de regio's wordt opgebouwd voort te zetten. Lokale problemen vragen om een hierop toegesneden oplossing en aanpak. Een probleemgerichte aanpak waarbij gebruik gemaakt wordt van toegankelijke en betrouwbare informatie blijkt criminaliteitsreducerend te werken. De zogenoemde SARA-aanpak (Scanning, Analysis, Response and

Assessment of results). De effectieve implementatie vormt in de praktijk evenwel vaak de 'bottleneck' met mislukking tot gevolg. 'Commitment' van de top, continuïteit in de samenwerkingsverbanden en adequate ondersteuning met middelen zijn belangrijke voorwaarden voor effectieve implementatie.

Rol van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK).

De hier voorgestelde benadering brengt ook met zich mee dat het ministerie van BZK dat verantwoordelijk is voor het beheer van de politie deze taak ook op een nieuwe wijze oppakt. Enerzijds ligt hier de taak van toezichthouder die op de voet volgt wat zich in de regio's afspeelt en belangrijke afwijkingen van de uitgezette koers tijdig signaleert en rapporteert. Anderzijds ligt er de taak om succesvolle prestaties van regio's inzichtelijk te maken en zo navolging te bevorderen. Het monitoren en bepalen van wat werkzame en niet werkzame aanpakken zijn, zal onderdeel van de politiepraktijk moeten worden.

Analyse van het effect van hierop gerichte projecten zijn mede noodzakelijk uit hoofde van kennisoverdracht over wat succesvolle aanpakken zijn.

Tenslotte ligt er de verantwoordelijkheid om de uitkomsten op regioniveau te consolideren (samen te voegen) om zo jaarlijks inzicht te verschaffen in hoe de veiligheidssituatie in Nederland zich ontwikkelt, welke vorderingen er gemaakt worden met het prestatievermogen van de politie respectievelijk welke beleidsgevolgen hieraan verbonden zouden moeten worden.

II Urgentie

Inleiding

Nederland moet in 2002 veiliger zijn, zo hebben de bewindslieden van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en van Justitie onlangs te kennen gegeven.³ “De veiligheid moet worden vergroot en de criminaliteit moet worden teruggedrongen. De politie is hierbij van cruciaal belang.” Volgens het Beleidsplan Nederlandse Politie 1999-2002⁴ is het duidelijk dat deze beleidsopvattingen op ruime steun kunnen rekenen: “De doelstelling van een veiliger Nederland wordt breed gedragen, maar ook het besef dat de politie hieraan door verbetering van het prestatievermogen beslissend zal moeten bijdragen”. Besloten is om extra middelen ter beschikking te stellen, zij het dat dat geconditioneerd plaats zal vinden: voorwaarde voor de verruiming van middelen is een doorzichtige politie-organisatie die aanspreekbaar is op te behalen prestaties. Prestaties die toetsbaar en meetbaar dienen te zijn, zodat de vergroting van veiligheid *aantoonbaar* is. Die aantoonbaarheid staat of valt met de mate waarin inzicht wordt geboden in twee centrale vragen: (1) Leiden meer middelen tot een hogere productie? (2) Leidt een hogere productie tot meer veiligheid? Daar waar de eerste vraag draait om de dagelijkse, directe *output* van de politie-organisatie, draait de tweede om de uiteindelijke maatschappelijke effecten, ofwel de *outcome* van politioptreden.

De beleidsintenties zijn helder: veiligheidsverbetering vereist dat goed presterende korpsen de lat hoger leggen, zowel in termen van output als outcome, en dat minder goed presterende korpsen een inhaalslag maken om de koplopers bij te halen. Dat vereist voor alles dat deze prestaties meetbaar worden gemaakt, en dat prikkels worden ingebouwd om output en outcome ten opzichte van het middelenbeslag blijvend te verbeteren. Een meer prestatiegerichte bekostiging van politieregio's biedt daarvoor de beste garanties. Het Interdepartementaal Beleidsonderzoek Politiezorg (hierna IBO Politiezorg genoemd) heeft tot doel om

---

³ *Beleidsplan Nederlandse Politie* (BNP) 1999-2002, TK 1998-1999, 26 345, nr 1, p. 2.
⁴ BNP 1999-2002, *Ibid.*, p. 5.

deze beleidsintenties te onderzoeken op uitvoerbaarheid. In hoeverre is er een basis voor een meer prestatiegerichte bekostiging van de politie? Dat wil zeggen: (1) Kan er op zinvolle wijze inzicht verkregen worden in de middelen, output en outcome van de politie, èn in de relaties daartussen? (2) In hoeverre en op welke wijze kan dat inzicht bijdragen aan incentive werking die blijvende prestatieverbeteringen garandeert?

Het onderzoek heeft geresulteerd in een omvattende, geobjectiveerde 'bedrijfsvergelijking' die goeddeels aansluit bij bestaande begrippen, referenties en databronnen. Het voorliggende rapport doet verslag van de achtergronden en aanpak van het IBO, alsmede 'bedrijfsvergelijking'. De politie is weliswaar geen bedrijf, maar dat staat analyse van het bedrijfsmatig karakter van activiteiten niet in de weg.

Taakopdracht

De samenleving verandert, en het openbaar bestuur ontkomt er niet aan om zich daaraan aan te passen. Dat is een lastige opgave, aangezien het hedendaagse openbaar bestuur zich in een spanningsvolle situatie bevindt: economische, sociale en technologische veranderingen hebben overheidsoptreden in het algemeen en politieoptreden in het bijzonder belangrijker dan ooit gemaakt, maar de vanzelfsprekendheid van overheidsinterventie staat meer dan ooit ter discussie. Er is sprake van toenemende jeugdcriminaliteit, geweld op straat, zware, georganiseerde criminaliteit, milieucriminaliteit en toenemende verkeersonveiligheid,⁵ maar burgers hebben meer dan ooit de neiging om zich aan overheidsgezag te onttrekken, en kwaadwillende burgers blijken keer op keer in staat om de overheid af te troeven, niet in de laatste plaats met behulp van geavanceerde technologische hulpmiddelen.

Traditionele, 'simpele' oplossingen volstaan niet langer: het is, gegeven financiële schaarste, lastig om de belastingen te verhogen en het is, gegeven de noodzaak van overheidsinterventie, lastig om taken af te stoten. Wordt vastgehouden aan

---

⁵ Dit zijn de landelijke beleidsthema's zoals samengevat in het BNP 1999-2002, *Ibid.*, hoofdstuk 4.

inhoudelijke sturingsambities, dan resteert slechts één uitweg: de oplossing zal gevonden moeten worden in een verbetering van publieke organisaties en taakuitoefening, waarbij een verschuiving dient op te treden van sturing op input (of behoefte) naar sturing op grond van resultaat, juist omdat overheidsop treden een vanzelfsprekende legitimatie mist. De politie zal haar positie meer dan vroeger moeten 'waarmaken' door haar prestaties zichtbaar te maken. Die noodzaak wordt extra onderstreept door de uitkomst van een recent publieksonderzoek waaruit blijkt dat het vertrouwen van het publiek in het prestatievermogen van het justitieel apparaat te lijden heeft. Terugwinnen van dat vertrouwen, essentieel voor onze rechtsorde, kan alleen door het leveren van prestaties.

Het IBO Politiezorg moet tegen deze achtergrond worden beschouwd. De contouren van een meer prestatiegerichte bekostiging van de politie vormen het hart van het onderzoek. Thans wordt de politie grotendeels⁶ bekostigd door middel van een traditioneel budgetverdeelsysteem (BVS). In deze bekostiging speelt de behoefte aan zorg een voorname rol: middelen worden gedoteerd op basis van *behoefte*, ongeacht concrete prestaties. Het systeem bevat noch stimuli om prestaties inzichtelijk te maken, noch stimuli om blijvende prestatieverbetering door te voeren. Tegen de achtergrond van bovengenoemde maatschappelijke veranderingen is een verschuiving dan ook onvermijdelijk. "De toekenning van extra budget vindt niet zonder (bestedings)voorwaarden plaats," zo stelt het BNP.⁷ Bovendien zal de inzetbaarheid door doelmatigheidswinst vergroot moeten worden. Opnieuw komen de genoemde hoofdvragen samen: doelmatigheidswinst veronderstelt een verband tussen middelen en output (meer arbeidsjaren leiden tot meer output), en een additioneel beslag op collectieve middelen vereist additionele legitimering in termen van een aantoonbare vergroting van de veiligheid. Dit betekent overigens geenszins dat de verschuiving van behoefte naar prestatie een directe en volledige omslag behelst. Een meer prestatiegerichte bekostiging van de politie kent verschillende modaliteiten, die naar passende vorm, intensiteit en fasering verschillen. Ook de achterliggende logica is voor verschillende

---

⁶ 90 procent van de middelen, dat wil zeggen, f 4 miljard aan algemene uitkeringen in 1998.

⁷ BNP 1990-2002, *Ibid.*, p. 51.

interpretaties vatbaar: het hoeft bijvoorbeeld niet zo te zijn dat de best presterende korpsen voortdurend meer geld, en de minder presterende korpsen voortdurend minder geld krijgen. In het slothoofdstuk zijn de belangrijkste conclusies te dienaangaande samengevat.

In de probleemstelling van het IBO Politiezorg, zoals verwoord in de taakopdracht, is de noodzakelijke verschuiving van behoefte naar resultaat als volgt verwoord:

“Oogmerk van het onderzoek is bouwstenen aan te reiken om de toedeling van de middelen aan de regio’s daadwerkelijk te koppelen (via de algemene bijdragen en/of bijzondere bijdragen) aan prestaties in termen van betere en meer zichtbare politiezorg en een doelmatiger uitvoering.”

Het wordt van groot belang geacht dat de politie haar eens zo vanzelfsprekende (financiële) positie nadrukkelijker en explicieter dan ooit verwoordt en legitimeert. Daar komt overigens bij dat het BVS in 1999 wordt geëvalueerd. De bouwstenen uit het IBO Politiezorg kunnen logischerwijs ook daarbij worden ingebracht. De van de probleemstelling afgeleide opdracht voor het IBO luidt:⁸

“Bezien wordt of de wijze van bekostiging van de politieregio’s concreet kan worden gekoppeld aan te realiseren en/of gerealiseerde prestaties, waarbij wordt nagegaan op welke terreinen respectievelijk in welke vorm afspraken kunnen worden gemaakt met de regio’s ter verbetering van de politiezorg, en over een meer doelmatige uitvoering van taken.”

---

⁸ Een tweede opdracht in de taakopdracht luidt: “Met betrekking tot de financiering van de politieregio’s wordt onderzocht of een ge(de)concentreerde dan wel een gecentraliseerde treasuryfunctie (central banking) bij kan dragen tot een efficiënte en effectieve financiering van de politieregio’s”. Aangezien deze deelopdracht niet direct tot de probleemstelling van de taakopdracht te herleiden is en tegen de achtergrond van het vraagstuk van prestatiesturing een ondergeschikte plaats inneemt, heeft de werkgroep IBO Politiezorg besloten om in haar eindrapportage geen aandacht aan deze technische deelopdracht te besteden. Het vraagstuk van de meest geëigende treasuryfunctie zal bilateraal tussen BZK en worden Financiën besproken.

Optimaliseringstrategie

Het strafrechtelijk systeem in ons land alléén is nooit afdoende om de criminaliteit terug te dringen. Maar het strafrechtelijk systeem is hoe dan ook onmisbaar. De effectiviteit ervan dient onderwerp gemaakt te worden van een *optimaliseringsstrategie*. In overeenstemming met deze taakopdracht zal in het IBO op grond van een nog niet eerder verrichte geobjectiveerde ‘bedrijfsvergelijking’ een optimaliseringsstrategie worden ontwikkeld die twee praktische componenten kent:

- (1) een beoordeling van (de rechtvaardigheid van) de huidige bekostiging (het *bekostigingsvraagstuk*);
- (2) de ontwikkeling van een grondslag voor een meer prestatiegerichte bekostiging (het *prestatievraagstuk*).

De noodzaak en urgentie van prestatieverbetering zijn niet alleen begrijpelijk tegen de achtergrond van maatschappelijke veranderingen, ze blijken ook uit beschikbaar internationaal vergelijkend onderzoek naar de veiligheidssituatie in diverse Europese en niet-Europese landen. De prestaties van het Nederlandse strafrechtelijk systeem blijven achter bij de prestaties in andere landen. Er is veel ruimte voor optimalisatie - dat wordt ten overvloede aangetoond wanneer de ‘strafrechtelijke trechter’ in beeld wordt gebracht (zie tabel 1). De afschrikwekkende werking van het Nederlandse strafrechtelijke systeem is onvoldoende ten gevolge van de geringe ‘*dekkingsgraad*’ van het repressieve systeem. Het is onrealistisch dat de dekking van het justitiële systeem in volle breedte kan worden vergroot. Alleen bij een gerichte, *selectieve* benadering valt meer succes te verwachten. Het strafrechtelijk systeem kan mede geoptimaliseerd worden door de ontlasting van massale, veelvoorkomende criminaliteit. Prioriteitstelling is geboden: het strafrechtelijk systeem, zo lijkt het, dient meer als specialist dan als generalist te worden ingezet. Een versterking van de preventie en een gerichte vergroting van het effectieve bereik van het repressieve systeem dienen hand in hand te gaan. Dat is mede een vertrouwenskwestie: effectieve

werking van het repressieve systeem is een voorwaarde voor succesvolle preventie (voor een actieve participatie van actoren).

Tabel 1. *De strafrechtelijke trechter*⁹

Delicten volgens slachtofferenquêtes

100 (14.000.000)

Bekend geworden bij politie

9 (1.200.000)

Opgehelderd

1,5 (206.000)

Sanctie

0,7 (100.000)

Vrijheidsstraf

0,1 (15.000)

Op het gebied van inbraak blijkt preventie zeer effectief. Zo blijkt het inbraakrisico in woningen met een factor 16 af te nemen indien vijf relatief simpele preventie maatregelen genomen worden¹⁰. Ook op andere terreinen dient een verschuiving van ‘reactief’ naar ‘pro-actief’ bewerkstelligd te worden. De effectiviteit daarvan is reeds aangetoond in internationale studies. Zo wordt de politieke strategie ‘gerichte surveillance’ als effectief getypeerd: “De empirische bewijskracht hiervan is zeer sterk en consistent. Gerichte surveillance op zogenaamde ‘hot places’ en ‘hot times’ heeft een reducerend effect op criminaliteit. Een gerichte selectieve aanpak van veelplegers blijkt effectief. De aanpak van deze zogenaamde ‘hot offenders’ geeft een directe daling te zien van delicttypen zoals woninginbraak of overvallen.”¹¹

Een bewuste, *kwalitatieve* verschuiving van reactief naar pro-actief is noodzakelijk, omdat enkel een *kwantitatieve* uitbreiding van de politie weinig vruchtbaar is. Een vergroting van de inzet van menskracht heeft niet zonder meer

---

⁹ Waard, J. de, *De rol van de politie in de Justitieketen: ontwikkelingen en effecten*, 13-02-1998, Den Haag.

¹⁰ Willemsse, H.M., *Overlooking crime prevention; ten years of crime prevention in the Netherlands*. Security Journal volume 7, nr.3, p. 177-184.

¹¹ Waard, J. de, *ibid.*, p. 5.

het gewenste effect in termen van hogere productie en meer veiligheid, en kan zelfs averechts werken. Wanneer we voor Nederland over de periode 1975-1995 de aantallen processen verbaal per FTE (productie) relateren aan het aantal FTE's, dan blijkt dat het aantal FTE's verdubbeld is, terwijl de productie met 40 procent is toegenomen (zie tabel 2).¹² Indien hier de reële daling van het ophelderingspercentage bij wordt betrokken, dan wordt het beeld nog slechter: een toename in de productie heeft niet geleid tot meer veiligheid.

*Tabel 2. Personele inzet en processen-verbaal*¹³

Jaar	FTE's (aantal)	Processen verbaal (per FTE)
1975	21.755	1/21
1980	26.902	1/26
1985	29.575	1/27
1990	38.146	1/30
1991-1995	40.440	1/31

Wanneer we een internationaal perspectief hanteren, dan blijkt dat er bij eenzelfde outputniveau aanzienlijke verschillen in sterkte en effectiviteit - in termen van ophelderingspercentage - bestaan (zie tabel 3). Nederland bevindt zich qua productie in de groep Duitsland, Verenigd Koninkrijk en België.

¹² Waard, J. de, *ibid.*, p. 6.

¹³ Waard, J. de, *ibid.*, p. 8. De Waard verwijst naar een publicatie van D. Boer, *Sterkte Politie, 1991-1995*, opgenomen in Kwartaalbericht rechtsbescherming en veiligheid, 1997, nr.1. De cijfers die hij gebruikt berusten voor een deel op schattingen gebaseerd op het rapport 'Politiesterkte' van de Algemene Rekenkamer en omvatten (na reorganisatie van de politie) tevens het KLPD.

Tabel 3. Inzet, productie en veiligheid (1996)¹⁴

Land	Sterkte (executief en administratief personeel) (absoluut, aantal per 100.000 inwoners)	Aantal processen verbaal (per FTE)	Ophelderingspercentages (resp. percentages voor geweld, vermogen en totaal)
Denemarken	236	43	69, 20, 18
Finland	233	32	59, 33, 40 (1995)
Zweden	310	39	47, 19, 30 (1995)
Duitsland	320	26	80, 40, 49
Nederland	256	27	40, 12, 18
Verenigd Koninkrijk	318	27	65, 24, 27
België	344	21	x
Frankrijk	394	16	48, 27, 33 (1992)
Italië	488	9	x
Spanje	477	5	x
EU gemiddelde	375	21	

Ook in termen van slachtofferschap springt Nederland er niet gunstig uit (zie tabel 4). Wanneer ervaringen met criminaliteit onder Nederlandse burgers worden vergeleken met ervaringen elders, dan is het beeld niet onverdeeld positief. Ook al moet hierbij aangetekend worden dat een groot aandeel van het slachtofferschap in Nederland werd ingenomen door minder ernstige delicten. In termen van 'overall' slachtofferschap behoort Nederland, samen met Engeland en Wales, tot de categorie met het hoogste percentage slachtoffers, ongeacht het type delict: 31

¹⁴ Waard, J. de, *ibid.*, p. 9.

procent van de respondenten was in 1995 één of meer keer slachtoffer; per 100 respondenten werden 63 delicten gerapporteerd. In termen van het aantal ervaren delicten, ongeacht het type, is eveneens in Nederland, Engeland en Wales sprake van de hoogste onveiligheid. Wanneer de ernst van de delicten wordt meegewogen, blijkt dat Nederlanders, naast Engelsen, het meest getroffen worden.

Tabel 4. Overall slachtofferschap¹⁵

Land	Slachtofferschap Percentage slachtoffer (één keer of meer) 1995	Criminaliteit Aantal delicten per 100, 1995
Nederland	31	63
Engeland & Wales	31	61
Zwitserland	27	44
Schotland	26	46
Frankrijk	25	45
Canada	25	48
USA	24	51
Zweden	24	45
Finland	19	31
Oostenrijk	19	32
Noord Ierland	17	27
Gemiddeld	24	45

De relatief ongunstige Nederlandse positie zou gerelativeerd kunnen worden in termen van een relatief geringere omvang van de politiesterkte: verondersteld kan worden dat een geringere omvang van de politie een ongunstiger veiligheidssituatie tot gevolg heeft. Op het eerste gezicht lijkt dat te kloppen (vergelijk bovenstaande tabel): de Nederlandse politiesterkte is in vergelijking met

¹⁵ Mayhew, P. en J. van Dijk, *ibid.*, p. 57. resp. J.J. de Waard, The private security industry from an international perspective, *European Journal an Criminal Policy and Research*, vol.7,no 2, June 1999 (to be published).

andere Westerse landen relatief laag (256 per 100.000 inwoners, tegen een Europees gemiddelde van 375).¹⁶ Aan de andere kant geldt dat de omvang van particuliere beveiliging in Nederland het Europese gemiddelde dicht nadert (132 per 100.000 inwoners, tegen een Europees gemiddelde van 141). Bovendien bevindt Nederland zich in het gezelschap van landen als Denemarken en Luxemburg, met eveneens relatief geringe politiesterkte maar met een relatief hoge veiligheid (respectievelijk 236 en 276 per 100.000 inwoners). Het ‘onveilige’ Engeland en Wales daarentegen beschikken over meer politiefunctionarissen (318 per 100.000 inwoners), en het qua veiligheid met Nederland vergelijkbare Zweden, beschikt over meer FTE’s per 100.000 inwoners dan Nederland (310).

De conclusie lijkt gerechtvaardigd dat de relatie tussen politiesterkte en veiligheid zich niet tot een één-op-één relatie laat vertalen. De veiligheidssituatie wordt niet zozeer door de omvang, als wel door de *inzet* bepaald; alleen een *gerichte* inzet kan tot verbetering leiden. Voor alles betekent dat een versterking van de professionaliteit, in plaats van een ongeclausuleerde uitbreiding van de politiesterkte. Elk land zal mede met het oog op de specifieke omstandigheden een eigen optimaliseringsstrategie moeten ontwikkelen. Er bestaat niet één model dat toonaangevend is.

Een succesvolle optimaliseringsstrategie zal tenminste uit de volgende vier componenten moeten bestaan. In de eerste plaats prioriteitstelling, waarbij betrokkenen (bevolking en bedrijven) worden betrokken. Op die manier kan de benodigde selectiviteit beleidsmatig gestalte krijgen. In de tweede plaats de inzet van extra menskracht, maar dan *gericht*, op grond van de analyse van ‘hot places’, ‘hot times’ en ‘hot offenders’ (situationele ‘crime analysis’), alsmede ‘crime control strategy meetings’. Surveillances kunnen op grond van ‘crime analysis’ met behulp van werkvoorbereiding en routeplanning gericht verlopen. In de derde plaats, meer inzicht in de tijdbesteding van de politie. In de vierde plaats, een correcte behandeling van slachtoffers en daders, mede met het oog op het

---

¹⁶ Zie ook J. van Dijk et al., *ibid.*, 1998, p. 57 resp. J.J. de Waard, *The private security industry from an international perspective*, *European Journal on Criminal Policy and Research*, vol. 7, no. 2, june 1999 (to be published).

tegengaan van verruwing. Zo zal een 'zero tolerance' aanpak bij lichte vergrijpen sterke weerstanden kunnen opwekken.

Verskillende onderzoeken wijzen te dien aanzien in dezelfde richting.

Standaard argumenten

De thematiek van het IBO Politiezorg - een meer prestatiegerichte aansturing van de politie - is geenszins nieuw. In de afgelopen jaren heeft het de aandacht getrokken van vele werkgroepen, stuurgroepen, overlegorganen en wetenschappelijke instituten. Dat heeft als voordeel dat allerlei bruikbare modellen, inzichten, en data beschikbaar zijn. In het IBO Politiezorg is gepoogd om daar zoveel mogelijk op aan te sluiten. Het nadeel van al die aandacht is echter dat in de brede en langdurige discussie 'standaard' inzichten zijn ontstaan, die de neiging hebben om een eigen leven te gaan leiden: betrokkenen nemen hun posities in, en de beschikbare inzichten verworden tot 'standaard' reacties en 'standaard' argumenten, met behulp waarvan stellingnamen worden gelegitimeerd. Uit de vele gesprekken die in het kader van het IBO zijn gevoerd, met beleidsmakers en wetenschappers, spreekt een dergelijke dynamiek: keer op keer lokt een toelichting op het IBO Politiezorg vergelijkbare reacties en discussies uit. Opvallend is dat de teneur daarvan een kritische is: uit het merendeel van de reacties spreekt scepsis. Het is moeilijk uit te maken of scepsis nu ingegeven wordt door onwenselijkheid of onmogelijkheid. Om die reden is het zinvol de gangbare argumentatie tegen het licht te houden.

Argument 1: "Een prestatiegerichte sturing van de Nederlandse politie is onwenselijk, omdat het te diep ingrijpt in bestaande verhoudingen."

In dit argument ligt de veronderstelling besloten dat er sprake is van een zwart-wit keuze tussen sturing op grond van input of output/outcome (prestaties). Diverse tegenargumenten zijn denkbaar. In de eerste plaats is er thans geen sprake van een zuivere input-sturing van de politie: BVE's worden toebedeeld op grond van beschikbaarheid en bereikbaarheid, afhandeling van zaken/werklast, en probleemaanpak. In de tweede plaats verwerpt het IBO een 'of-of' keuze: het stelt

niet voor om een omslag te bewerkstelligen van sturing op input, of beter, behoefte, naar output, maar een *verschuiving*. Sterker nog, op grond van de data-analyses zal zelfs worden gepleit voor de introductie van additionele input-elementen. In de aanbevelingen worden de contouren geschetst van een gedifferentieerd bekostigingsmodel dat vier bekostigingselementen kent: (1) bestaande elementen van behoefte-bekostiging, (2) additionele behoefte-elementen, (3) prestatie-elementen, (4) speciale bekostigings-elementen (voor bijvoorbeeld zware, georganiseerde criminaliteit).

Argument 2: "Als het kabinet Nederland veiliger wil maken ligt het niet voor de hand om veiliger regio's te belonen met meer geld. Juist de achterblijvende korpsen hebben meer geld nodig."

Dit argument gaat gepaard met de angst dat minder goed presterende korpsen steeds armer zullen worden, waardoor in de betreffende regio's een basisniveau aan politiezorg uiteindelijk zal verdwijnen. Daar kunnen de volgende argumenten tegen in worden gebracht. In de eerste plaats blijft de basisfinanciering op grond van behoefte gegarandeerd. In de tweede plaats moeten 'goede' en 'minder goede' prestaties in perspectief geplaatst worden, niet in de laatste plaats door de invloed van de omgeving (mate van urbanisatie) te verdisconteren. In het IBO wordt gewerkt met clusters van vergelijkbare regio's, waarbinnen zinvolle vergelijkingen kunnen worden gemaakt. De opzet van prestatiefinanciering is korpsen te prikkelen tot betere prestaties door spiegeling aan beter presterende regio's die in vergelijkbare omstandigheden verkeren. De minder presterende korpsen kunnen zich optrekken aan de beter presterenden. In de praktijk blijkt dit ook zo te werken; zelfs het zichtbaar maken van prestaties heeft dit effect. In de tweede plaats is er sprake van een dynamiek in de tijd: minder en beter presterende korpsen zullen elkaar afwisselen, en die dynamiek kan bewust worden vormgegeven door minder presterenden een herkansing te bieden.

Argument 3: "Een ranking van regio's - een 'top-25' - levert een eenzijdig beeld op en is gevaarlijk."

Daar kunnen diverse argumenten tegen in worden gebracht. In de eerste plaats is in het IBO-onderzoek geen sprake van een 'blinde' ranking. Er wordt gewerkt met regioclusters. Binnen dergelijke clusters van min of meer vergelijkbare regio's is zinvolle ranking mogelijk. In de tweede plaats is de IBO-werkgroep ook binnen regioclusters voorzichtig omgegaan met ranking. Ranking is geen doel op zichzelf maar dient ter verschaffing van inzicht in de achterliggende determinanten waar het beleid op kan inspelen.

Argument 4: "Prestatiemeting aan de hand van indicatoren levert een eenzijdig beeld op: alleen harde kwantificeerbare prestaties worden gemeten."

De inzet van het beleid wordt gevormd door de veiligheid. Bij de beoordeling van het prestatievermogen van korpsen is het de relatieve veiligheidssituatie die de doorslag moet geven. Die prestatieindicator staat gegeven het beleid buiten discussie.

Argument 5: "Maatschappelijke effecten (veiligheid) zijn niet toe te rekenen aan de politie."

In het IBO wordt productie in relatie met veiligheid gebracht. Uit die relatie kan mede worden afgelezen in hoeverre veiligheid aan de politie toe te rekenen valt. Prestatiemeting op basis van veiligheid heeft inderdaad alleen zin indien de veiligheidssituatie (mede) toe te rekenen valt aan inzet en optreden van de politie. Die toetsing vormt de kern van het IBO-Politiezorg. Per regiocluster wordt gezocht naar statistisch significante verbanden.

Argument 6: "Er is onenigheid over de taakstelling van de politie: bescherming van de openbare orde en veiligheid, of hulpverlening."

Dit is een langlopende en complexe discussie waar de IBO werkgroep niet direct in wil treden, met name omdat beide hoofdtaken ook nog met elkaar in verband worden gebracht (bijvoorbeeld: meer hulpverlening leidt tot minder geweld). De onduidelijkheid is overigens deels een definitie-kwestie: elementen van beide zijn aan te treffen in bestaande productie en veiligheidsindicatoren. Die indicatoren zijn in principe bruikbaar en in verband te brengen met middeleninzet. Ook voor hulpverlening door de politie geldt dat die dienstbaar moet zijn aan de veiligheid.

Argument 7: "De data zijn onbetrouwbaar en onvolledig."

De belangrijkste oorzaak van dit argument is gelegen in de ratio achter het IBO: als alle data betrouwbaar en volledig zouden zijn, zou er geen uitgebreid IBO nodig zijn om de mogelijkheden van een meer prestatiegerichte bekostiging te onderzoeken. De mogelijkheden hebben juist te maken met de betrouwbare en volledige registratie van feiten. Het IBO beoogt juist een impuls te zijn voor betrouwbare dataverzameling in de toekomst. Door middel van een meer prestatiegerichte sturing/financiering van de politie zal eenieder doordrongen worden van het belang van kwalitatief goede data. De praktijk leert dat aan de verbetering dan hard wordt gewerkt; eerder gebeurt het niet. Die praktische overweging geeft ook aan dat de stelling 'eerst de data betrouwbaar en volledig maken' tot niets leidt. Er wordt in het IBO behoedzaam met de data omgesprongen. De data zijn zoveel mogelijk aangevuld en gecontroleerd, bijvoorbeeld door verschillende data-bronnen naast elkaar te gebruiken. Overigens leidt mogelijke onbetrouwbaarheid tot terughoudendheid aangaande de absolute waarde van gegevens, maar niet noodzakelijk tot hun *relatieve* waarde. Opheltingspercentages, bijvoorbeeld, moeten met de nodige omzichtigheid worden behandeld, bijvoorbeeld wegens registratie-effecten, maar die onbetrouwbaarheid staat een vergelijking van regio's geenszins in de weg.

Argument 8: "Het is al zo vaak geprobeerd; het zal ook nu niet lukken."

In het verleden zijn met het IBO vergelijkbare initiatieven genomen. Daaraan is echter nauwelijks formeel politiek-bestuurlijk gevolg gegeven. Desalniettemin zijn eerdere initiatieven en pogingen om te komen tot een meer prestatiegerichte sturing van de politie in de eerste plaats in vele opzichten vergelijkbaar: er wordt een systeemmodel gehanteerd, vergelijkbare indicatoren worden voorgesteld, enzovoorts. Er is derhalve geen gebrek aan overeenstemming over de geëigende richting. De tijd lijkt er nu rijp voor: de politieke wil is uitgesproken (regeerakkoord, BNP 1999-2002), en in 1999 worden diverse initiatieven ondernomen, waarbij zowel de regio's als departementaal Den Haag zijn betrokken (GIDS, 3B, etcetera). Het IBO heeft hier uitdrukkelijk aansluiting bij gezocht.

Argument 9: "De politie heeft er geen belang bij."

Ook dit argument kan van de nodige tegenargumenten worden voorzien. In de eerste plaats heeft de politie meer dan ooit belang bij de implementatie van een meer prestatie-gerichte bekostiging. Politiek-bestuurlijk doordat aantoonbare veiligheidsverbetering zal resulteren in toewijzing van extra middelen. Intern-organisatorisch, doordat een meer prestatiegerichte aansturing van politiewerk ook de hefboom vormt voor een vergelijkbaar sturingsmodel binnen de regio's en zo de leiding ondersteunt in verbetering van de operationele inzet. Maar niet in de laatste plaats geldt het argument dat wie niet het initiatief neemt om prestaties zichtbaar te maken, zal ervaren dat anderen dit dan doen. Onderwijsprestaties, bijvoorbeeld, zijn minstens zo moeilijk te meten als veiligheidsprestaties. Het is het voorbeeld van een sector die er zelf niet in slaagde om zijn middelengebruik en prestaties inzichtelijk te maken, en vervolgens door anderen - in het bijzonder de media - op de korrel wordt genomen. De uitwerking hiervan op het onderwijs blijkt zeer groot te zijn, terwijl onderwijsinstellingen nu door de media worden opgehangen aan zeer aanvechtbare prestatie-indicatoren.

Analysemodel: systeemmodel

Gegeven het Beleidsplan Nederlandse Politie 1999-2002, alsmede de taakopdracht van het IBO Politiezorg, spreekt het te hanteren analysemodel welhaast voor zich.¹⁷ Het IBO Politiezorg richt zich op de twee eerder genoemde hoofdvragen (1) leiden meer middelen tot meer output? en (2) leidt meer output tot een betere outcome? Dat veronderstelt een systeemmodel dat ervan uitgaat dat de input van een politieorganisatie via interne bedrijfsprocessen (throughput) wordt omgezet in output, en dat de output effecten sorteert, die aanleiding kunnen geven tot bijstelling van de input. Het veronderstelt ook dat de politieorganisatie in een omgeving opereert die input levert, output afneemt, outcome beleeft, en die specifieke eisen aan politieoptreden stelt.

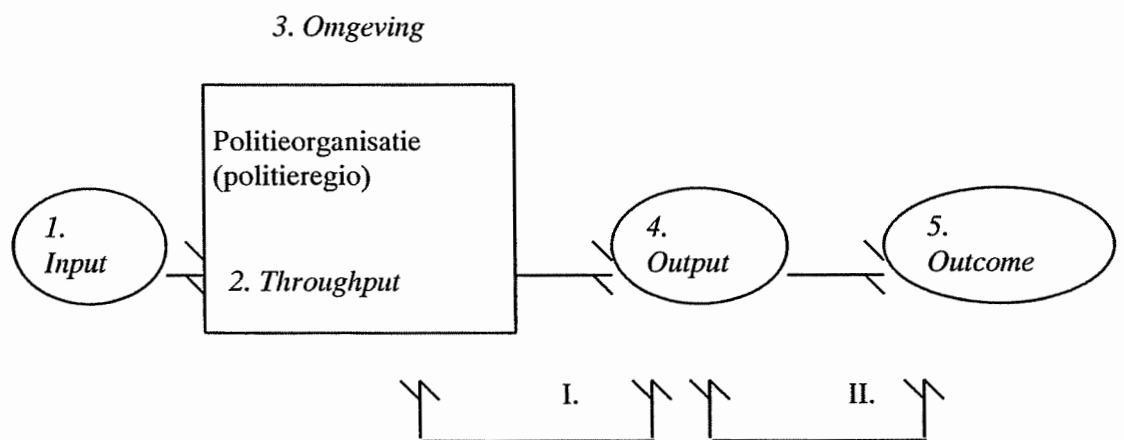
Deze laatste constatering impliceert dat bekostiging die alleen op output en outcome gebaseerd is, tekort zal schieten. Immers, de conversie van input tot output veronderstelt naast organisatie-specifieke interne processen ook een organisatie-specifieke omgeving die de realisatie van output en outcome beïnvloedt. Het is bijvoorbeeld onredelijk om te veronderstellen dat de politie in dichtbevolkte stedelijke regio's identieke resultaten boekt als in dunbevolkte plattelandsregio's. Dat betekent dat in het onderzoek, naast output en outcome, ook enkele interveniërende variabelen in ogenschouw zijn genomen die betrekking hebben op de interne throughput en de externe omgeving. Dat is ook vanuit de taakopdracht legitiem: daarin wordt resultaatbekostiging verbonden met het bestaande BVS. Het IBO Politiezorg ziet zich om die reden genoodzaakt om de contouren en effecten van een meer prestatiegerichte bekostiging af te zetten tegen bestaande en alternatieve financieringsmodellen, teneinde 'onredelijke' c.q. 'onrechtvaardige' effecten te minimaliseren. Ook dit pleit tegen een 'of-of' keuze voor input (behoefte) of prestatiebekostiging.

---

¹⁷ Anders gesteld: gegeven de thematiek spreekt de keuze van het analysemodel voor zich. Ook in andere initiatieven, zoals het GIDS-project en de uitwerking van het kwaliteitsmodel, wordt een systeemmodel gehanteerd.

Zoals het analysemodel logisch volgt uit het BNP 1999-2002 en de IBO-taakopdracht, vloeien de vervolgstappen logischerwijs voort uit het analysemodel: de centrale variabelen in het model - input, throughput, output, outcome, en omgeving - dienen geoperationaliseerd te worden, dwarsverbanden dienen inzichtelijk te worden gemaakt, en mogelijke correlaties dienen met behulp van statistische analyses aangetoond te worden.

Schema 1. Analysemodel

- I. : Conversie van middelen naar output.
- II. : Conversie van output naar veiligheid.

Opbouw van de rapportage

In de navolgende hoofdstukken wordt op grond van bovenstaand analysemodel verslag gedaan van de ‘bedrijfsvergelijking’ van politieregio’s en worden de contouren van een optimaliseringsstrategie geschetst. In hoofdstuk III wordt de datamatrix geïntroduceerd en ingevuld. Deze bevat de belangrijkste indicatoren met behulp waarvan regionale prestaties worden gescoord en beoordeeld. In hoofdstuk IV wordt het bekostigingsvraagstuk behandeld: op grond van gegevens over de conversie van financiële naar personele sterkte, en de kwaliteit van regionale politie-organisaties, wordt de redelijkheid van het huidige bekostigingsstelsel beoordeeld. In de hoofdstuk V worden de regio’s beoordeeld op prestaties, in termen van output en veiligheid. Op die gronden kunnen de twee hoofdvragen van het onderzoek - leidt meer inzet tot meer productie, en leidt meer productie tot meer veiligheid? - worden beantwoord. In hoofdstuk I worden de conclusies geformuleerd die erop gericht zijn de optimaliseringsstrategie gestalte te geven. Daarbij wordt zowel aandacht besteed aan het bekostigingsvraagstuk als het prestatievraagstuk.

III Datamatrix

Inleiding

In dit hoofdstuk wordt de datamatrix, die de dataverzameling heeft gestuurd en de conclusies fundeert, geïntroduceerd en nader toegelicht. Het in het vorige hoofdstuk besproken systeemmodel, dat gegeven de aard van de thematiek en de taakopdracht in de rede ligt, kan immers op uiteenlopende wijzen worden geoperationaliseerd. De belangrijkste keuzen, die het onderzoek sturen en de uitkomsten kleuren, zullen derhalve verantwoord moeten worden. In het onderstaande wordt de onderzoeksaanpak toegelicht, evenals de belangrijkste databronnen, en er wordt per databron aangegeven hoe deze is gebruikt in de (statistische) analyse. Als zodanig vormt dit hoofdstuk een nadere methodologische verantwoording, zodat in de daarop volgende hoofdstukken niet te veel afgeweken hoeft te worden van de centrale verhaallijn. Datzelfde doel wordt overigens nagestreefd met bijgevoegd tabellenboek waarin het belangrijkste cijfermateriaal, inclusief achterliggende definities, is samengevat.

Onderzoeksaanpak

Er zijn twee wegen om het analysemodel, zoals geïntroduceerd in hoofdstuk II, te operationaliseren en te instrumenteren: het kan van de grond af aan worden opgebouwd, *of* er kan worden aangesloten bij wat voorhanden is. In het IBO Politiezorg is nadrukkelijk voor de laatste weg gekozen, vooral omdat er reeds veel bruikbare inspanningen zijn verricht, zowel op regionaal als nationaal niveau, en er reeds veel bruikbaar materiaal voorhanden is. Het praktisch doel van het onderzoek moet daarmee vooral worden gezocht in het expliciteren en onderling relateren van bestaande ervaringen, referenties en databronnen. Er wordt een overkoepelend kader geschapen dat haar toegevoegde waarde ontleent, niet aan het nieuwe, maar aan de ordening en herinterpretatie van het bestaande. Waar nodig, is aanvullend materiaal verzameld. Dat was met name het geval op het vlak van outputgegevens.

Analyseniveau

Prestaties van politieoptreden kunnen op uiteenlopende analyseniveaus worden beschouwd, variërend van een landelijk niveau, via regionale en districtniveaus, tot het niveau van basiseenheden. Het IBO Politiezorg hanteert het regionale niveau als primair aangrijpingspunt. Dat ligt gegeven de onderzoeksopdracht in de rede, en dat sluit goed aan op de regionale verankering van de politie in de Politiewet: het primaat van het politiewerk ligt op regionaal niveau.¹⁸

Uitgangspunten

Het onderzoek werd gestuurd door vier centrale uitgangspunten. In de eerste plaats diende er zo veel mogelijk gebruik gemaakt te worden van bestaande labels, begrippen, indelingen en classificaties, al dienden indelingen zo nodig geamendeerd te worden, teneinde de helderheid en eenduidigheid van het begrippenkader te maximaliseren. Een voorbeeld daarvan betreft het Referentiekader Politiewerk:¹⁹ al heeft dit kader breed ingang gevonden, het is voor het IBO onderzoek minder bruikbaar omdat het output en outcome indicatoren door elkaar heen gebruikt. In de tweede plaats diende er zoveel mogelijk gebruik gemaakt te worden van bestaande zinvolle, geldige en betrouwbare gegevens, al dienden zo nodig additionele gegevens verzameld te worden, teneinde witte vlekken in te kleuren of bestaande data op hun geldigheid en betrouwbaarheid te toetsen. Er is bovendien afstemming gezocht met lopende projecten, in het bijzonder het GIDS-project en de uitwerking van aanbeveling 17 van het rapport van de stuurgroep Beleid, Beheer en Bedrijfsvoering.²⁰ In de derde plaats dienden de onvermijdelijke statistische analyses zo veel mogelijk inzichtelijk en transparant te zijn. Bouwstenen voor het kader dienen immers ook in de komende jaren bruikbaar te zijn. Tenslotte dienden de uitkomsten van analyses zo veel mogelijk gecheckt te worden, zowel op volledigheid, ‘face

---

¹⁸ BNP 1999-2002, *ibid.*, p. 29.

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ *Ibid.*

validity' en andere vormen van (inhoudelijke) validiteit, en betrouwbaarheid, bij voorkeur door verschillende databestanden onderling te vergelijken, en door uitkomsten van analyses te relateren aan de inzichten van andere onderzoekers en experts.

Datamatrix: de regio staat centraal

Het analyse model, zoals samengevat in schema 1, dient geoperationaliseerd te worden teneinde beide hoofdvragen te beantwoorden: (1) Leiden meer middelen tot meer output? (2) Leidt meer output tot betere outcome? Naast de voor de hand liggende operationalisatie van output en outcome, dient ook de input, throughput en de omgeving geoperationaliseerd te worden. In deze paragraaf zal de operationalisatie kort worden samengevat. Omdat deze aansluit bij bestaande kaders, indelingen en referenties, zullen tevens belangrijke (data)bronnen worden samengevat. De navolgende paragrafen bevatten de feitelijke gegevens voor elk van de hieronder te benoemen operationele maatstaven. Wanneer zij gecombineerd worden ontstaat een datamatrix die de feitelijke data in overeenstemming met het analysemodel in een zinvol verband plaatst. De operationalisatie van output en outcome leidt tot een beperkt aantal *prestatie-indicatoren* met behulp waarvan in navolgende hoofdstukken prestaties gemeten en gescoord kunnen worden. Tezamen met operationele maatstaven voor input, throughput en omgevingskenmerken, alsmede bestaande normen, ontstaat de mogelijkheid om het bestaande datamateriaal op twee manieren te verrijken. In de eerste plaats kunnen er relaties tussen data gelegd worden, in het bijzonder tussen de input/throughput en output (hoofdvraag 1) en tussen de output en outcome (hoofdvraag 2). In de tweede plaats kunnen, door de incorporatie van omgevingskenmerken, prestaties niet alleen onderling vergeleken worden, maar kunnen ook 'best practices' worden aangeduid. Met andere woorden: uit het bestaande materiaal kunnen nieuwe normen worden afgeleid. Dan is de cirkel rond: regio's c.q. korpsen kunnen geacht worden hun inspanningen zodanig te richten en/of te intensiveren dat zij de prestaties van de best presterende regio's c.q. korpsen, die in vergelijkbare situaties opereren, op zijn minst evenaren, terwijl

van de best presterenden verwacht mag worden dat zij de lat voortdurend hoger leggen. Tegen deze achtergrond zijn dus niet de absolute gegevens relevant, maar de relatieve.

Tabel 5. datamatrix .

Component analysemodel	Indicatoren	Operationele indicatoren
<i>1. Input</i>		
1.1. Bekostiging	1.1.a Financiële sterkte	1.1.a.1. BVE/inwoner ratio 1.1.a.2. BVE/km ² ratio 1.1.a.3. bedrijfsvoeringresultaat 1.1.a.4. FTE/BVE ratio
1.2. Inputconversie (conversie van BVE naar FTE)	1.2.a Personele sterkte	1.2.a.1. FTE/BVE ratio 1.2.a.2. bruto FTE's totaal (primair/ondersteunend) 1.2.a.3. bruto/netto uren (primair/ondersteunend) 1.2.a.4. loonkostenindex 1.2.a.5. zwaarte top (omvang leiding) T.b.v. bruto/netto traject (1.2.a.3.): 1.2.a.3.a. ziekteverzuim

<i>2. Throughput</i>		
2.1 Kwaliteit organisatie en management	2.1.a. Kwaliteit personele organisatie 2.1.b Financieel beheer	2.1.a.1. ziekteverzuim 2.1.a.2. personeelsverloop 2.1.b. ARK rapport: 2.1.b.1. voldoen aan comptabel regels (begroting, jaarrekening) 2.1.b.2. vermogen tot begroten 2.1.b.3 vermogenspositie (solvabiliteit)
<i>3. Omgeving</i>		
3.1 Omgeving	3.1.a. Urbanisatie 3.1.b. Aansturing	3.1.a.1. OAD (id. per inwoner) 3.1.b.1. (de)centralisatie 3.1.b.2. zelfstandigheid 3.1.b.3. formalisatie
<i>4. Output</i>		
4. Productie	CBS	4.a. PV's, etc. naar veiligheidsclusters (zie 5.2.a.)
4.1 Productie	4.1.a. Afhandeling strafbare feiten	4.1.a.1. woninginbraken 4.1.a.2. autocriminaliteit 4.1.a.3. geweldsdelicten 4.1.a.4. overige persoonsdelicten 4.1.a.5. dreiging 4.1.a.6. vermogensdelicten 4.1.a.7 verkeersveiligheid 4.1.a.8 Niet geclusterde output

5. <i>Outcome</i>		
5.1. Aan politie toerekenbare effecten	5.1.a Kwaliteit operationeel politiewerk	5.1.a.1. ophelderingspercentage 5.1.a.2 verdachtenpercentage
5.2. Indirect aan politie toerekenbare effecten	PMB 5.2.a. Veiligheid	5.2.a.1. slachtofferschap (individuele veiligheid): woninginbraken, autocriminaliteit, geweldsdelicten, overige persoonsdelicten. 5.2.a.2. buurtproblemen (collectieve veiligheid): dreiging, vermogensdelicten, verkeersveiligheid.

1. *Input (conversie)*

Voor een gefundeerd beeld van de politieorganisatie (lees: individuele politieregio) en voor een zinvolle interrelatie van organisatie en output, is een meerzijdige benadering van de organisatie van belang. Deze dient de belangrijkste dimensies van de politieorganisatie te omvatten, dat wil zeggen: die dimensies die primair de aard, intensiteit en kwaliteit van de output bepalen. Er is gekozen voor een meerzijdig beeld dat zowel financiële en personele sterkte omvat, als kwaliteit van het regionaal beleid, kwaliteit van de personele organisatie en het financiële beheer. De financiële en personele sterkte kunnen als input van de politieorganisatie (lees: politieregio) worden beschouwd, de overige dimensies als throughput (zie verderop). De sterkte is als volgt meetbaar gemaakt. De bekostiging, die primair de *financiële sterkte* van politieregio's bepaalt, is gemeten door middel van de volgende maatstaven:

- (1) de verhouding tussen bve's (budgetverdeelenheden) en aantal inwoners in de regio;
- (2) de verhouding tussen bve's en het aantal vierkante kilometers van de regio;

- (3) het resultaat van de normale bedrijfsvoering, als percentage van de rekening (inclusief incidentele suppletie in de vorm van, bijvoorbeeld, regio specifieke artikel 3 gelden).
- (4) de verhouding tussen fte's en bve's (fte/bve ratio);

De conversie van budgetverdeeleenheden tot *personele sterkte* is gemeten door drie maatstaven toe te passen:

- (1) de verhouding tussen fte's en bve's (fte/bve ratio);
- (2) de totale bruto sterkte in fte's (full time equivalenten), gesplitst naar primair proces en ondersteuning;
- (3) de zwaarte van de top (omvang van de leiding).

Voor een beeld van dit bruto-netto traject is getracht gebruik te maken van de volgende drie additionele operationele maatstaven:

- (1) ziekteverzuim
- (2) opleiding/vorming
- (3) persoonlijke verzorging

Alleen voor de maatstaf ziekteverzuim is het gelukt om data te verkrijgen.

2. *Throughput*

De na personele en financiële sterkte genoemde variabelen betreffen veeleer throughput variabelen: zij karakteriseren de 'black box' van de politieorganisatie en kunnen gezien worden als de primaire organisatie-specifieke redenen voor beter of slechter presteren. Zij zijn op de volgende wijzen meetbaar gemaakt. De *kwaliteit van de personele organisatie* is meetbaar gemaakt door het ziekteverzuim en het personeelsverloop in kaart te brengen. Het *financieel beheer* is in kaart gebracht aan de hand van bijlage 1 van het recente Rekenkamer rapport.²¹

---

²¹ ARK, *Financieel beheer politieregio's*, Den Haag, 1998.

Op basis daarvan zijn drie maatstaven geformuleerd:

- (1) de mate waarin regio's voldaan hebben aan comptabele regels, zowel voor begrotingen en meerjarenramingen, als voor jaarrekeningen;
- (2) het regionale vermogen om te begroten (afwijking tussen begroting en jaarrekening).
- (3) de vermogenspositie (solvabiliteit).

3. *Omgeving*

Een politieorganisatie (politieregio) opereert niet in het luchtledige. Een systeembenadering zoals hierboven gevolgd, veronderstelt dat het systeem dat onderwerp van aandacht is, zich in een omgeving bevindt die input levert (zie hierboven: financiële en personele sterkte), output afneemt en outcomes beleeft, en eventueel nadere condities oplegt aan de conversie van input tot output. Voor het omgevingsdeel van de datamatrix is met name dat laatste relevant: de ene politieregio is de andere niet; voor regionale prestaties zal de aard van de regio nog al wat uitmaken. Bij inputmaatstaven zijn reeds, naast de toedeling van financiële en personele sterkte, enkele omgevingskenmerken de revue gepasseerd, zoals het aantal inwoners en aantal vierkante kilometers (ten opzichte van het aantal bve's). De grootte van een regio kan immers bepalend zijn voor bijvoorbeeld mogelijke (dis)economies of scale. Dergelijke omgevingskenmerken zijn in het onderzoek aan de hand van twee centrale maatstaven, urbanisatie en aansturing, nader verkend.

Urbanisatie lijkt op voorhand de meest wezenlijke omgevingsindicator, niet in de laatste plaats omdat een groot deel van de problemen waarmee de politie op de werkvloer wordt geconfronteerd daar nauw mee samenhangt. Problemen met allochtone jongeren, werkloosheid, drugsoverlast - het concentreert zich in de grote stad. Urbanisatie is gemeten met behulp van het omgevingsadressenbestand (OAD), en heeft geleid tot een indeling van de 25 politieregio's in vier min of meer homogene groepen (zie verder pagina 46).

De *aansturing* van politieregio's is nader geoperationaliseerd door drie maatstaven te hanteren, op grond van een eerder verrichte breedtestudie:²²

- (1) de verhouding centraal-decentraal;
- (2) de mate van zelfstandigheid.
- (3) de mate van formalisatie.

4. *Productie (output)*

Prestaties van politieregio's hebben twee dimensies: output en outcome. Het IBO Politiezorg zag zich hier voor een paradoxale situatie gesteld. Daar waar output doorgaans makkelijker benoembaar en meetbaar is dan outcome, en ook in geval van politiewerk relatief eenduidige vormen heeft aangenomen,²³ bleek dat landelijk dekkende (maar regio-specifieke) outputgegevens nagenoeg ontbraken, terwijl landelijke dekkende, regio-specifieke outcomegegevens wél voorhanden waren.²⁴ Dat maakte additionele dataverzameling onontkoombaar. Daarbij is getracht gebruik te maken van de volgende drie indicatoren:²⁵

- (1) afhandeling van strafbare feiten: geconstateerde overtredingen, opgespoorde verdachten, opgenomen aangiften, verrichte controles, gegeven preventie-adviezen, verleende slachtofferhulp;
- (2) algemene assistentie: afgehandelde incidenten, overige assistenties;
- (3) justitiële assistentie: afgehandelde opdrachten, afgehandelde aanvragen/gegeven adviezen (bijzondere wetten), afgehandelde aanvragen/gegeven adviezen (Vreemdelingenwet).

Aangezien de verkregen data onvolledig waren, is uiteindelijk ten behoeve van 'productie' de indicator 'afhandeling van strafbare feiten: opgespoorde verdachten en opgenomen aangiften' gebruikt.

Daarbij zijn kale outputgegevens op twee manieren in perspectief geplaatst: (1) zij zijn gerelateerd aan bestaande normtijden, en (2) zij zijn geclusterd naar categorieën van outcomegegevens, zoals hieronder benoemd.

---

²² *Evaluatie Politiewet 1993. Een breedteonderzoek*, Den Haag, 1998.

²³ Bijvoorbeeld *Politie Output Monitor*, Amersfoort, 1995; Stuurgroep beleid, beheer en bedrijfsvoering, *Transparant in prestaties*, Den Haag, 1998; (*Referentiekader Politiewerk*, Den Haag, 1997).

²⁴ Met name, naast CBS gegevens, in de vorm van de *Politiemonitor Bevolking* (1993, 1995, 1997).

5. (Veiligheid) outcome

De kracht van prestatiemeting staat of valt uiteindelijk met de mate waarin zij grip krijgt op de maatschappelijke effecten van overheidshandelen. Immers, sturing op grond van enkel output levert weinig meer op dan kunstmatige indicaties van prestatie(verbetering). Meer uitgeschreven bekeuringen kan op zichzelf moeilijk als indicatie voor veiligheidsverbetering worden beschouwd. Tegelijkertijd, echter, is het doorgaans bijzonder lastig om greep te krijgen op maatschappelijke effecten, laat staan op de invloed die onderscheiden actoren daarop uitoefenen. Toch moet het, zeker in geval van politieoptreden, niet op voorhand als onmogelijk worden bestempeld. Er is reeds de nodige ervaring opgedaan met outcome-metingen, zowel op nationaal als regionaal niveau, in het bijzonder met de Politie-monitor Bevolking. De outcome-meting kan bovendien zinvol in verband worden gebracht met de outputmeting omdat in geval van politiewerk vergelijkbare prestatiecategorieën worden gehanteerd: veiligheidsclusters komen wat de delicten betreft met de productieclusters overeen.

Op grond van de landelijke Politie-monitor Bevolking²⁶ valt de outcome-meting uiteen in twee delen: enerzijds wordt de (gepercipieerde) veiligheid gemeten, en anderzijds het oordeel van het publiek over de politie. Hierbij zijn concrete indicatoren verkregen door bestaande indelingen opnieuw te rangschikken, teneinde de meest zinvolle maatstaven eruit te lichten en het aantal maatstaven gering (en daarmee overzichtelijk) te houden. Uitgaande van de Politie-monitor Bevolking en de Rotterdamse Monitor²⁷ is in het onderzoek *veiligheid* als volgt geoperationaliseerd:

- (1) slachtofferschap (individuele veiligheid): woninginbraken, autocriminaliteit, geweldsdelicten, overige persoonsdelicten,.
- (2) buurtproblemen (collectieve veiligheid): verkeersveiligheid, dreiging, vermogensdelicten.

---

²⁵ A-productie, zoals weergegeven in Politie Output Monitor, *Ibid.*

²⁶ Landelijke rapportages en regio-specifieke rapportages, 1993, 1995, 1997, aangevuld met CBS-gegevens.

²⁷ Zie bijvoorbeeld *Korpsjaarplan 1999*, Rotterdam, 1999.

IV Doorlichting Budgetverdeelsysteem (BVS)

De politie wordt thans bekostigd door middel van een budgetverdeelsysteem (BVS) op grond waarvan lump sum bedragen worden uitgekeerd. Het BVS bevat drie componenten, te weten:

1. beschikbaarheid en bereikbaarheid;
2. afhandeling van zaken / werklast;
3. probleemaanpak.

Deze componenten zijn gekwantificeerd aan de hand van geobjectiveerde criteria. Het aandeel van elke politieregio in het te verdelen budget wordt bepaald aan de hand van de score op elk van deze criteria waarvan ook de gewichtsverdeling is bepaald.

Naast deze drie componenten (beschikbaarheid/bereikbaarheid, werklast en probleemaanpak) kent het BVS een tweetal opslagfactoren, te weten specialismen/ondersteuning en overhead. Het betreft hier een aanzienlijk deel van het (BVS-matig) toegedeelde budget. Specialismen/ondersteuning belooft 22,9% van dat budget, voor overhead is dat 20,9%.

De verdeling van de opslagfactor specialismen/ondersteuning vindt plaats naar rato van de som van de componenten beschikbaarheid/bereikbaarheid en werklast. De verdeling van overhead vindt plaats op basis van de som van de (drie) componenten plus de opslagfactor specialisme/ondersteuning.

Het resulterende aandeel per politieregio wordt uitgedrukt in een aantal budgetverdeelenheden (BVE's) die jaarlijks worden toegekend. De bekostigingsmethodiek wordt gecompleteerd door het - eveneens jaarlijks vast te stellen - normbedrag dat per BVE wordt toegekend. De basis van het bekostigingsstelsel wordt dus gevormd door het aantal BVE's dat voor elke regio uit bovenstaande criteria wordt afgeleid vermenigvuldigd met het normbedrag.

Het geobjectiveerde karakter van het BVS vormt het aantrekkelijkste aspect dat veel discussie ondervangt. Maar hoe goed de criteria ook gekozen zijn en gekwantificeerd worden, zij vormen niet meer, maar ook niet minder dan benaderingen van wat beoogd wordt te meten, namelijk de objectieve behoefte aan politiezorg met meeweging van alle relevante omstandigheden die hierop van invloed zijn. De validiteit (geldigheid) van de gekozen criteria staat op voorhand allerminst vast en kan alleen getoetst worden op grond van de plausibiliteit van de verschillende uitkomsten. Verschillen in resulterend bekostigingsniveau moeten een rechtvaardiging vinden in objectieve verschillen in omstandigheden. In het BVS is er geen relatie met te realiseren veiligheidsdoelstellingen evenmin als met bedrijfsvoeringsnormen.

Deze stelling kan aan de hand van het volgende cijfermateriaal nader worden toegelicht. Hierbij zijn de regio's gerangschikt in urbanisatiegroepen lopend van de grootstedelijke tot de plattelandsregio's. Van elke urbanisatiegroep is de verdeling van de bekostiging naar bijdrage van de onderscheiden componenten procentueel weergegeven. Zowel gemiddeld per groep als door hoogste en laagste waarneming binnen de groepen weer te geven.

In tabel 6 staat de opbouw van de regiobudgetten weergegeven zoals die op basis van het BVS tot stand komen (zie volgende pagina).

Tabel 6: Bijdrage componenten (inclusief opslagen) aan opbouw regiobudget²⁸

Urbanisatie- groep	Beschikbaarheid/ bereikbaarheid			werklast			probleemaanpak		
	gem.	H.	L.	gem.	H.	L.	gem.	H.	L.
1. - 3 grootsted. regio's	17,5%	20,5%	13,2%	56,1%	63,0%	51,1%	26,4%	28,4%	22,2%
- overige	30,9%	35,1%	27,6%	39,5%	41,3%	37,4%	29,7%	31,1%	27,2%
2.	34,8%	37,3%	32,7%	36,2%	38,5%	32,6%	29,1%	32,6%	26,3%
3.	34,8%	38,8%	31,1%	37,2%	39,8%	34,5%	27,9%	30,8%	24,9%
4.	42,6%	46,6%	38,4%	33,4%	35,8%	30,8%	24,0%	28,0%	19,0%
Totaal	29,8%			43,3%			27,9%		

gem. = gemiddelde waarde

H = hoogste waarde

L = laagste waarde

Deze opbouw laat zien dat er zich in het BVS eigenlijk drie verschillende bekostigingsprofielen aftekenen, te weten:

- het grootstedelijke profiel waarin de nadruk in de toewijzing van middelen op de component werklast ligt en beschikbaarheid en bereikbaarheid hieraan weinig bijdragen;
- het plattelandprofiel waarin de nadruk in de bekostiging op de component beschikbaarheid en bereikbaarheid ligt terwijl werklast relatief weinig bijdraagt;
- overige die zich tussen die beide uitersten in bevindt.

De component probleemaanpak differentieert het minst bij de verdeling tussen de regiogroepen.

²⁸ Bron: *Budgetverdeelstelsel Nederlandse Politie*, Andersson Elffers Felix Berenschot, Utrecht 1996, p33

Uit deze opbouw van het BVS volgt als conclusie dat de verdeling van de middelen over de regio's zeer gevoelig moet zijn voor de gewichten die aan de componenten beschikbaarheid en bereikbaarheid respectievelijk werklast worden toegekend.

Dit blijkt ook uit beleidsvarianten die indertijd zijn gerapporteerd. Deze varianten resulteren indien de gewichtsverdeling in het BVS zou worden gevarieerd.

De toewijzing van middelen aan de grootstedelijke versus de plattelandsregio's blijkt inderdaad zeer gevoelig voor variaties in de gewichtsverdeling van de componenten (zie in dit verband ook Bijlage 1.).

Ook met inachtneming van de componenten waaruit het BVS is opgebouwd, blijft het een beleidskwestie om te bepalen welke de gewenste gewichtsverdeling van de componenten is.

Het benaderende karakter van elk bekostigingsstelsel brengt dus met zich mee dat het geen overbodige luxe is om het te analyseren in zijn praktische *uitwerking* om aan de hand hiervan te toetsen of de gekozen benadering voldoet dan wel op beleidsmatige gronden aanvulling of amendering behoeft.

In het IBO-politiezorg is dit gebeurd door verdere toetsing van de uitkomsten van het huidige bekostigingsstelsel (BVS) in drie stappen, te weten:

- a. De verdelingscriteria die nu in het BVS gebruikt zijn vormen een specifieke benadering die ook met een andere invulling van de criteria verwezenlijkt had kunnen worden. Laten we zien in hoeverre een andere invulling tot (nagenoeg) dezelfde uitkomsten dan wel tot verschillen leidt, welke laatste dan wel zinvol interpreteerbaar moeten zijn (gevoeligheidsanalyse).
- b. Hoe werkt de huidige verdeling van het budget over de regio's door in hun bedrijfsvoering en de financiële uitkomsten hiervan?
- c. Leidt het huidige BVS tot een optimale allocatie van middelen uit een oogpunt van productiviteit?

Gevoeligheidsanalyse

De eerste stap in deze toetsing is uitgevoerd door voor de jaren 1995 en 1997 de per regio toegekende BVE's te relateren aan regionaal inwonertal en gebiedsoppervlak.

Deze invulling van de verdeelcriteria is eenvoudiger en doorzichtiger maar in principe minder verfijnd dan nu in het BVS gebruikt. De vraag is nu of de verfijning die in het BVS is toegepast wel meerwaarde blijkt te bezitten.

De regio's zijn hierbij gerangschikt naar urbanisatiegraad (dominant criterium in het BVS) en op grond hiervan in vier groepen verdeeld. De grootstedelijke regio's kunnen wel onderling worden vergeleken maar niet met plattelandsregio's zo luidt de gedachte achter deze indeling. De onderlinge verschillen tussen de groepen zijn derhalve groot, maar binnen deze groepen zijn ze beperkt. Op voorhand zou men dus mogen verwachten dat de verschillen in het niveau van bekostiging (BVE per inwoner respectievelijk per km²) binnen deze groepen ook beperkt zijn. Naar omvang van de bevolking en het te bestrijken gebiedsoppervlakte kunnen ze wel verschillen. Deze verschillen werken door in het toe te kennen budget, maar niet in het niveau van de bekostiging, dat wil zeggen in het aantal BVE's per inwoner respectievelijk per km².

Tabel 7.

	bve's/inwoner (index, gem. = 100)	bve's/inwoner (index, gem. = 100)	bve's/km2 (index, gem. = 100)	bve's/km2 (index, gem. = 100)
Politieregio	1995	1997	1995	1997
Amsterdam-Amstelland	245,6	244,2	799,0	780,9
Rotterdam-Rijnmond	167,1	168,1	239,8	239,6
Haaglanden	168,3	167,7	392,8	395,2
Utrecht	96,8	96,3	78,5	79,1
Midden- en West- Brabant	87,0	87,3	40,7	42,6
Hollands Midden	79,0	80,1	73,7	75,4
Kennemerland	102,0	102,2	112,9	116,0
Brabant-Zuid-Oost	92,0	88,2	47,4	44,0
Groningen	97,6	97,1	24,0	24,0
Limburg-Zuid	111,5	110,8	109,7	109,3
Gelderland-Midden	83,1	83,2	43,1	43,8
Zuid-Holland-Zuid	82,7	84,2	52,2	53,7
Twente	88,6	88,5	37,6	37,8
Noord-Holland-Noord	73,5	74,3	31,2	32,0
Gelderland-Zuid	87,7	85,8	43,2	42,6
Zaanstreek-Waterland	87,2	88,7	74,7	76,8
Gooi en Vechtstreek	97,6	102,7	129,2	135,3
Noord- en Oost- Gelderland	69,4	68,9	19,9	20,0
Brabant-Noord	81,9	79,4	36,9	36,4
Friesland	74,5	74,8	14,0	14,2
IJsselland	77,8	78,4	19,5	19,9
Limburg-Noord	86,8	85,4	29,1	28,9
Flevoland	92,9	97,2	17,7	19,9
Drenthe	79,2	78,1	14,0	14,0
Zeeland	90,4	88,5	19,1	18,8
Gemiddeld per regio	100,0	100,0	100,0	100,0

* NB: Bij deze berekeningen zijn de middelen die op basis van het BVS aan de regio's zijn toegekend gerelateerd aan inwonertal en oppervlak. Uitgedrukt in het aantal inwoners ligt de toewijzing van middelen aan de regio Amsterdam-Amstelland bijna 2,5 maal zo hoog als gemiddeld in Nederland, de regio Drenthe ligt op bijna 80% van dit gemiddelde. Gerekend naar oppervlak ligt de regio Amsterdam-Amstelland op 8 maal het gemiddelde, Drenthe ligt op 14% van dit gemiddelde.

Tabel 7 geeft het overzicht van de uitkomsten op dit punt. Deze uitkomsten laten enkele opmerkelijke dingen zien.

Als we de drie grootstedelijke regio's binnen groep 1 afzonderlijk vermelden aangezien in hun bekostiging de bijzondere bijdragen een aanvullende rol spelen, dan ligt het bekostigingsniveau 1997 verdeeld naar urbanisatiegroepen aldus:

Tabel 8

Urbanisatie- groep:	BVE / inwoner			BVE / km ²		
	gem.	H	L	gem.	H	L
1. - 3 grootsted. regio's	193	244	168	472	781	240
- overige	91	102	80	78	116	43
2.	93	111	83	55	109	24
3.	88	103	74	65	135	32
4.	81	97	69	22	36	14

gem. = gemiddelde waarde (indices, gem. over alle regio's = 100)

H = hoogste waarde

L = laagste waarde

In tegenstelling tot de verwachting liggen de verschillen in BVE per inwoner binnen de vier onderscheiden groepen hoger (30%) dan tussen de groepen (15%). Voor BVE per km² liggen de verschillen binnen de groepen op zeer hoog niveau, namelijk boven de 100% en doen niet onder voor de verschillen op dit punt tussen de groepen. Dat die laatste verschillen groot zijn, is vanzelfsprekend. Deze verschillen blijken bij nadere inspectie heel wel interpreteerbaar, wat niet wil zeggen dat ze uit hoofde van wat beoogd wordt ook zinvol zijn.

De oorzaak van deze verschillen, met name die binnen de groepen blijkt gelegen in de 'bias' van het BVS die ten voordele werkt van regio's met een relatief klein gebiedoppervlak en dus een hoge bevolkingsdichtheid ten opzichte van

vergelijkbare regio's met een groot gebiedoppervlak en dan een relatief lage bevolkingsdichtheid. Ook 'hybride' regio's, dat zijn regio's met sterk geurbaniseerde kernen maar daarnaast tevens een groot om- of tussenliggend landelijk gebied, komen er op grond van de huidige verdeelmaatstaven slecht af. Regio's met relatief hoge uitkomsten in BVE per inwoner respectievelijk km² in vergelijking met hun groepsgenoten duiden we aan als ruim versus krap bedeelde regio's. Deze 'bias' kan nog als volgt worden geadstrueerd (zie volgende pagina).

Tabel 9: Krap en ruim bedeelde regio's in het BVS conform de gevoeligheidsanalyse.
(BVE per inwoner respectievelijk km², op basis van gegevens 1997)

Urbanisatiegroep:	Krap:		Ruim:	
1.	Midden- en West-Brabant		Kennemerland	
(excl. 3 grootsted. regio's)	87	43	102	116
2.	Brabant-Zuid-Oost		Limburg-Zuid	
	88	44	111	109
	Groningen			
	97	24		
	Gelderland-Midden			
	83	44		
3.	Noord-Holland Noord		Gooi- en Vechtstreek	
	74	32	103	135
	Gelderland-Zuid			
	86	43		
4.	Noord- en Oost-Gelderland			
	69	20		
	Friesland			
	75	14		
	Drenthe			
	78	14		

De genoemde 'bias' in het BVS is toe te schrijven aan het feit dat het ruimtelijk aspect in de huidige systematiek op specifieke wijze doorwerkt.

Deze 'bias' werkt door in de verschillen tussen alsook binnen urbanisatiegroepen.

De verschillen binnen groepen zijn in het bovenstaande overzicht geadstrueerd.

De verschillen die zich tussen de groepen voordoen kunnen als volgt worden geadstrueerd.

De drie Brabantse regio's met een gezamenlijke bevolking van 2,3 mln en een aanzienlijk deel van de Nederlandse industrievestigingen komen op een lager budget uit dan de regio Amsterdam-Amstelland met een bevolking van 0,9 mln. Zo ook de drie Gelderse regio's die met een gezamenlijke bevolking van 1,9 mln op een zelfde budget uitkomen als Haaglanden met een bevolking van minder dan de helft hiervan. Dit verschil is deels toe te schrijven aan de bijzondere uitkering die Haaglanden ontvangt.

Maar voor verschillen van deze omvang bestaat op grond van de objectieve omstandigheden geen rechtvaardiging. Evenmin als voor de verschillen die binnen de urbanisatiegroepen werden getoond.

Doorwerking bekostiging (BVS) in bedrijfsvoering

Als tweede stap in de toetsing van de merites van het huidige bekostigingsstelsel (BVS) is nagegaan of en hoe dit doorwerkt in de bedrijfsvoering.

In dit verband is gekeken naar drie aspecten, te weten:

- de conversie van financiële middelen naar mankracht (FTE / BVE - ratio);
- de loonkostenindex die aangeeft op welk loonniveau (gemiddeld per FTE) de korpsen bij gegeven loonschalen uitkomen;
- schaafeffect zoals tot uitdrukking komende in de druk van het ondersteunend personeel respectievelijk de hogere rangen op het budget.

Het effect van deze invloeden op het financiële resultaat van de gewone bedrijfsuitoefening (bedrijfsresultaat) is hierbij steeds als ijkpunt genomen.

De keuze van deze aspecten is ingegeven door hun belang alsook door de beschikbaarheid van vergelijkbare gegevens voor alle regio's.

Uit de directe correlatie die bekostigingsniveau (BVE per inwoner respectievelijk km²) met bedrijfsresultaat blijkt te hebben, komt de samenhang tussen de beide variabelen helder naar voren.

Ook binnen de urbanisatiegroepen ligt de correlatie op een hoog niveau. Het is weinig overdreven te stellen dat de bedrijfsuitkomsten voor een niet gering deel

verklaard kunnen worden door verschillen in bekostigingsniveau. De regio's met ruime bekostiging houden geld over, de regio's met krappe bekostiging komen tekort.

De beantwoording van de vraag naar het hoe en waarom van die relatie loopt over de bedrijfsvoering. Regio's met relatief ruime bekostiging houden een lagere conversie van middelen naar mankracht aan dan regio's met een krappe bekostiging. Als achterliggende verklaring lijkt het alleszins plausibel te veronderstellen dat de regio's met krappe bekostiging wel gedwongen zijn een hoge conversie aan te houden aangezien ze anders met hun beschikbaarheid en bereikbaarheid in de knel komen. Hier komt bij dat de loonkostenindex in regio's met een relatief hoge conversie ook systematisch hoger ligt. De verklaring hiervoor is minder evident maar zou naast het leeftijdseffect (vergrijzing) gelegen kunnen zijn in de druk van een krappe arbeidsmarkt die in deze, meest lager geürbaniseerde regio's, actueler zou kunnen zijn. Het is overigens wel evident dat het gezamenlijk effect van een hoge conversie en een hoge loonkostenindex die elk afzonderlijk al merkbaar doorwerken in het bedrijfsresultaat, behoorlijk doortikt. De verschillen in loonkostenindex belopen in 1995 en 1997 ca. 4%, deze werken rechtevenredig door in de totale loonkosten. Het is dit samengaan van hoge conversie en loonkostenindex dat we vaker aantreffen in regio's met krappe bekostiging.

Tenslotte wordt de bedrijfsvoering beïnvloed door schaaffecten. Ook kleinere korpsen hebben een minimum aan leiding en ondersteunend apparaat nodig dat door hun omvang zwaarder op het budget drukt. Aangezien de lager geürbaniseerde regio's kleinere korpsen hebben ondervinden ze ook dit effect. Het is overigens opvallend dat dit schaaffect niet rechtlijnig maar U-vormig van aard is. Eerder onderzoek op dit punt liet dit ook al zien. Niet alleen de kleinere korpsen hebben een hoog percentage ondersteunend personeel, dit geldt ook - zij het in mindere mate - voor de grotere korpsen. Het zijn juist de middelgrote korpsen die de in dit opzicht gunstigste verhoudingen (optimale schaal) kennen. De relatief hoge lasten voor ondersteunend personeel in de grootste korpsen wordt

ten dele verklaard door faciliteiten die hier zelf op centraal niveau beschikbaar worden gehouden die de andere korpsen van buiten (KLPD) betrekken.

Deze bevindingen laten ook zien dat samenvoeging van kleinere korpsen niet altijd de gewenste gunstiger schaaffecten zullen opleveren. In groep vier, de groep met de laagste urbanisatie, komt het aandeel van dat het leidend en ondersteunend personeel ten opzichte van het totaal inneemt 2,5 procentpunten hoger uit: 15 versus 12,5%. Ook de druk op het budget van de hogere rangen ligt in deze groep hoger.

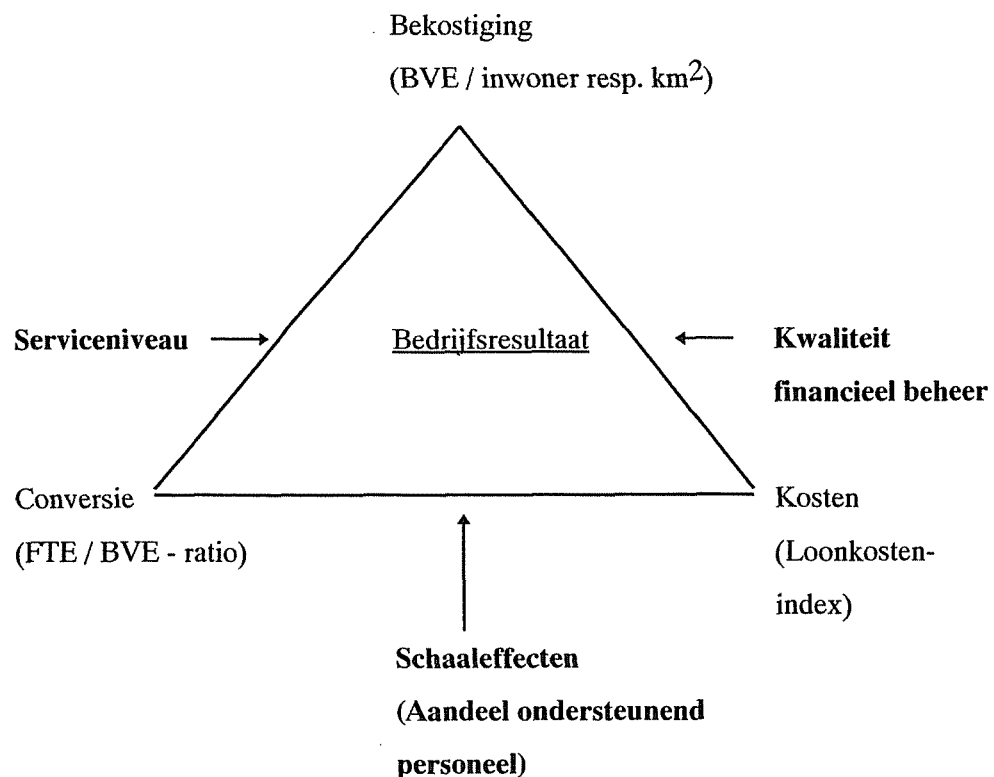
Nu treedt dit schaaffect ook op bij kleinere korpsen in de andere urbanisatiegroepen. Maar we hebben eerder gezien dat deze kleinere korpsen die een relatief klein gebied bestrijken, qua bekostigingsniveau juist ruim zitten. Bij de kleinere korpsen in de groepen drie en vier komt dit schaaffect evenwel bovenop de al eerder genoemde effecten. De correlatie van aandeel ondersteunend personeel met financiële bedrijfsuitkomsten toont dit ten overvloede aan: deze correlatie is negatief, maar met name in de groepen drie en vier.

Het is goed om er op te wijzen dat de korpsen in hun financiële resultaten niet alleen afhankelijk zijn van bekostigingsniveau en schaal, maar ook van direct door henzelf beïnvloedbare factoren als kwaliteit van het financieel beleid. Op grond van het onderzoek van de Algemene Rekenkamer (ARK) is aan elke regio een score toegekend waarin de kwaliteit van het financieel beheer tot uitdrukking komt. Deze score is rechtstreeks afgeleid uit door de ARK gepubliceerde overzichten. De kwaliteit van het financieel beheer op deze wijze gemeten, blijkt positief gecorreleerd met de financiële uitkomsten van de gewone bedrijfsuitoefening. Korpsen met een goed financieel beleid komen minder snel in het rood dan korpsen met een slecht beleid op dit punt. Deze kwaliteit van het financieel beheer blijkt ook samen te hangen met de relatieve omvang van het ondersteunend personeel. De correlaties op dit punt zijn zeer overtuigend. In de groepen 1 en 2 is deze correlatie negatief, in de groepen 3 en 4 positief. Deze op het eerste gezicht verrassende uitkomst is zeer wel interpreteerbaar in het licht van het gevonden U- vormige karakter van het schaaffect: in de grote korpsen duidt een hoog aandeel van het ondersteunend personeel mede op bureaucrativering, in

de kleinste korpsen is het noodzaak om de bedrijfsvoering waaronder het financieel beleid, op kwalitatief goed niveau te kunnen realiseren.

Deze analyse van de doorwerking van het bekostigingsniveau op het bedrijfsresultaat, leidt tot de navolgende driehoek. Deze driehoek geeft het krachtenveld weer waarbinnen de korpsen hun bedrijfsvoering moeten zien te optimaliseren, alsook de krachten die hier verder op inwerken.

Figuur 1.

Wat zich aan observatie onttrekt is of en hoe bij deze optimalisatie ook het geboden serviceniveau wordt betrokken. Serviceniveau zoals hier bedoeld slaat niet alleen op de hulpverleningstaak van de politie, maar juist ook op de primaire veiligheidstaak. Geen korps kan zich permitteren zonder kwetsbaar te worden, jaar op jaar financiële tekorten te laten zien. Hierdoor is het aannemelijk dat in de optimalisatie het serviceniveau noodgedwongen wordt betrokken. Dit serviceniveau wordt thans niet op uniforme wijze gemeten. Voor een meer

volledig inzicht in de doorwerking van bekostiging op de bedrijfsvoering is dit gegeven onmisbaar te achten.

Het allocatieve effect van het BVS kan hierop enig licht werpen.

Allocatieve effect van het BVS

De derde stap in de toetsing, en beoordeling van het BVS gezien vanuit het uiteindelijk beoogde effect, namelijk een zo optimaal mogelijke toedeling van middelen met het oog op de veiligheidssituatie, kan worden ondernomen door de toegekende middelen per regio te relateren aan de hiervoor geleverde output (productiviteit). Deze analyse is tot nu nooit ondernomen. Hiertoe is de output voor 1997 (zie hoofdstuk V) gerelateerd aan de middelen die in dat jaar zijn toegekend. Met betrekking tot de bepaling van de output past een voorbehoud. Voor deze rapportage is de van het CBS verkregen informatie, die overigens berust op een opgave door de korpsen zelf, niet vergeleken kunnen worden met de cijfers die in het kader van het IBO- politiezorg rechtstreeks aan de korpsen gevraagd zijn. Het heeft nogal wat voeten in de aarde gehad om deze gegevens te krijgen en ze zijn nog steeds incompleet. Deze bevinding sluit aan bij de resultaten van een recent Engels onderzoek dat op een vergelijkbare probleemstelling gericht is. De dataverzameling bij de korpsen is onvolledig en onderling moeilijk vergelijkbaar²⁹.

Gerangschikt naar urbanisatiegroepen zijn de productiviteitsuitkomsten voor 1997 aldus.

---

²⁹ *Applying economic Evaluation to Policing activity*, Policeresearch series paper 103, March 1999.

Tabel 10.

	BVE / inwoner (index, gem. = 100)	BVE / km² (index, gem. = 100)	Output / BVE (index, gem. = 100)	Output / FTE (index, gem. = 100)
1. - 3 grootste regio's	193	472	74.2	78.0
- overige	91	78	98.5	97.2
2.	93	55	93.0	92.4
3.	88	65	110.2	108.6
4.	81	22	108.4	109.1

Groep 4 met de laagste urbanisatie en dito bekostigingsniveau laat een bovengemiddelde productiviteit (Output / BVE respectievelijk FTE) zien terwijl hiertegenover de drie grootstedelijke regio's in productiviteit duidelijk onder het gemiddelde blijven. De regio Utrecht die direct op deze grootstedelijke regio's volgt weet een veel gunstiger (bovengemiddelde) score te realiseren.

Het bekostigingsniveau van Utrecht ligt ook veel lager dan van de drie grootstedelijke regio's. Deze uitkomsten zijn saillant in het licht van de werking het BVS waarin uitgerekend aan de component werklust zo'n prominente rol is toegekend.

Alleen al op grond van deze uitkomsten moeten bij het allocatieve effect van het BVS serieuze vragen worden gesteld. De verschillen zijn voorts aan een statistische analyse onderworpen waarbij de proportionele verhouding waarin middelen door de korpsen in output worden omgezet in een elasticiteitscoëfficiënt wordt uitgedrukt. Deze elasticiteit geeft inzicht in de mate van conversie van middelen naar output. In de groepen 1 en 2 bedraagt die 0,85, in de groepen 3 en 4 komt deze waarde op 1,05 uit. Dit impliceert dat in de groepen 3 en 4 output gelijke tred houdt met middelengroei, bij de groepen 1 en 2 blijft output bij de toename van de middelen ten achter.

Dit inzicht op basis van een vergelijking tussen groepen wordt bevestigd door de verschillen die binnen de groepen blijken op te treden.

Illustratief is voorts de volgende uitkomst. De regio's die binnen elke groep in het hierboven gegeven overzicht tegenover elkaar zijn gesteld, de krap versus de ruim bedeelde regio's, geven een navenant productiviteitsbeeld: de negen krap bedeelde regio's scoren op één uitzondering na alle bovengemiddeld, de drie ruim bemeten regio's alle ondergemiddeld.

Op het allocatieve effect van het verdeelmodel is derhalve het nodige af te dingen, het draagt niet bij tot een optimale productiviteit van de politie in totaliteit.

Conclusies

Deze doorlichting van het budgetverdeelsysteem (BVS) in drie stappen leidt tot een aantal heldere conclusies.

De karakterisering van de opbouw van het BVS liet zien dat zich in de verdeling drie profielen aftekenen waarbij grootstedelijke en plattelandsregio's antipoden vormen en de overige regio's een tussenpositie innemen. De gewichten die aan de componenten beschikbaarheid en bereikbaarheid respectievelijk werklast worden toegekend spelen hierin een belangrijke rol.

De beoordeling de uitkomsten van het BVS op grond van BVE / inwoner en BVE / km² gaven aan dat er verschillen in bekostigingsniveau optreden die onvoldoende rechtvaardiging vinden in verschillen in objectieve omstandigheden. Die verschillen in bekostigingsniveau blijken hun doorwerking in de bedrijfsvoering te hebben. Met name de conversie geeft aan dat ruim bedeelde regio's een lagere conversie van middelen naar mankracht kennen dan krap bedeelde regio's. Deze verschillen in conversie zijn niet beoogd.

Bovendien blijkt dat ruim bedeelde regio's in verhouding tot de toegekende middelen minder output leveren.

Het allocatieve effect van het BVS wijst op grond van de gepresenteerde analyse op *suboptimaliteit*.

Op grond van deze bevindingen blijkt het derhalve alleszins gerechtvaardigd om het BVS te amenderen respectievelijk aan te vullen teneinde tot een meer optimale uitkomst te komen voor de politie in totaliteit. Deze uitkomsten indiceren bovendien dat het toekennen van meer middelen zonder aan het gebruik hiervan voorwaarden te verbinden respectievelijk aan het geleverde prestatie-niveau eisen te verbinden, geenszins in de rede ligt. Een bekostigingsstelsel dat uitsluitend behoeftegeoriënteerd is, blijkt niet de gewenste uitkomsten op te leveren. Het zal inderdaad aangevuld moeten worden met prestatiegerichte financieringscomponenten.

V Output en veiligheid

Betekenis van output

In het voorgaande is al tot uitdrukking gebracht dat de betekenis van output voor de sturing van het primaire proces omstreden is. De meest principiële tegenwerping gaat uit van het *reactieve* karakter van het repressieve optreden van de politie. Zo gezien zou een stijging van de output veeleer wijzen op een vergroting van de onveiligheid dan als verbetering van het prestatievermogen opgevat te kunnen worden. Deze zienswijze gaat evenwel voorbij aan het grote gat dat er gaapt tussen de onveiligheid zoals die blijkt uit slachtofferschap en dat deel van de onveiligheid zoals dat aan de politie bekend is (zie hoofdstuk III).

Laten we de veel voorkomende criminaliteit buiten beschouwing dan belooft het deel dat aan de politie bekend is, de *dekkingsgraad*, ca. 1/3. Er is dus alle ruimte voor een *proactieve* opsporing van onveiligheid die er op gericht is de dekkingsgraad te vergroten. Het gat zal om uiteenlopende redenen nooit helemaal te dichten zijn, maar een substantiële verbetering zal met zich meebrengen dat de output in relatie tot de onveiligheid significant toeneemt en zo via de teller de dekkingsgraad verbetert. Maar het effect hiervan zal door de afschrikwekkende werking van het repressieve optreden ook uitwerken in verkleining van de noemer. Zo beschouwd zijn output en veiligheid wel degelijk positief gecorreleerd en is output per fte te beschouwen als onderdeel van het prestatievermogen van een korps.

Deze beschouwingswijze maakt ook duidelijk dat in die gevallen waarin, als gevolg van externe factoren, de onveiligheid plotseling toeneemt zonder dat de politie er nog goed op heeft weten in te spelen, de reactieve tendentie (tijdelijk) de overhand kan hebben. Om die reden zal output altijd in samenhang met veiligheid geanalyseerd moeten worden.

Voorts bestaat er een breed gedragen inzicht dat output op zoveel manieren ‘kunstmatig’ kan worden beïnvloed door systeemgedrag (gericht werken op een zo hoog mogelijke output zonder dat dit voor de veiligheidsuitkomsten zoden aan de dijk zet) dat men de betekenis ervan in twijfel meent te kunnen trekken. Het wordt om die reden ongewenst geacht dat output zou worden aangemerkt als een van de prestatie-criteria waaraan de politie zal worden gemeten.

Hiertegen valt het nodige in te brengen, zowel op het vlak van de wijze waarop output berekend wordt, de wijze waarop het primaire proces gestuurd kan worden als de manier waarop output binnen het geheel van criteria geïnterpreteerd wordt. Op het vlak van de wijze van berekenen kan worden opgemerkt dat de outputmonitor een breed veld van activiteiten omvat waarvoor niet alleen de verrichtingen in aantal worden gemeten maar deze zijn gewogen met bijbehorende normtijd. Arbeidsintensieve verrichtingen hebben een hoge normtijd, eenvoudig te verrichten handelingen een lage normtijd. Hierdoor is voorkomen dat output (op deze wijze gewogen berekend) op eenvoudige wijze te inflateren valt.

Uit een oogpunt van sturing van het primaire proces zal het in de praktijk zeer moeilijk zijn om deze sturing - zoals door de ‘outputcynici’ wordt gesuggereerd - direct te koppelen aan veiligheid. Veiligheidsuitkomsten komen pas achteraf beschikbaar en zijn dan nog op zijn best op districtsniveau maar veelal slechts op korpsniveau zichtbaar te maken. Als sturingsgegevens voor het primaire proces zijn veiligheidsuitkomsten derhalve van betrekkelijke waarde, hoe doorslaggevend hun betekenis voor de uiteindelijke beoordeling van het proces ook is. Sturing van het primaire proces vereist frequente rapportage van uitkomsten op het niveau van de relevante werkeenheden: basiseenheden of zelfs wijken. In veel organisaties kennen we een vergelijkbare situatie en valt er niet te ontkomen aan het onderkennen van *tussenliggende effectvariabelen*. Hieraan moet dan wel de eis worden gesteld dat ze voor het uiteindelijke criterium voorspellende waarde bezitten. Ergo, de vraag luidt of de bedrijfsvergelijkende analyse die we hier ondernemen aanknopingspunten biedt voor de vraag of output voorspellende waarde bezit voor veiligheid.

Hiertoe moeten we zowel output als veiligheid in kaart brengen en ze vervolgens met elkaar in verband brengen.

Output

Voor twee tijdstippen, 1995 en 1997, zijn outputgegevens per korps beschikbaar gesteld door het CBS. Deze gegevens zijn gebaseerd op opgaven door de korpsen zelf. Voor 1995 is het CBS hiertoe terug moeten gaan naar brongegevens. Qua betrouwbaarheid met betrekking tot niveauverschillen tussen korpsen geven wij de voorkeur aan de gegevens over 1997. De gegevens over 1995 zijn bruikbaar voor verschillenanalyses van 1995 op 1997. Zoals aangegeven zijn alle verrichtingen in categorieën verdeeld waarvan aantal en normtijd in combinatie heeft geleid tot de bepaling van *gewogen output*. Deze is vervolgens gerelateerd aan aantal FTE's en BVE's teneinde de productiviteit te berekenen (Gewogen output / FTE respectievelijk BVE). Deze productiviteit geeft een adequate basis voor onderlinge vergelijking van regio's. Het resulterende productiviteitsbeeld luidt aldus:

Tabel 11. Productiviteit (Output 1997)

	Output / FTE			Output / BVE		
	gem.	H	L	gem.	H	L
1. - 3 grootsted. regio's	78.0	91.6	55.5	74.2	88.3	55.6
- overige	97.2	110.7	82.7	98.5	113.2	85.1
2.	92.4	108.3	75.9	93.0	111.7	73.7
3.	108.6	168.9	83.8	110.2	168.4	87.8
4.	109.1	139.7	87.5	108.4	148.0	87.4

gem. = gemiddelde waarde (indices, gem. over alle regio's = 100)

H = hoogste waarde

L = laagste waarde

In het voorgaande hebben we al aandacht gevraagd voor deze verschillen uit het oogpunt van de allocatieve werking van het Budgetverdeelsysteem. Hier interesseren ons de verschillen uit hoofde van de vraag of ze voorspellende waarde voor veiligheid hebben. Hiertoe zullen we voor elk van de onderscheiden urbanisatiegroepen de korpsen met gunstige productiviteit plaatsen tegenover de korpsen met ongunstige productiviteit om dan vervolgens na te gaan of er correspondentie optreedt met de veiligheidssituatie.

Het bovenstaande overzicht met hoogste, laagste waarden laat zien dat de verschillen in productiviteit substantieel zijn. Tussen de groepen, een effect waarop we eerder gewezen hebben, belooft het verschil ca. 35%; binnen de groepen liggen de verschillen hoger en bedragen ze bijna 50%.

Het hierna volgende overzicht geeft weer welke korpsen binnen elke urbanisatiegroep hoog respectievelijk laag scoren op productiviteit.

Haaglanden dat hier als laag scorend uitkomt zou dit ook doen indien we aannemen dat het aan Haaglanden toegekende extra contingent (residentie-functie) geen enkele bijdrage aan de productie levert en derhalve voor de berekening van de productiviteit buiten beschouwing dient te blijven.

Tabel 12: Hoog en laag scorende korpsen op productiviteit:

Urbanisatiegroep:	Productiviteit (output/FTE)	
	Hoog	Laag
1.	Utrecht Midden- en West- Brabant	Haaglanden
2.	Gelderland-Midden Groningen	Limburg-Zuid
3.	Gelderland-Zuid	Zaanstreek-Waterland Twente
4.	Friesland Flevoland	Brabant-Noord

Veiligheidssituatie

De Politie Monitor Bevolking (PMB) is het geëigende instrument om op regio-niveau de veiligheidssituatie in kaart te brengen. Deze gegevens staan op dit moment voor drie peiljaren ter beschikking, te weten 1993, 1995 en 1997. Deze gegevens hebben steeds betrekking op de situatie medio september van het jaar ervoor. De veiligheidssituatie is in de PMB voor afzonderlijke aspecten in kaart gebracht waarbij een indeling is aangehouden die aansluiting met de outputgegevens mogelijk maakt:

- woninginbraken,
- geweldsdelicten,
- overige persoonsdelicten,
- autocriminaliteit,
- dreiging,
- vermogensdelicten,
- verkeersveiligheid.

Op elk van deze aspecten is op regio-niveau het verloop vastgesteld dat zich van 1993 op 1995 en van 1995 op 1997 heeft voorgedaan. Wij zijn ervan uitgegaan dat

niet het niveau van (on-)veiligheid voor de prestatie van doorslaggevend belang is, maar de veranderingen die hierin zijn opgetreden. Aangezien wij bij de niveauvergelijking de output voor het jaar 1997³⁰ tot uitgangspunt van de productiviteitsmeting hebben gekozen, ligt voor de hand ook een extra gewicht aan de mutatie van 1995 op 1997 te geven. Wij hebben dus een relatieve veiligheidsprestatie bepaald. Als de landelijke trend een verbetering inhoudt, is het de vraag welke regio het (nog) beter doet dan wel achterblijft. Duidt de landelijke trend op verslechtering dan is het de vraag of er regio's zijn die tegen de trend in verbetering respectievelijk geringere verslechtering laten zien dan wel het nog slechter doen dan de trend. Aangezien we de vergelijking voor de onderscheiden urbanisatiegroepen maken, zijn de niveau's binnen deze groepen redelijk vergelijkbaar. Hier past de kanttekening dat binnen groep 1 de grootstedelijke regio's (met inbegrip van Utrecht) er dan nog altijd uitspringen.

Door de veiligheidssituatie over een breed scala van verschijnselen in beschouwing te nemen en voor elk aspect afzonderlijk het verloop mee te wegen, wordt voorkomen dat bijvoorbeeld veel voorkomende criminaliteit het beeld zou gaan domineren. Van een gunstige versus een ongunstige veiligheidssituatie is pas sprake indien de bewegingen op de afzonderlijke aspecten in eenzelfde richting wijzen.

---

³⁰ Output-niveaus blijken per korps van jaar tot jaar geen grote fluctuaties te vertonen. Het is derhalve verantwoord om de relatieve veiligheidssituatie in het meetpunt medio september 1996 te relateren aan het relatieve niveau van output over 1997.

De resulterende uitkomsten staan weergegeven in onderstaand overzicht.

tabel 13: De relatieve veiligheidssituatie op regio-niveau (1993-1995 / 1995 - 1997):

Urbanisatiegroep	Veiligheidssituatie	
	Gunstig	Ongunstig
1.	Rotterdam-Rijmond Utrecht Midden- en West- Brabant	Haaglanden
2.	Gelderland-Midden* Groningen	Limburg-Zuid
3.	Gelderland-Zuid	Zaanstreek-Waterland Twente
4.	Limburg-Noord	Brabant-Noord Friesland Noord- en Oost- Gelderland

*: Geldt niet voor geweldsmisdrijven

Output en veiligheidsbeeld

De overeenstemming tussen de uitkomsten op productiviteits- en veiligheidsvlak is goed te noemen, ook al doen zich enkele 'uitbijters' voor. Friesland is hiervan de meest opvallende: de relatief hoge productiviteit gaat samen met een duidelijke verslechtering van de veiligheid. Een verklaring voor deze tegenstelling zou kunnen zijn dat de beschikbare capaciteit (mankracht) als gevolg van de krappe bedeling in het BVS onvoldoende is geweest, niettegenstaande de hoge output per FTE. Voor deze stelling valt iets te zeggen te meer daar de afwijkingen tussen productiviteits- en veiligheidsbeeld zich juist in urbanisatiegroep 4 het meest uitgesproken voordoen. In deze groep, zoals we hebben gezien, spitst ook de krappe bedeling in het BVS zich toe. Het verloop van de veiligheidsindicatoren laat zien dat zich in de plattelandsregio's overall een relatieve verslechtering van de veiligheid voordoet. Voor geweldsdelicten is die beweging zelfs opvallend te noemen, IJsselland en Limburg-Noord onttrekken zich overigens aan deze trend. Voor Limburg-Noord is dit, zoals het overzicht laat zien, meer in den brede het geval. Limburg-Noord en IJsselland staan er wat bekostigingsniveau betreft niet beter voor dan Friesland, zodat de conclusie moet luiden dat in Friesland meer aan de hand is dan alleen een capaciteitsknelpunt. In Friesland is er waarschijnlijk sprake van het overheersen van de reactieve tendentie waarop eerder gewezen is. Het bekostigingsniveau en de hiermee samenhangende beschikbare capaciteit zou er ook de oorzaak van kunnen zijn dat de grootstedelijke regio's het in veiligheidsopzicht niet slecht doen. Niet alleen Utrecht en Midden- en West-Brabant die geheel in het beeld passen doen het relatief goed, Rotterdam-Rijnmond springt er in veiligheidsopzicht in positieve zin uit terwijl Amsterdam-Amstelland op het vlak van de geweldsdelicten een gunstige ontwikkeling laat zien evenals op het aspect dreiging.

Ook een meer formeel statistische analyse laat zien dat er in alle groepen met uitzondering van groep 4 een significante correlatie is tussen productiviteit en het veiligheidsbeeld. Deze analyse bevestigt tevens het inzicht dat het overall veiligheidsbeeld in de groep 1 en 2 gemiddeld is verbeterd en in de groepen 3 en 4 verslechterd.

In elk geval is de conclusie gerechtvaardigd dat output per FTE wel degelijk voorspellende betekenis blijkt te bezitten voor waar het werkelijk om gaat: de veiligheidssituatie. Er zijn situaties denkbaar, de uitkomsten laten dit ook zien, waarin output per FTE niet alles zegt, maar de gevallen waarin overeenstemming bestaat zijn overtuigender dan de afwijkingen.

Deze conclusie blijft gehandhaafd indien we een stap verder gaan en de veranderingen die zich in de regio's in het veiligheidsbeeld van 1995 op 1997 hebben voorgedaan confronteren met de mutaties die in de output per FTE van 1995 op 1997 waarneembaar zijn. Verbetering in de output per FTE blijkt grosso modo samen te gaan met verbetering in de veiligheid. Dit geldt voor het overall veiligheidsbeeld, maar nog pregnanter indien we deze analyse op de afzonderlijke veiligheidsaspecten betrekken. Hierbij moeten we een uitzondering maken voor vermogensdelicten die in dit opzicht een wisselend beeld laten zien.

Zoals we eerder zagen onttrekt ook hier cluster 4 zich aan dit algemene beeld en voor geweldsdelicten geldt dit ook voor cluster 1. Deze uitkomsten zijn verrassend en ze versterken het inzicht dat het prestatievermogen van een korps zich niet alleen manifesteert in de overall productiviteit maar ook in de productiviteit per delictsoort.

Hiermee wil geenszins gezegd zijn dat de sturing van het primaire proces nu mechanisch op output gericht moet gaan worden. Output kan als noodzakelijke, zij het niet als voldoende voorwaarde voor veiligheid worden aangemerkt. Het zou evenwel zeer onverstandig zijn om output naar de prullenbak te verwijzen, te meer daar zich voor de dagelijkse sturing van het primaire proces geen wezenlijke alternatieven voor handen zijn.

De koppeling van output aan veiligheid blijft evenwel geboden, niet alleen analytisch, maar ook in de aansturing. Output moet, ook in de aansturing op veiligheid gericht blijven teneinde te voorkomen dat output door de organisatie als doel op zichzelf beschouwd gaat worden. De ondersteuning hiervan met gegevens is essentieel. Zoals in dit onderzoek op korps- en regioniveau de link tussen output en veiligheid gelegd is, zo kan dit ook op districtsniveau binnen korpsen en regio's. In Rotterdam-Rijnmond zijn hiertoe speciale voorzieningen getroffen

zodanig dat de PMB frequenter wordt gehouden en met een zodanig aantal ondervraagden dat uitsplitsing naar district op verantwoorde wijze mogelijk is. Ook uit buitenlandse studies komt sterk naar voren hoe belangrijk het voor het prestatievermogen van de politie is om over actuele gegevens te beschikken met betrekking tot output en veiligheid en deze in samenhang te interpreteren en te benutten.

Bijlage 1   Modaliteiten ter reparatie van het BVS

In hoofdstuk I onder beleidsgerichte benadering van de wijziging in het bekostigingsstelsel (blz. 4 e.v.) is aangegeven dat voor de uitwerking en invoering van een nieuw bekostigingsstelsel tijd nodig is. Teneinde toch op korte termijn de belangrijkste bezwaren tegen de huidige financiering te ondervangen is vanuit het veld de suggestie gekomen hiertoe het BVS (op tijdelijke basis) te repareren. Het gewenste effect zou verkregen kunnen worden niet door wijziging in de componenten van het BVS maar door wijziging in hun onderlinge gewichten (zie ook blz. 42-45). Deze reparatie zou dus werken in de richting van wat met het nieuwe stelsel (onder meer) beoogd wordt. Deze stelling is in zoverre juist dat een verandering in de gewichtsverdeling tussen enerzijds beschikbaarheid/bereikbaarheid en anderzijds werklast binnen het BVS altijd zo uitwerkt dat de drie grootstedelijke korpsen gebaat zijn bij een groter gewicht voor werklast en vrijwel alle andere korpsen baat hebben bij een groter gewicht voor beschikbaarheid/bereikbaarheid. Deze ‘tweedeling’ ligt besloten in de operationalisatie zoals die indertijd in het BVS gekozen is. Reparaties door middel van wijziging in de gewichtsverdeling ten gunste van beschikbaarheid/bereikbaarheid leidt dan inderdaad tot het ondervangen van de voornaamste bezwaren tegen het BVS maar houdt tevens in dat de som van alle positieve correcties moet worden gecompenseerd door negatieve correcties die dan bij de grootstedelijke korpsen terecht komen.

Dit kan worden toegelicht aan de hand van onderstaand cijfervoorbeeld.

Voor dit voorbeeld is de gewichtsverdeling aldus gekozen:

	Aandeel budget %
- Beschikbaarheid/bereikbaarheid	50,2
- Werklast	30,8
- Probleemaanpak	<u>19,0</u>
	100,0

Deze variant zou leiden tot een herverdeling waarbij de drie grootstedelijke korpsen zouden moeten inleveren met percentages die variëren van 7,3-14,3%. Alle andere regio's, met uitzondering van Utrecht, zouden additionele middelen toegewezen krijgen maar in ongelijke mate, namelijk met percentages die variëren van 0,4-11,3%. Utrecht staat in deze variant op heel licht verlies. Ervan uitgaande dat deze reparatie beperkt moet blijven tot die regio's die er meer dan een paar procent op vooruit respectievelijk op achteruit gaan en bovendien in aanmerking nemend dat differentiatie van de percentages waarmee gerepareerd wordt een schijn van exactheid suggereert die allerm minst gerechtvaardigd is, ontstaat het volgende beeld:

Mutatie in het aantal toe te wijzen BVE's:

	Aantal BVE's
Midden-West Brabant	+ 175
Groningen	+ 95
Brabant Zuid-Oost	+ 110
Gelderland Midden	+ 100
Twente	+ 95
Gelderland Zuid	+ 75
Noord-Holland Noord	+ 85
Noord Oost Gelderland	+ 90
Brabant Noord	+ 75
IJsselland	+ 60
Friesland	+ 75
Flevoland	+ 35
Limburg-Noord	+ 65
Zeeland	+ 50
Drenthe	<u>+ 55</u>
	1240

Nog afgezien van de merites van dit cijfervoorbeeld is het met het oog op de gespannenheid van de arbeidsmarkt uiteraard de vraag in welke mate de korpsen die extra middelen toegewezen zouden krijgen in staat zijn deze om te zetten in sterkte. Hierbij gaan we ervan uit dat de knelpunten als gevolg van de krappe toewijzing van middelen zich voor een belangrijk deel in de sterkte wreekt.

Aanpassingen in deze orde van grootte zijn op korte termijn niet goed te realiseren en zouden het veld onder grote druk zetten. Het is een beleidsbeslissing om hier de orde van grootte te bepalen. Voor de doorwerking geeft het cijfervoorbeeld de goede verhoudingen zodat een proportionele keuze mogelijk is.

Het ligt derhalve voor de hand om de reparatie op beleidsmatige gronden te kiezen. Deze fasering zal ook het probleem van het vrij maken van middelen om bovenstaande reparatie te financieren binnen de bestaande financiële ruimte vereenvoudigen. De mate waarin de middelen eventueel vrijgemaakt dienen te worden door korting op de budgetten van de drie grootstedelijke korpsen is bij uitstek een beleidsmatige kwestie.

Hierbij wordt er ten overvloede op gewezen dat ook de actualisering van de waarden van de omgevingsvariabelen in het BVS tot verschuivingen zal kunnen leiden. Die dienen in de beleidsmatige aanpak meegenomen te worden.

Bijlage 2   Concrete suggestie ter invulling van de prestatiegerichte financieringscomponent.

Het is in verband met het lopende overleg over een af te sluiten convenant niet goed mogelijk om aan te geven welk deel van de additioneel beschikbaar gestelde middelen nog vrij besteedbaar is en zou kunnen worden aangewend voor prestatiefinanciering. Wel kan gesteld worden dat prestatiefinanciering alleen beleidsmomentum kan worden gegeven bij bedragen van tenminste 200 mln gulden.

Het voorstel luidt om middelen in tenminste deze omvang aan te wenden voor de invulling van de prestatiegerichte financieringscomponent. Hierbij moet worden aangetekend dat de additionele middelen onder het beslag staan van omzetting in sterkte. Het feitelijk gebruik ervan is tot nu maar deels hiermee in overeenstemming aangezien bijvoorbeeld ook de financiering van de nieuwe CAO er voor een deel uit verricht wordt.

In het voorstel dat hierboven gedaan is om uitwerking te geven aan de prestatiegerichte financieringscomponent wordt onderscheid gemaakt tussen prestatiepremies voor "best practice" en "runners up" aan de ene kant en investeringen in verbetering van de kwalitatieve inzet van de politie anderzijds. Versterking van "crime mapping" en beschikbaar maken van de resulterende gegevens door middel van GIS zou zeker tot die investering gerekend kunnen worden.

Zowel de bedragen voor prestatiepremies als voor de investeringen zouden bij voorkeur niet in de vorm van toewijzing van structurele middelen moeten plaatsvinden teneinde de flexibiliteit en herkansing binnen deze component te kunnen waarborgen. Deze vorm van uitwerking vereist uiteraard een beleidsmatige beslissing. De concrete invulling zou vervolgens als volgt kunnen plaatsvinden.

Minimaal beschikbaar 2000-2002	(x 1 mln gld) 200
Verhouding prestatiepremies / investering kwalitatieve inzet	
- investering	75
- prestatiepremies	125
 Prestatiepremies Tweejaarlijkse cyclus vijf 'best practice'/vijf 'runners up'	 anderhalve cyclus
 Alternatief 1	
Verhouding premies 'Best practice'/'runners up'	2:1
 Gemiddeld premie bedrag voor 'best practice' (over twee jaar)	 11,5
 Gemiddeld premie bedrag voor 'runners up' (over twee jaar)	 5,5
 Alternatief 2	
Verhouding premies 'Best practice'/'runners up'	2,5:1
Gemiddeld premiebedrag voor 'best practice' (over twee jaar)	12
Gemiddeld premiebedrag voor 'runners-up' (over twee jaar)	5

De premiebedragen luiden in gemiddelden per korps. Het heeft aantrekkelijke kanten om hierbij niet te differentiëren naar omvang van het korps ("gelijke bedragen"), maar proportionele differentiatie ("gelijke verhoudingen ten opzichte van budget") is ook zeer verdedigbaar.

DEELNEMERSLIJST IBO POLITIEZORG

werkgroep

Voorzitter

Prof. Dr. A. van der Zwan

Financiën

Mr. Drs. J. van Tuinen (secretaris)
Directie Accountancy Rijksoverheid

Drs. C.J.W. Wilmer
Inspectie der Rijksfinanciën

Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Drs. J.C. Goet
plv. directeur
Directie Politie

L.A. Nieuwenhuizen
Hoofd afdeling Financiën
Directie Politie

Drs. C.C. Schreuder (adjunct-secretaris)
Afdeling Bedrijfsvoering en Toezicht
Directie Politie

Justitie

Drs. E.J.H. Planken
Directie Opsporingsbeleid

VROM/RGD

Ir. H.A.F. van der Vlist
Directeur
RGD Directie Noord

AZ

Mw. Drs. J.F. Zaaijer
Raadadviseur

Nederlands Politie Instituut

D. v.d. Meeberg
Directeur

werkbijeenkomsten

J.M.J.M. van Deursen
Korpscontroller
Regiopolitie Rotterdam-Rijnmond

W. Doppenberg (op persoonlijke titel)
Hoofd Financieel Economische Bedrijfsvoering
Regiopolitie Friesland

P.F.W. Rutten
Afdeling Bedrijfsvoering en Toezicht
Directie Politie
Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

scribenten

Drs. M. Noordegraaf
Erasmus Universiteit Rotterdam

Drs. R. Kuus
Directie Politie
Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

statistici

M. ten Oever
N. H. Satriasaputra

Tabellenboek van de statistische analyse

1. INPUT

- 1.1 Bekostiging**
  - 1.1.a Finansiële sterkte**
- 1.2 Inputconversie**
  - 1.2.a Personele sterkte**

Bronnen van de gegevens t.b.v Input:

Gegeven	Bron
Inwoners	CBS
km ²	CBS
Bedrijfsvoeringsresultaat	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK)
BVE's incl milieu	Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK)
FTE's	Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK)
Bruto FTE's primair	Ministerie van BZK
Bruto FTE's ondersteuning	Ministerie van BZK
FTE's schaal 13 t/m 18	Ministerie van BZK

1.1 BEKOSTIGING EN 1.2 INPUTCONVERSIE (1995)

1. INPUT

Regio	1.1.a Financiële sterkte								1.2.a Personele sterkte		
	Inwoners	km ²	Bedrijfsvoeringsresultaat	BVE's incl. milieu	FTE's	BVE's per inwoner Index	BVE's per km ² Index	FTE/BVE-ratio Index	Bruto FTE's primair	Bruto FTE's ondersteuning	Bruto FTE's leidinggevend
Amsterdam-Amstelland	877.950	279	53.489	5.262,20	4.490,19	246	799	89	3522	859	81,6
Rotterdam-Rijnmond	1.192.869	859	-3.671	4.863,50	4.712,13	167	240	101	2826	1460	278,5
Haaglanden	923.172	409	802	3.792,00	3.575,31	168	393	98	2279	863	406,5
Utrecht	1.063.460	1356	-8.524	2.511,50	2.474,99	97	78	102	1635	539	218,1
Midden-en West-Brabant	1.031.582	2278	5.331	2.189,80	2.030,73	87	41	96	1311	496	183,8
Hollands-Midden	733.920	813	110	1.414,60	1.386,32	79	74	102	847	476	33,3
Kennemerland	489.924	458	5.585	1.220,10	1.204,17	102	113	102	568	412	212,9
Brabant-Zuid-Oost	676.529	1358	-1.340	1.519,20	1.482,68	92	47	101	1058	358	32,0
Groningen	557.995	2344	-10.617	1.329,30	1.352,34	98	24	106	751	457	126,8
Limburg-Zuid	647.644	681	4.211	1.762,80	1.680,73	112	110	99	1219	385	49,8
Gelderland-Midden	627.433	1250	-14.215	1.272,20	1.294,52	83	43	106	816	352	121,8
Zuid-Holland-Zuid	475.103	778	6.297	958,70	884,70	83	52	96	576	253	29,0
Twente	586.720	1428	1.371	1.268,10	1.230,57	89	38	101	734	323	153,0
Noord-Holland-Noord	572.010	1391	-10.784	1.026,00	972,26	73	31	98	577	281	105,5
Gelderland-Zuid	478.174	1004	-6.169	1.023,00	970,32	88	43	99	623	310	30,0
Zaanstreek-Waterland	289.381	349	659	615,80	580,69	87	75	98	336	165	68,0
Gooi-en Vechtstreek	234.346	183	-3.062	558,10	501,57	98	129	93	312	143	43,8
Noord-en Oost-Gelderland	759.125	2741	-8.417	1.286,50	1.334,99	69	20	108	814	411	76,0
Brabant-Noord	568.096	1302	-129	1.135,50	1.099,57	82	37	101	680	366	46,0
Friesland	609.579	3361	-8.035	1.108,10	1.126,44	74	14	106	711	311	71,3
IJsselnd	463.669	1909	-11.940	879,90	943,74	78	20	111	509	377	52,9
Limburg-Noord	482.406	1486	5.716	1.022,20	939,92	87	29	95	617	260	38,0
Flevoland	262.325	1424	967	595,10	521,15	93	18	91	332	156	33,0
Drenthe	454.864	2652	-6.688	879,00	877,54	79	14	104	501	310	46,0
Zeeland	365.846	1792	-1.324	807,60	761,69	90	19	98	498	229	13,0

1.1 BEKOSTIGING EN 1.2 INPUTCONVERSIE (1997)

1. INPUT

Regio	1.1.a Financiële sterkte								1.2.a Personele sterkte		
	Inwoners	km²	Bedrijfsvoeringsresultaat	BVE's incl milieu	FTE's	BVE's per inwoner Index	BVE per km² index	FTE/BVE Ratio Index	Bruto FTE's primair	Bruto FTE's ondersteuning	Bruto FTE's leidinggevend
Amsterdam-Amstelland	875.029	283	26.940	5.427,00	4.708,12	244	781	91	3576	1004	88,1
Rotterdam-Rijnmond	1.193.332	866	-6.591	5.095,20	4.692,94	168	240	96	2717	1593	278,8
Haaglanden	929.573	408	11.227	3.959,80	3.796,24	168	395	100	2728	607	390,0
Utrecht	1.079.428	1359	-10.612	2.639,10	2.603,31	96	79	103	1709	647	219,0
Midden-en West-Brabant	1.003.740	2128	-14.443	2.225,20	2.094,67	87	43	99	1301	531	185,8
Hollands-Midden	741.079	814	-6.286	1.507,20	1.455,89	80	75	101	853	539	33,3
Kennemerland	494.602	451	-3.576	1.284,20	1.263,69	102	116	103	650	553	51,0
Brabant-Zuid-Oost	696.034	1442	2.636	1.559,00	1.535,47	88	44	103	1097	365	54,0
Groningen	558.124	2340	908	1.376,70	1.364,09	97	24	104	727	513	121,8
Limburg-Zuid	649.518	681	2.406	1.827,40	1.694,53	111	109	97	1115	506	73,0
Gelderland-Midden	633.501	1245	2.433	1.338,40	1.318,57	83	44	103	805	354	131,8
Zuid-Holland-Zuid	480.711	779	6.234	1.027,40	931,03	84	54	95	615	272	30,8
Twente	589.305	1427	142	1.325,30	1.328,13	89	38	105	761	392	155,0
Noord-Holland-Noord	579.795	1393	-5.174	1.093,50	1.081,00	74	32	103	681	305	95,6
Gelderland-Zuid	484.548	1010	-7.000	1.055,70	1.005,94	86	43	100	606	320	36,0
Zaanstreek-Waterland	292.294	349	-1.858	658,60	651,67	89	77	104	391	175	63,9
Gooi-en Vechtstreek	233.034	183	2.317	607,80	572,61	103	135	99	366	186	16,8
Noord-en Oost-Gelderland	768.060	2740	1.141	1.343,10	1.332,03	69	20	104	843	356	84,6
Brabant-Noord	604.320	1363	200	1.218,40	1.163,34	79	36	100	739	372	49,0
Friesland	615.045	3361	-6.445	1.168,40	1.184,14	75	14	106	820	294	50,3
IJsselland	468.639	1908	8.289	933,50	937,72	78	20	105	523	358	57,5
Limburg-Noord	486.681	1488	2.316	1.055,10	952,00	85	29	94	643	276	32,0
Flevoland	281.472	1424	22.156	694,50	596,29	97	20	90	0	0	0,0
Drenthe	460.817	2652	2.556	914,30	827,93	78	14	95	427	342	58,8
Zeeland	368.426	1790	-502	828,50	794,38	89	19	100	455	272	67,0

1.2.a PERSONELE STERKTE

1. INPUT

	Gewogen loonkosten per FTE	Gewogen loonkosten per FTE			
Urbanisatiegroep 1	index 1995	index 1997			
Amsterdam-Amstelland	104	104	<i>Gemiddelde</i>	105	105
Rotterdam-Rijnmond	105	105	<i>St.deviatie</i>	1	0,56
Haaglanden	104	104	<i>Hoogste</i>	105	105
Utrecht	105	105	<i>Laagste</i>	104	104
Midden-en West-Brabant	105	105			
Hollands-Midden	0	0			
Kennemerland	105	105			
Urbanisatiegroep 2	index 1995	index 1997			
Brabant-Zuid-Oost	107	107	<i>Gemiddelde</i>	106	106
Groningen	106	106	<i>St.deviatie</i>	1	0,70
Limburg-Zuid	105	105	<i>Hoogste</i>	107	107
Gelderland-Midden	106	106	<i>Laagste</i>	105	105
Zuid-Holland-Zuid	105	105			
Urbanisatiegroep 3	index 1995	index 1997			
Twente	105	105	<i>Gemiddelde</i>	100	100
Noord-Holland-Noord	106	106	<i>St. deviatie</i>	13	13,20
Gelderland-Zuid	106	106	<i>Hoogste</i>	106	106
Zaanstreek-Waterland	104	104	<i>Laagste</i>	76	76
Gooi-en Vechtstreek	76	76			
Urbanisatiegroep 4	index 1995	index 1997			
Noord-en Oost-Gelderland	105	105	<i>Gemiddelde</i>	106	106
Brabant-Noord	106	106	<i>St. deviatie</i>	1	1,32
Friesland	107	107	<i>Hoogste</i>	107	107
IJsselland	107	107	<i>Laagste</i>	103	103
Limburg-Noord	106	106			
Flevoland	103	103			
Drenthe	107	107			
Zeeland	105	105			

2. THROUGHPUT

- 2.1 Kwaliteit van organisatie en management**
  - 2.1.a Kwaliteit personele organisatie**
  - 2.1.b Kwaliteit financieel beheer**

Bronnen van de gegevens t.b.v Throughput:

Gegeven	Bron
Ziekteverzuim	Ministerie van BZK
Uitstroom	Ministerie van BZK
Instroom	Ministerie van BZK
Begroting	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK))
Jaarrekening	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK))
Eigen vermogen	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK))
Vreemd vermogen	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK))
Solvabiliteit	rapport Financieel Beheer politieregio's (Algemene Rekenkamer (ARK))

Berekeningswijzen:

1. Verloop: Instroom-Uitstroom

2. Totaaloordeel kwaliteit

personele organisatie: De variabelen ziekteverzuim en verloop zijn m.b.v. SPSS clusteranalyse ingedeeld naar een viertal klassen:

- best (1)
- next best (2)
- less best (3)
- least best (4)

Indien een variabele uit meerdere aspecten bestaat, zijn de afzonderlijke aspecten geclusterd en ingedeeld in een klasse. Op basis van deze klasse-indeling zijn de afzonderlijke aspecten bij elkaar opgeteld en opnieuw geclusterd en ingedeeld in de bovenstaande klasse-indeling.

3. Totaaloordeel financieel beheer

De berekening heeft op vergelijkbare wijze plaatsgehad als de berekening kwaliteit personele organisatie (zie 2). Er is gebruik gemaakt van de volgende aspecten:

- begroting voldaan aan x% van de toetspunten;
- jaarrekening voldaan aan x% van de toetspunten;
- vermogen tot begroten (begrotingsresultaat en
- solvabiliteit (eigen vermogen / vreemd vermogen)

2.1 KWALITEIT ORGANISATIE EN MANAGEMENT (1997)

2. THROUGHPUT

2.1.a Kwaliteit personele organisatie					
Regio	Ziekteverzuim	Uitstroom	Instroom	Verloop: Instroom-Uitstroom	Totaaloordeel kwa- liteit personele organisatie
Amsterdam-Amstelland	8,49%	250	527	277	2
Rotterdam-Rijnmond	8,30%	229	148	-81	4
Haaglanden	8,16%	179	205	26	3
Utrecht	9,07%	95	187	92	2
Midden-en West-Brabant	8,77%	93	135	42	3
Hollands-Midden	9,40%	53	212	159	2
Kennemerland	5,58%	49	97	48	1
Brabant-Zuid-Oost	4,58%	49	73	24	2
Groningen	8,75%	26	39	13	4
Limburg-Zuid	7,96%	58	63	5	3
Gelderland-Midden	6,70%	38	44	6	2
Zuid-Holland-Zuid	8,80%	25	50	25	4
Twente	6,86%	24	82	58	2
Noord-Holland-Noord	8,70%	26	66	40	3
Gelderland-Zuid	7,33%	26	49	23	2
Zaanstreek-Waterland	8,99%	27	62	35	3
Gooi-en Vechtstreek	6,90%	21	9	-12	3
Noord-en Oost-Gelderland	8,60%	59	53	-6	4
Brabant-Noord	6,70%	37	95	58	2
Friesland	6,70%	32	40	8	2
IJsselland	7,80%	27	35	8	3
Limburg-Noord	6,90%	36	76	40	2
Flevoland	4,92%	8	24	16	2
Drenthe	7,00%	26	20	-6	3
Zeeland	7,22%	18	31	13	2

2.1 KWALITEIT ORGANISATIE EN MANAGEMENT (1997)

2. THROUGHPUT

2.1.b Kwaliteit financieel beheer									
Regio	Begroting voldaan aan x% van de toetspunten	Jaarrekening voldaan aan x% van de toetspunten	Begroting	Jaarrekening	Vermogen tot begroten (begrotingsresultaat)	Eigen vermogen 1997 (EV) waarden*1000	Vreemd vermogen 1997 (VV) waarden*1000	Solvabiliteit 1997 (EV/VV)	Totaaloordeel kwaliteit financieel beheer
Amsterdam-Amstelland	75	86	-423	26.940	-27363	462170	96305	4,8	1
Rotterdam-Rijnmond	75	91	-14.200	-6.591	-7609	428102	64084	6,7	1
Haaglanden	60	89	5.625	11.227	-5602	265823	39553	6,7	1
Utrecht	70	83	-10.823	-10.612	-211	184428	34712	5,3	2
Midden-en West-Brabant	55	89	-5.043	-14.443	9400	49740	108192	0,5	2
Hollands-Midden	90	89	-7.451	-6.286	-1165	64154	17637	3,6	2
Kennemerland	90	89	-1.346	-3.576	2230	99376	23311	4,3	2
Brabant-Zuid-Oost	85	91	-3.031	2.636	-5667	96934	21884	4,4	1
Groningen	90	94	-5.405	908	-6313	65097	59844	1,1	2
Limburg-Zuid	70	89	-4.287	2.406	-6693	100687	50113	2,0	2
Gelderland-Midden	50	91	3.910	2.433	1477	39599	47713	0,8	3
Zuid-Holland-Zuid	80	74	-475	6.234	-6709	65679	16729	3,9	2
Twente	65	83	-2.312	142	-2454	72779	20981	3,5	2
Noord-Holland-Noord	75	83	-5.848	-5.174	-674	50355	50526	1,0	3
Gelderland-Zuid	55	80	-7.548	-7.000	-548	59614	38990	1,5	4
Zaanstreek-Waterland	50	86	-1.257	-1.858	601	40556	3827	10,6	2
Gooi-en Vechtstreek	75	71	-684	2.317	-3001	24883	23724	1,0	3
Noord-en Oost-Gelderland	80	89	-2.926	1.141	-4067	65969	11706	5,6	1
Brabant-Noord	55	89	-3.313	200	-3513	86363	19542	4,4	2
Friesland	95	77	-2.914	-6.445	3531	55020	21730	2,5	2
IJsselland	70	80	-1.077	8.289	-9366	59086	9932	5,9	1
Limburg-Noord	55	77	-122	2.316	-2438	61903	21059	2,9	3
Fiaveland	80	91	-4.278	22.156	-26434	70994	18829	3,8	1
Drenthe	70	80	47	2.556	-2509	21568	17354	1,2	3
Zeeland	70	80	-1.877	-502	-1375	30704	68531	0,4	4

3. OMGEVING

- 3.1 Omgeving**
  - 3.1.a Urbanisatie**
  - 3.1.b Aansturing**

Bronnen van de gegevens t.b.v Omgeving:

Gegeven	Bron
Omgevingsadressendichtheid (OAD)	CBS
Inwonertal	CBS
Centralisatie	Evaluatie Politiewet 1993 (breedte onderzoek)
Formalisatie	Evaluatie Politiewet 1993 (breedte onderzoek)
Zelfstandigheid	Evaluatie Politiewet 1993 (breedte onderzoek)

Voetnoten:

- 1) OAD: omgevingsadressendichtheid

3.1 OMGEVING

3. OMGEVING

3.1.a Urbanisatie 1995			
Regio	OAD 1) * wo- ningen	Inwonertal	OAD per inwoner
Amsterdam-Amstelland	2.249.999.812	877.950	2.563
Rotterdam-Rijnmond	1.468.694.580	1.192.869	1.231
Haaglanden	1.392.491.710	923.172	1.508
Utrecht	723.476.887	1.063.460	680
Midden-en West-Brabant	511.428.457	1.031.582	496
Hollands-Midden	455.353.416	733.920	620
Kennemerland	392.237.046	489.924	801
Brabant-Zuid-Oost	337.700.956	676.529	499
Groningen	324.195.718	557.995	581
Limburg-Zuid	312.442.279	647.644	482
Gelderland-Midden	284.252.083	627.433	453
Zuid-Holland-Zuid	264.386.918	475.103	556
Twente	263.122.789	586.720	448
Noord-Holland-Noord	234.086.886	572.010	409
Gelderland-Zuid	211.408.946	478.174	442
Zaanstreek-Waterland	173.547.085	289.381	600
Gooi-en Vechtstreek	162.783.557	234.346	695
Noord-en Oost-Gelderland	243.853.527	759.125	321
Brabant-Noord	221.157.883	568.096	389
Friesland	204.979.677	609.579	336
IJsselland	181.160.552	463.669	391
Limburg-Noord	147.241.682	482.406	305
Flevoland	118.443.427	262.325	452
Drenthe	118.178.571	454.864	260
Zeeland	117.919.892	365.846	322

3.1 OMGEVING

3. OMGEVING

Regio	3.1.b Aansturing 1997		
	centralisatie	formalisatie	zelfstandigheid
Amsterdam-Amstelland	1	1	1
Rotterdam-Rijnmond	1	1	1
Haaglanden	3	3	3
Utrecht	3	1	5
Midden-en West-Brabant	5	3	5
Hollands-Midden	1	1	1
Kennemerland	5	3	5
Brabant-Zuid-Oost	5	3	5
Groningen	1	1	5
Limburg-Zuid	3	5	3
Gelderland-Midden	1	5	1
Zuid-Holland-Zuid	5	5	5
Twente	3	1	3
Noord-Holland-Noord	3	3	1
Gelderland-Zuid	1	3	1
Zaanstreek-Waterland	5	5	5
Gooi-en Vechtstreek	5	5	5
Noord-en Oost-Gelderland	1	3	1
Brabant-Noord	5	3	5
Friesland	5	5	1
IJsselland	1	1	3
Limburg-Noord	1	1	3
Flevoland	1	5	1
Drenthe	5	3	5
Zeeland	5	5	5

4. OUTPUT

4.1 Productie

Correspondentiematrix

4.1.a Afhandeling strafbare feiten

4.1.b Normtijden afhandeling strafbare feiten

Rangschikking regio's o.b.v. output per fte 1997

Bronnen van de gegevens t.b.v Output:

Gegeven	Bron
CBS-regels	CBS
Normtijden afhandeling strafbare feiten	Politie Outputmonitor (POM) resp. expertoordelen
Opgemaakte processen verbaal	CBS
opgespoorde verdachten	CBS

Berekeningswijzen:

0. Output: De output van het veiligheidscluster “woning” is opgenomen in de “overige persoonsdelicten” en is dus niet zelfstandig terug te vinden in de berekende outputindices.
1. Indices output per bve: De output wordt berekend door de verrichtingen in de betreffende categorie te vermenigvuldigen met de bijbehorende normtijden en te delen door het aantal bve's, inwoners, km² resp. fte's. Om tot een index te komen dient vervolgens gedeeld te worden met de gemiddelde output en vermenigvuldigd te worden met 100%. De verrichtingen zijn resp. het aantal opgemaakte processen verbaal en het aantal gehoorde verdachten.
2. Indices output per inwoner: Zie 1.
3. indices output per km²:
4. indices totale output: Zie 1
5. indices output per fte: Zie 1

In de outputberekening ten behoeve van de indices zijn de CBS-300 regels niet meegenomen. Reden hiervoor is dat er geen normtijden uit de Politie Outputmonitor voor deze outputgegevens beschikbaar zijn. Om toch een oordeel te kunnen vormen over het effect dat deze outputdata hebben op de gewogen output, is gebruik gemaakt van een expertoordeel inzake deze normtijden. Vervolgens is de gewogen output bepaald inclusief en exclusief bovengenoemde outputgegevens. Hierna is gekeken of de rangschikking tussen de regio's op basis van de gewogen output per FTE exclusief bovengenoemde output, verschilde van de rangschikking op basis van de gewogen output inclusief bovengenoemde outputdata. Dit is gedaan voor zowel alle regio's onderling alsmede voor de rangschikking in de verschillende urbanisatiegroepen. Het resultaat bestaat uit de tabellen 'RANGSCHIKKING REGIO'S O.B.V. OUTPUT PER FTE 1997'.

Voetnoten:

- 1) Gemiddelde van 300 en 2400 resp. 30 en 180
- 2) Gemiddelde van 300 en 600
- 3) Gemiddelde van 600 en 7200 resp. 60 en 180
- 4) Gemiddelde van 2400 en 7200 resp. 60 en 180
- 5) Deze gegevens hebben betrekking op de eigen registraties van de korpsen. Bij Amsterdam-Amstelland bijv. is geconstateerd dat niet of nauwelijks gebruik gemaakt wordt van de CBS regel 147. Deze regio registreert incidenten van regel 147 in een verzamelcategorie. Een zelfde soort opmerking kan voor de regio Haaglanden gemaakt worden: De CBS-regel 129 'mishandeling' ontbreekt voor de regio Haaglanden met als gevolg dat de output voor de regio lager uitkomt. Indien voor deze regio een representatief aantal verrichtingen, op basis van de verhouding tussen de verrichtingen in de regio Haaglanden en het gemiddeld aantal verrichtingen van de regio's Amsterdam-Amstelland, Rotterdam-Rijnmond en Utrecht in 1995, wordt gesubstitueerd dan zouden de volgende gegevens resulteren:
  - index totale output per FTE: 59
  - index totale output per BVE: 60
  - index totale output per inwoner: 104
  - index totale output per km²: 277
  - index output per FTE veiligheidscluster 'gewelddelicten': 71
  - index output per BVE veiligheidscluster 'gewelddelicten': 72
  - index output per inwoner veiligheidscluster 'gewelddelicten': 121
  - index output per km² veiligheidscluster 'gewelddelicten': 305

CORRESPONDENTIEMATRIX

4. OUTPUT

Veiligheidsclusters	Gebruikte CBS-regels per veiligheidscluster											
Individuele veiligheid												
Woninginbraken	Geen											
Autocriminaliteit	147											
Gewelddelicten	113	115	117	119	121	123	125	129	131	139	141	
Overige persoonsdelicten	103	133	135	137								
Collectieve veiligheid												
Verkeersveiligheid	Geen											
Dreiging	101	105	107	149	151	153						
Vermogensdelicten	109	111	143	145	155							
Niet geclusterde output												
	315	317	319	321	323	325	327	329	331	335	339	
	347	349	351	353	355							

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1995)										
Regio	Opgemaakte processen verbaal 1995 inzake:					Opgespoorde verdachten 1995 inzake				
	autocrimi- naliteit	dreiging	gewelds- delicten	overige persoons- delicten	vermogens- delicten	autocrimi- naliteit	dreiging	gewelds- delicten	overige persoons- delicten	vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland 5)	0	8.399	9.590	99.443	2.258	182	2.278	3.347	12.172	1.518
Rotterdam-Rijnmond	3.549	8.310	6.779	80.811	2.111	162	2.104	3.502	8.124	1.101
Haaglanden	3.880	5.037	3.995	66.522	1.530	276	1.915	2.549	8.708	938
Utrecht	3.870	7.241	6.279	81.200	2.067	303	1.472	2.641	8.339	735
Midden-en West-Brabant	3.515	6.283	3.415	59.198	1.175	216	1.283	2.123	5.126	462
Hollands-Midden	2.867	4.675	2.299	30.816	1.277	154	1.011	1.314	3.251	401
Kennemerland	1.924	2.637	1.749	28.769	639	145	717	1.130	3.909	265
Brabant-Zuid-Oost	2.364	2.975	2.652	41.404	845	197	817	1.628	5.192	385
Groningen	1.723	3.265	2.552	26.834	899	144	909	1.459	3.585	342
Limburg-Zuid	1.800	4.723	2.756	37.092	1.168	88	1.122	1.499	3.349	504
Gelderland-Midden	1.884	3.694	2.457	35.375	900	141	1.054	1.605	5.132	340
Zuid-Holland-Zuid	1.641	2.522	1.533	21.605	418	130	870	1.063	3.513	213
Twente	1.876	3.061	2.010	25.753	692	153	1.064	1.464	4.133	291
Noord-Holland-Noord	2.161	3.903	2.019	25.352	637	146	687	1.062	3.078	310
Gelderland-Zuid	993	7.875	2.015	24.049	514	107	1.767	1.848	4.250	436
Zaanstreek-Waterland	1.055	1.602	1.229	12.034	308	99	418	685	1.498	120
Gooi-en Vechtstreek	1.193	1.172	900	15.308	366	59	276	507	1.691	109
Noord-en Oost-Gelderland	2.356	4.295	2.388	32.592	1.095	198	1.209	1.725	4.078	454
Brabant-Noord	1.786	3.138	1.703	27.952	585	135	598	1.174	3.353	329
Friesland	1.215	3.306	830	16.715	368	128	1.252	1.259	4.145	300
IJsselland	1.237	2.980	1.405	19.094	462	69	669	1.047	3.353	207
Limburg-Noord	1.350	1.902	1.703	23.854	559	136	566	1.165	2.850	258
Flevoland	1.434	2.730	1.471	13.784	914	86	462	988	1.856	609
Drenthe	695	3.155	1.132	13.627	505	53	710	749	2.230	203
Zeeland	2.928	512	1.305	14.572	452	391	354	854	2.131	198

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1995)									
Regio	Indices totale output				Indices output per fte				
	Totale output per fte	Totale output per BVE	Totale output per inwoner	Totale output per km ²	autocriminaliteit	Dreiging	Geweldsdelicten	Overige persoonsdelicten	Vermogensdelicten
Amsterdam-Amstelland	89	79	200	719	14	67	113	76	113
Rotterdam-Rijnmond	75	75	130	206	38	61	93	65	80
Haaglanden	80	78	136	351	65	66	85	79	85
Utrecht	120	123	123	111	98	86	114	131	100
Midden-en West-Brabant	96	93	83	43	98	91	91	101	80
Hollands-Midden	82	84	68	70	111	104	70	86	82
Kennemerland	98	101	106	130	98	79	87	110	71
Brabant-Zuid-Oost	114	115	110	62	102	73	107	126	81
Groningen	88	93	94	26	82	89	101	80	78
Limburg-Zuid	80	79	91	99	56	92	66	86	106
Gelderland-Midden	123	130	111	64	89	107	119	131	85
Zuid-Holland-Zuid	121	116	99	69	116	123	122	123	71
Twente	99	100	91	43	97	108	94	103	76
Noord-Holland-Noord	99	98	74	35	130	108	94	100	100
Gelderland-Zuid	143	141	127	69	74	256	155	123	130
Zaanstreek-Waterland	91	89	80	76	123	97	88	93	64
Gooi-en Vechtstreek	92	86	86	126	125	76	96	91	74
Noord-en Oost-Gelderland	104	112	80	25	114	119	102	102	115
Brabant-Noord	102	103	87	43	100	81	96	110	87
Friesland	103	109	84	17	78	137	116	92	80
IJsselland	97	108	87	24	72	100	90	105	61
Limburg-Noord	109	104	94	35	101	78	113	113	90
Flevoland	137	125	120	25	154	137	138	116	431
Drenthe	67	70	57	11	49	114	61	66	75
Zeeland	91	89	83	19	315	52	90	88	86

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1995)										
Regio	Indices output per bve					Indices output per inwoner				
	autocrimi- naliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten	autocrimi- naliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland	13	60	101	68	102	34	156	249	173	251
Rotterdam-Rijnmond	39	61	94	66	82	71	108	158	114	138
Haaglanden	64	64	84	77	84	118	115	142	135	142
Utrecht	100	88	117	134	104	106	91	114	135	101
Midden-en West-Brabant	95	88	88	98	78	90	81	77	88	69
Hollands-Midden	114	105	71	88	85	98	88	57	72	67
Kennemerland	101	81	89	113	74	113	88	92	120	76
Brabant-Zuid-Oost	104	74	109	128	83	105	72	101	122	77
Groningen	87	94	107	85	83	93	97	105	86	82
Limburg-Zuid	56	91	66	85	107	68	108	74	99	120
Gelderland-Midden	95	113	126	139	91	86	100	106	120	76
Zuid-Holland-Zuid	112	118	117	118	69	101	104	98	102	57
Twente	98	109	95	103	78	95	103	85	95	69
Noord-Holland-Noord	129	106	93	99	100	104	83	69	76	74
Gelderland-Zuid	74	252	153	121	130	71	235	135	111	114
Zaanstreek-Waterland	121	95	86	91	64	116	88	76	83	56
Gooi-en Vechtstreek	117	71	90	85	70	125	74	88	86	69
Noord-en Oost-Gelderland	123	128	110	109	126	94	95	77	79	88
Brabant-Noord	101	81	96	110	89	91	70	80	94	73
Friesland	82	144	122	98	85	67	114	92	76	64
IJsselland	80	111	100	117	68	68	92	79	95	53
Limburg-Noord	97	75	108	107	87	92	69	95	97	76
Flevoland	141	124	126	105	397	143	123	118	102	371
Drenthe	51	118	63	68	79	44	99	51	56	63
Zeeland	309	51	89	87	85	306	49	81	82	77

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1995)					
Regio	Indices output per km ²				
	autocrimi- naliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland	163	618	841	641	879
Rotterdam-Rijnmond	150	189	235	187	213
Haaglanden	405	327	344	358	357
Utrecht	127	90	96	125	88
Midden-en West-Brabant	62	46	38	47	35
Hollands-Midden	135	101	55	77	67
Kennemerland	184	118	105	151	90
Brabant-Zuid-Oost	80	45	54	72	43
Groningen	34	29	27	24	22
Limburg-Zuid	98	130	76	111	127
Gelderland-Midden	66	63	57	71	42
Zuid-Holland-Zuid	94	80	64	73	39
Twente	60	53	38	46	32
Noord-Holland-Noord	65	43	30	37	34
Gelderland-Zuid	51	141	69	62	61
Zaanstreek-Waterland	146	92	67	81	51
Gooi-en Vechtstreek	243	119	121	130	98
Noord-en Oost-Gelderland	39	33	23	26	27
Brabant-Noord	60	39	37	48	36
Friesland	19	26	18	16	13
IJsselland	25	28	20	27	14
Limburg-Noord	46	28	33	37	27
Flevoland	40	29	23	22	76
Drenthe	12	21	9	11	12
Zeeland	95	13	18	20	18

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1997)										
Regio	Opgemaakte processen verbaal inzake:					Opgespoorde verdachten inzake				
	autocrimi- naliteit	dreiging	gewelds- delicten	overige persoons- delicten	vermogens- delicten	autocrimi- naliteit	dreiging	gewelds- delicten	overige persoons- delicten	vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland	53	9.540	10.154	95.787	3.209	2	1.884	3.482	11.271	1.995
Rotterdam-Rijnmond	5.973	9.786	7.943	71.574	2.606	296	3.219	4.791	11.134	1.165
Haaglanden	4.563	5.830	4.312	55.661	1.655	211	1.391	2.254	5.211	742
Utrecht	5.557	7.827	5.817	80.653	1.970	394	1.281	2.895	8.255	971
Midden-en West-Brabant	5.513	6.965	4.548	57.685	1.325	464	1.255	2.744	6.017	607
Hollands-Midden	3.447	4.272	2.930	30.779	954	265	835	1.803	3.274	272
Kennemerland	2.497	2.643	1.741	22.774	671	236	613	1.340	3.055	383
Brabant-Zuid-Oost	3.201	3.498	2.923	35.343	920	193	523	1.633	3.673	548
Groningen	2.160	3.888	2.755	25.280	830	176	866	1.613	5.045	373
Limburg-Zuid	2.135	5.258	2.773	36.732	1.042	76	1.209	1.546	2.984	451
Gelderland-Midden	2.611	4.169	2.499	30.954	860	347	833	1.612	5.275	441
Zuid-Holland-Zuid	2.046	2.757	1.656	17.794	494	158	333	921	2.211	216
Twente	2.242	3.022	2.269	20.358	662	328	691	1.816	3.433	434
Noord-Holland-Noord	2.830	4.358	2.376	25.692	694	254	784	1.427	3.180	298
Gelderland-Zuid	1.460	5.011	2.863	27.145	635	307	2.519	2.886	4.490	374
Zaanstreek-Waterland	1.415	1.786	1.302	12.101	364	116	527	917	1.607	183
Gooi-en Vechtstreek	1.793	1.412	989	13.152	354	366	488	707	1.812	177
Noord-en Oost-Gelderland	2.870	4.451	2.794	27.916	1.082	364	883	1.824	4.549	574
Brabant-Noord	2.457	4.356	2.402	27.330	734	247	546	1.349	2.275	422
Friesland	2.133	4.999	2.671	23.001	1.115	274	1.723	2.192	5.385	1.007
IJsselland	2.093	3.649	1.865	19.545	609	174	742	1.390	3.268	292
Limburg-Noord	1.868	2.347	2.038	20.864	606	140	361	1.257	2.375	294
Flevoland	1.375	3.463	1.654	10.993	759	139	562	1.038	1.554	412
Drenthe	1.347	3.206	1.658	13.667	521	122	765	1.270	2.820	258
Zeeland	1.515	2.472	1.566	11.886	550	208	657	1.243	2.337	395

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1997)									
	Indices totale output				Indices output per fte				
	Totale output per fte	Totale output per BVE	Totale output per inwoner	Totale output per km ²	autocriminaliteit	Dreiging	Geweldsdelicten	Overige per-soonsdelicten	Vermogensdelicten
Amsterdam-Amstelland	87	79	200	729	0	59	110	76	133
Rotterdam-Rijnmond	92	88	154	251	49	87	125	74	79
Haaglanden	55	56	97	261	45	51	60	54	58
Utrecht	110	113	113	106	103	59	71	138	161
Midden-en West-Brabant	111	109	99	55	125	91	103	120	82
Hollands-Midden	86	87	72	77	108	85	79	92	53
Kennemerland	83	85	90	117	99	68	77	88	76
Brabant-Zuid-Oost	88	91	83	47	86	55	80	98	96
Groningen	106	109	110	31	74	90	101	115	72
Limburg-Zuid	76	74	85	95	44	100	58	85	90
Gelderland-Midden	108	112	96	58	119	92	84	128	86
Zuid-Holland-Zuid	84	79	69	51	100	64	78	91	64
Twente	84	88	81	39	107	73	87	83	74
Noord-Holland-Noord	98	102	78	38	128	110	88	104	68
Gelderland-Zuid	169	168	150	85	116	277	203	135	155
Zaanstreek-Waterland	88	91	83	83	102	106	83	88	74
Gooi-en Vechtstreek	104	103	110	165	245	107	83	114	70
Noord-en Oost-Gelderland	107	111	80	26	126	97	100	113	103
Brabant-Noord	87	87	72	38	109	82	84	90	85
Friesland	140	148	115	25	106	183	146	123	246
IJsselland	108	113	92	27	105	115	101	113	77
Limburg-Noord	95	90	80	31	88	61	100	98	80
Flevoland	122	109	110	26	119	149	162	83	228
Drenthe	111	105	85	17	80	128	123	104	73
Zeeland	103	104	95	23	116	111	116	92	118

Outputindices 1997

4. OUTPUT

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1997)										
	Indices output per bve					Indices output per inwoner				
	autocrimi- naliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten	autocrimi- naliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland	0	53	100	69	121	1	138	249	176	299
Rotterdam-Rijnmond	47	84	121	71	76	88	150	206	125	130
Haaglanden	45	51	60	54	59	84	91	102	95	99
Utrecht	106	61	74	142	167	114	62	72	144	162
Midden-en West-Brabant	122	89	102	118	81	119	83	90	108	71
Hollands-Midden	108	85	80	92	54	96	73	65	78	44
Kennemerland	101	70	79	91	78	115	76	82	98	81
Brabant-Zuid-Oost	88	57	83	100	99	86	54	74	93	88
Groningen	76	93	105	119	75	82	96	103	121	73
Limburg-Zuid	42	97	56	82	88	52	114	63	96	98
Gelderland-Midden	122	95	87	131	88	112	84	73	115	74
Zuid-Holland-Zuid	95	60	74	86	60	88	54	63	76	51
Twente	112	76	92	86	78	110	72	82	80	69
Noord-Holland-Noord	132	114	91	107	71	109	90	69	84	53
Gelderland-Zuid	115	276	204	135	155	110	252	177	121	134
Zaanstreek-Waterland	105	109	86	91	77	103	103	78	85	69
Gooi-en Vechtstreek	241	106	82	112	69	274	115	85	121	71
Noord-en Oost-Gelderland	130	101	104	117	107	99	74	73	84	74
Brabant-Noord	108	82	84	89	85	96	69	68	74	68
Friesland	112	194	155	130	262	93	154	118	102	198
IJsselland	110	121	107	119	81	96	101	85	98	64
Limburg-Noord	83	58	95	92	76	79	52	82	83	65
Flevoland	107	133	146	75	206	115	138	144	76	202
Drenthe	75	121	117	99	69	65	101	93	81	54
Zeeland	116	111	117	92	118	114	105	105	86	106

4.1.a Afhandeling strafbare feiten (1997)					
	Indices output per km ²				
	autocri- maliteit	Dreiging	Geweldsde- licten	Overige per- soonsdelic- ten	Vermogens- delicten
Amsterdam-Amstelland	5	557	859	658	1.003
Rotterdam-Rijnmond	181	269	317	208	194
Haaglanden	287	269	260	260	246
Utrecht	135	64	64	138	140
Midden-en West-Brabant	84	51	47	62	37
Hollands-Midden	131	86	66	85	43
Kennermerland	189	108	101	129	96
Brabant-Zuid-Oost	62	34	40	54	46
Groningen	29	30	27	35	19
Limburg-Zuid	75	141	67	111	101
Gelderland-Midden	86	56	42	71	41
Zuid-Holland-Zuid	82	43	44	57	34
Twente	68	39	38	40	31
Noord-Holland-Noord	68	49	32	42	24
Gelderland-Zuid	79	157	95	70	70
Zaanstreek-Waterland	129	112	73	86	63
Gooi-en Vechtstreek	522	191	121	186	99
Noord-en Oost-Gelderland	42	27	23	29	23
Brabant-Noord	63	40	34	40	33
Friesland	25	37	24	23	39
IJsselland	35	32	23	29	17
Limburg-Noord	38	22	30	33	23
Flevoland	34	35	32	18	43
Drenthe	17	23	18	17	10
Zeeland	35	28	24	21	24

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

		4.1.b normtijden afhandeling strafbare feiten in minuten (o.b.v. POM)	
CBS-regel	Omschrijving	Opgespoorde verdachten	Aangiften
101	tegen de openbare orde	300	30
103	discriminatie	300	30
105	gemeengevaarlijke misdrijven	300	30
107	tegen het openb. gezag	300	30
109	muntmisdrijven	600	30
111	overige valsheidsmisdrijven	600	60
113	schennis der eerbaarheid	300	30
115	verkrachting	7200	180
117	feitelijke aanranding der eerbaarheid	600	180
119	overige seksuele delicten 1)	1350	105
121	bedreiging	300	30
123	poging doodslag	300	30
125	voltooide doodslag	300	30
129	mishandeling 2)	450	60
131	dood en lich. letsel door schuld 3)	3900	120
133	eenvoudige diefstal	300	30
135	diefstal d.m.v. braak	600	60
137	overige gekwalificeerde diefstal	300	30
139	diefstal met geweld 4)	4800	120
141	afpersing	2400	60
143	verduistering	300	30
145	bedrog	300	30
147	vern./beschadiging auto	300	30
149	vernieling openb. vervoer	300	30
151	vernieling openbare gebouwen	300	30
153	overige vernielingen	300	30
155	heling en schuldheling	600	60

4.1 PRODUCTIE

4. OUTPUT

		4.1.b normtijden afhandeling strafbare feiten in minuten (o.b.v. expertoordeel)	
CBS-regel	Omschrijving	Opgespoorde verdachten	Aangiften
315	rijden onder invloed met fiets/bromfiets	30	300
317	rijden onder invloed met personenauto	30	300
319	rijden onder invloed ander voertuig	30	300
321	verlaten plaats ongeval	30	300
323	motorrijtuig besturen na ontzegging	30	300
325	medewerking weigeren bloedproef	30	300
327	dood en lich. letsel door schuld	45	450
329	joyriding	30	300
331	ov. misdrijven WW	30	300
335	Wet Verontreiniging Opp. water	30	300
339	Wet Milieubeheer	30	300
347	Ov. milieuhyg. wetten	30	300
349	overige Wet Econ. Delicten	60	600
351	Opiumwet lijst I (harddrugs)	60	600
353	Opiumwet lijst II (softdrugs)	30	300
355	Wet Wapens en munitie	30	300

RANGSCHIKKING REGIO'S O.B.V. OUTPUT PER FTE 1997

4. OUTPUT

regio's van hoog naar laag			
rang	Excl. CBS-300 regels van hoog naar laag	rang	Incl. CBS-300 regels van hoog naar laag
1	Gelderland-Zuid	1	Gelderland-Zuid
2	Friesland	2	Friesland
3	Flevoland	3	Flevoland
4	Midden-en West-Brabant	4	Zeeland
5	Drenthe	5	Midden-en West-Brabant
6	Utrecht	6	Groningen
7	Gelderland-Midden	7	Utrecht
8	IJsselland	8	Gooi-en Vechtstreek
9	Noord-en Oost-Gelderland	9	IJsselland
10	Groningen	10	Gelderland-Midden
11	Gooi-en Vechtstreek	11	Drenthe
12	Zeeland	12	Noord-en Oost-Gelderland
13	Noord-Holland-Noord	13	Noord-Holland-Noord
14	Limburg-Noord	14	Limburg-Noord
15	Rotterdam-Rijnmond	15	Rotterdam-Rijnmond
16	Brabant-Zuid-Oost	16	Zaanstreek-Waterland
17	Zaanstreek-Waterland	17	Amsterdam-Amstelland
18	Brabant-Noord	18	Brabant-Zuid-Oost
19	Amsterdam-Amstelland	19	Limburg-Zuid
20	Hollands-Midden	20	Brabant-Noord
21	Twente	21	Hollands-Midden
22	Zuid-Holland-Zuid	22	Zuid-Holland-Zuid
23	Kennemerland	23	Twente
24	Limburg-Zuid	24	Kennemerland
25	Haaglanden	25	Haaglanden

regio's van hoog naar laag per urbanisatiegroep			
rang	Excl. CBS-300 regels van hoog naar laag	rang	Incl. CBS-300 regels van hoog naar laag
1	Midden-en West-Brabant	1	Midden-en West-Brabant
2	Utrecht	2	Utrecht
3	Rotterdam-Rijnmond	3	Rotterdam-Rijnmond
4	Amsterdam-Amstelland	4	Amsterdam-Amstelland
5	Hollands-Midden	5	Hollands-Midden
6	Kennemerland	6	Kennemerland
7	Haaglanden	7	Haaglanden
1	Gelderland-Midden	2	Groningen
2	Groningen	1	Gelderland-Midden
3	Brabant-Zuid-Oost	3	Brabant-Zuid-Oost
4	Zuid-Holland-Zuid	5	Limburg-Zuid
5	Limburg-Zuid	4	Zuid-Holland-Zuid
1	Gelderland-Zuid	1	Gelderland-Zuid
2	Gooi-en Vechtstreek	2	Gooi-en Vechtstreek
3	Noord-Holland-Noord	3	Noord-Holland-Noord
4	Zaanstreek-Waterland	4	Zaanstreek-Waterland
5	Twente	5	Twente
1	Friesland	1	Friesland
2	Flevoland	2	Flevoland
3	Drenthe	6	Zeeland
4	IJsselland	4	IJsselland
5	Noord-en Oost-Gelderland	3	Drenthe
6	Zeeland	5	Noord-en Oost-Gelderland
7	Limburg-Noord	7	Limburg-Noord
8	Brabant-Noord	8	Brabant-Noord

5. OUTCOME

5.1 Aan politie toerekenbare effecten

5.1.a.1 Kwaliteit operationeel politiewerk

5.1.a.2 Verdachtenpercentages per categorie delicten

5.2 Indirect aan politie toerekenbare effecten

5.2.a Veiligheid

Veiligheidsindices naar categorie delicten (1993,1995 en 1997)

Bronnen van de gegevens t.b.v Outcome:

Gegeven	Bron
ophelderingspercentages	CBS
Verdachtenpercentages	CBS
Slachtofferpercentages	Politiemonitor Bevolking
probleemperceptie	Politiemonitor Bevolking

Berekeningswijzen:

Voor de berekening van de slachtofferpercentages en ophelderingspercentages van de 'Aan de politie toerekenbare effecten' zijn alleen de volgende clusters meegenomen:

- autocriminaliteit, geweldsdelicten, overige persoonsdelicten.
- dreiging, vermogensdelicten.

Verkeersdelicten zijn hier niet opgenomen omdat enerzijds de gegevens welliswaar voor 1997 wel, maar voor 1995 niet beschikbaar waren en anderzijds de normtijden conform de Politie Outputmonitor ontbreken.

5.1 AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

5.1.a.1 Kwaliteit operationeel politiewerk 1997 (ophelderingspercentages)					
Regio	Gewelddelicten	Overige persoonsdelicten	Autocriminaliteit	Dreiging	Vermogensdelicten
Amsterdam-Amstelland	24,97%	5,63%	0,00%	19,75%	29,88%
Rotterdam-Rijnmond	35,59%	12,87%	10,33%	14,95%	21,99%
Haaglanden	46,01%	8,50%	5,50%	18,58%	42,05%
Utrecht	39,68%	7,75%	5,33%	11,91%	39,09%
Midden-en West-Brabant	44,46%	7,31%	5,33%	12,71%	35,47%
Hollands-Midden	46,59%	7,59%	5,08%	13,13%	23,17%
Kennemerland	60,14%	10,01%	6,57%	16,27%	43,37%
Brabant-Zuid-Oost	43,59%	7,53%	5,12%	11,41%	43,15%
Groningen	44,10%	15,13%	6,39%	15,23%	37,35%
Limburg-Zuid	30,54%	6,22%	4,31%	13,39%	37,52%
Gelderland-Midden	50,68%	89,48%	86,69%	40,65%	66,20%
Zuid-Holland-Zuid	44,81%	8,37%	5,08%	9,25%	30,77%
Twente	59,14%	11,19%	8,39%	15,65%	51,36%
Noord-Holland-Noord	46,21%	9,68%	5,94%	12,51%	31,70%
Gelderland-Zuid	47,10%	8,16%	0,41%	20,28%	50,64%
Zaanstreek-Waterland	54,30%	9,50%	6,78%	19,54%	38,46%
Gooi-en Vechtstreek	55,11%	9,94%	11,27%	22,80%	38,70%
Noord-en Oost-Gelderland	52,90%	10,73%	8,61%	12,69%	38,35%
Brabant-Noord	41,84%	6,30%	7,16%	9,23%	39,51%
Friesland	63,42%	16,09%	10,22%	22,06%	66,82%
IJsselland	53,14%	12,09%	6,55%	13,48%	37,44%
Limburg-Noord	44,60%	7,81%	5,62%	11,72%	34,98%
Flevoland	72,37%	16,59%	10,69%	30,81%	77,73%
Drenthe	59,59%	14,73%	7,57%	16,22%	40,69%
Zeeland	59,39%	13,97%	9,31%	17,96%	57,45%

5.1 AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

5.1.a.1 Kwaliteit operationeel politiewerk 1997 (ophelderingsindices)					
Regio	Geweldsdelicten	Overige persoonsdelicten	Autocriminaliteit	Dreiging	Vermogensdelicten
Amsterdam-Amstelland	51,15	42,28	0,00	116,95	70,89
Rotterdam-Rijnmond	72,92	96,57	101,51	88,52	52,18
Haaglanden	94,26	63,80	54,05	110,01	99,76
Utrecht	81,29	58,12	52,34	70,51	92,72
Midden-en West-Brabant	91,08	54,82	52,40	75,24	84,15
Hollands-Midden	95,44	56,95	49,89	77,77	54,95
Kennemerland	123,21	75,09	64,54	96,34	102,88
Brabant-Zuid-Oost	89,29	56,52	50,35	67,55	102,37
Groningen	90,35	113,51	62,78	90,17	88,60
Limburg-Zuid	62,58	46,64	42,34	79,29	89,02
Gelderland-Midden	103,83	671,42	851,83	240,74	157,05
Zuid-Holland-Zuid	91,80	62,84	49,95	54,77	72,99
Twente	121,17	83,97	82,40	92,69	121,84
Noord-Holland-Noord	94,68	72,64	58,33	74,06	75,20
Gelderland-Zuid	96,50	61,20	4,04	120,07	120,12
Zaanstreek-Waterland	111,25	71,31	66,67	115,72	91,24
Gooi-en Vechtstreek	112,90	74,57	110,71	135,04	91,81
Noord-en Oost-Gelderland	108,38	80,51	84,57	75,17	90,99
Brabant-Noord	85,72	47,31	70,39	54,65	93,73
Friesland	129,93	120,78	100,43	130,66	158,50
IJsselland	108,87	90,72	64,32	79,84	88,81
Limburg-Noord	91,38	58,59	55,24	69,39	82,99
Flevoland	148,27	124,51	105,05	182,46	184,40
Drenthe	122,08	110,53	74,41	96,05	96,53
Zeeland	121,67	104,80	91,46	106,36	136,29

5.1 AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

Regio	5.1.a.2 Verdachtenpercentages per categorie delicten				
	Gewelddelicten	Overige persoonsdelicten	Autocriminaliteit	Dreiging	Vermogensdelicten
Amsterdam-Amstelland	34,29%	11,77%	3,77%	19,75%	62,17%
Rotterdam-Rijnmond	60,32%	15,56%	4,96%	33,72%	46,68%
Haaglanden	52,27%	9,36%	4,62%	23,86%	44,83%
Utrecht	49,77%	10,24%	7,09%	16,37%	49,29%
Midden-en West-Brabant	60,31%	10,43%	8,42%	18,02%	45,81%
Hollands-Midden	61,54%	10,64%	7,69%	19,55%	28,51%
Kennemerland	76,97%	13,41%	9,45%	23,19%	57,08%
Brabant-Zuid-Oost	55,87%	10,39%	6,03%	14,95%	59,57%
Groningen	58,55%	19,96%	8,15%	22,27%	44,94%
Limburg-Zuid	55,75%	8,12%	3,56%	22,99%	43,28%
Gelderland-Midden	32,69%	15,25%	11,52%	8,12%	33,95%
Zuid-Holland-Zuid	55,62%	12,43%	7,72%	12,08%	43,72%
Twente	79,86%	16,86%	14,63%	22,87%	65,56%
Noord-Holland-Noord	55,01%	9,66%	7,81%	16,77%	34,29%
Gelderland-Zuid	100,80%	16,54%	21,03%	50,27%	67,90%
Zaanstreek-Waterland	70,43%	13,28%	8,20%	29,51%	50,27%
Gooi-en Vechtstreek	71,49%	13,78%	20,41%	34,56%	50,00%
Noord-en Oost-Gelderland	65,28%	16,30%	12,68%	19,84%	53,05%
Brabant-Noord	56,16%	8,32%	10,05%	12,53%	57,49%
Friesland	82,07%	23,41%	12,85%	34,47%	90,31%
IJsselland	74,50%	16,72%	8,31%	20,33%	47,95%
Limburg-Noord	61,68%	11,38%	7,49%	15,38%	48,51%
Flevoland	62,76%	14,14%	10,11%	16,23%	54,28%
Drenthe	76,60%	20,63%	9,06%	23,86%	49,52%
Zeeland	79,31%	19,66%	13,73%	26,58%	71,82%

5.1 AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

5.1.a.2 Indices van verdachtenpercentages per categorie delicten					
Regio	Gewelddelicten index	Overige persoonsdelicten index	Autocriminaliteit index	Dreiging index	Vermogensdelicten index
Amsterdam-Amstelland	53,92	84,47	39,42	88,47	119,48
Rotterdam-Rijnmond	94,85	111,68	51,76	151,04	89,71
Haaglanden	82,20	67,21	48,30	106,88	86,17
Utrecht	78,26	73,48	74,06	73,32	94,73
Midden-en West-Brabant	94,84	74,88	87,91	80,72	88,04
Hollands-Midden	96,76	76,36	80,30	87,56	54,80
Kennemerland	121,03	96,30	98,72	103,90	109,70
Brabant-Zuid-Oost	87,85	74,61	62,98	66,98	114,48
Groningen	92,06	143,27	85,11	99,78	86,37
Limburg-Zuid	87,67	58,32	37,18	103,01	83,18
Gelderland-Midden	51,40	109,46	120,34	36,39	65,25
Zuid-Holland-Zuid	87,45	89,20	80,66	54,11	84,03
Twente	125,57	121,06	152,81	102,43	126,00
Noord-Holland-Noord	86,50	69,35	81,57	75,14	65,91
Gelderland-Zuid	158,51	118,75	219,64	225,19	130,50
Zaanstreek-Waterland	110,75	95,34	85,63	132,18	96,62
Gooi-en Vechtstreek	112,41	98,91	213,22	154,82	96,09
Noord-en Oost-Gelderland	102,65	116,98	132,48	88,87	101,96
Brabant-Noord	88,31	59,76	105,01	56,15	110,50
Friesland	129,05	168,08	134,18	154,40	173,57
IJsselland	117,15	120,04	86,84	91,09	92,15
Limburg-Noord	96,99	81,72	78,28	68,90	93,24
Flevoland	98,68	101,48	105,59	72,70	104,32
Drenthe	120,45	148,13	94,60	106,89	95,17
Zeeland	124,71	141,15	143,41	119,06	138,03

5.2 INDIRECT AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

Regio	5.2 Veiligheid (Slachtofferschap van diverse delicten o.b.v. de Politie-monitor Bevolking)											
	% huizen slachtoffer van (poging tot) inbraak			% slachtoffers geweldsdelicten			% persoonsgebonden slachtofferschap exclusief aanrijden zonder doorrijden			% auto's slachtoffer van vernieling		
	1993	1995	1997	1993	1995	1997	1993	1995	1997	1993	1995	1997
Amsterdam-Amstelland	11,9	11,5	12,8	11,0	9,4	8,6	32,6	33,5	33,4	55,3	44,3	39,6
Rotterdam-Rijnmond	10,4	11,8	8,0	6,4	6,7	6,0	24,1	26,9	24,1	39,6	40,7	32,7
Haaglanden	8,3	10,1	10,6	4,8	5,8	6,6	20,3	25,1	29,8	35,6	36,6	40,5
Utrecht	12,4	13,9	10,2	5,8	6,3	6,0	27,4	31,0	27,5	35,9	37,7	30,6
Midden-en West-Brabant	8,6	8,6	7,3	4,5	4,2	4,6	24,1	25,1	25,1	32,7	31,8	29,1
Hollands-Midden	7,2	6,6	6,5	4,6	4,6	6,2	29,3	25,5	24,9	36,4	29,8	27,3
Kennemerland	6,4	8,2	7,1	5,2	5,3	5,4	20,1	26,7	26,8	30,0	37,4	32,3
Brabant-Zuid-Oost	6,7	9,2	7,4	4,2	3,6	3,8	17,7	23,5	22,4	21,0	28,4	22,9
Groningen	7,5	6,3	7,9	5,1	5,4	5,2	21,7	24,5	20,8	23,1	23,2	19,9
Limburg-Zuid	8,0	9,9	10,0	4,1	5,2	6,1	21,4	27,8	24,3	28,8	33,5	26,9
Gelderland-Midden	6,7	9,6	6,5	4,2	4,4	5,3	23,6	25,7	23,6	29,9	31,5	21,2
Zuid-Holland-Zuid	7,2	7,8	6,9	4,5	4,6	5,6	24,4	23,1	23,5	29,8	27,4	25,4
Twente	6,4	5,3	5,1	3,9	4,5	5,9	17,8	20,7	23,2	20,9	25,5	25,9
Noord-Holland-Noord	5,7	6,6	6,0	4,5	5,4	5,7	23,2	25,1	27,3	28,5	30,3	28,1
Gelderland-Zuid	7,6	11,9	7,7	5,8	5,8	4,8	23,0	26,2	23,2	27,2	30,2	26,7
Zaanstreek-Waterland	6,5	5,6	7,0	5,9	4,4	5,4	21,9	24,3	26,9	27,8	33,2	32,6
Gooi-en Vechtstreek	11,5	10,6	9,8	4,6	6,4	6,7	23,9	29,3	25,8	32,7	38,7	32,9
Noord-en Oost-Gelderland	5,4	6,7	5,3	3,6	3,4	4,5	18,1	21,2	22,8	22,9	23,8	20,4
Brabant-Noord	7,8	10,1	8,4	4,3	4,9	5,6	24,0	25,0	26,7	24,3	27,4	28,2
Friesland	4,0	6,2	5,6	4,3	3,3	4,8	21,6	17,1	22,7	22,6	19,0	19,8
IJsselland	4,9	5,4	4,3	3,6	5,4	4,4	16,3	23,6	22,2	18,5	26,2	22,0
Limburg-Noord	7,0	6,1	5,6	5,2	4,0	3,5	23,5	27,0	21,1	32,6	24,5	21,7
Flevoland	6,2	6,4	5,8	4,1	5,0	5,1	23,3	21,8	23,7	22,1	25,0	21,7
Drenthe	3,6	5,5	4,0	3,8	2,9	3,8	19,2	17,8	19,9	21,9	17,5	16,1
Zeeland	3,8	6,3	4,9	3,6	4,6	4,3	17,1	21,9	21,1	17,0	25,6	19,6

5.2 INDIRECT AAN POLITIE TOEREKENBARE EFFECTEN

5. OUTCOME

	5.2 Veiligheid (Probleemperceptie o.b.v. de Politiemonitor Bevolking)								
	Probleem vermogensdelicten (indicatorscore)			Probleem verkeersoverlast (indicatorscore)			Probleem dreiging (indicatorscore)		
Regio	1993	1995	1997	1993	1995	1997	1993	1995	1997
Amsterdam-Amstelland	6,1	6,0	5,7	5,4	5,1	5,3	3,6	3,4	3,1
Rotterdam-Rijnmond	5,4	6,1	4,9	4,6	4,9	4,6	2,5	2,9	2,6
Haaglanden	5,1	4,9	5,3	4,7	4,3	4,8	2,3	2,4	2,5
Utrecht	5,0	5,8	5,5	4,4	4,8	4,8	2,1	2,5	2,4
Midden-en West-Brabant	5,3	5,6	5,0	4,9	4,8	4,7	2,4	2,4	2,3
Hollands-Midden	4,4	5,3	4,8	4,1	4,5	4,6	1,9	2,2	2,3
Kennemerland	5,1	5,3	5,0	5,0	4,8	4,8	2,3	2,3	2,3
Brabant-Zuid-Oost	5,2	5,7	5,3	4,7	4,6	4,6	2,2	2,2	2,3
Groningen	4,8	4,7	4,4	4,5	4,5	4,4	2,5	2,5	2,4
Limburg-Zuid	4,6	5,7	5,5	4,5	5,0	4,9	2,1	2,5	2,4
Gelderland-Midden	4,0	5,5	5,2	4,1	4,6	4,7	1,9	2,3	2,3
Zuid-Holland-Zuid	5,3	5,3	5,2	4,8	4,7	4,6	2,2	2,2	2,3
Twente	4,7	4,9	5,0	4,6	4,4	4,6	2,2	2,2	2,3
Noord-Holland-Noord	5,0	5,0	5,1	4,6	4,4	4,6	2,5	2,3	2,4
Gelderland-Zuid	5,0	5,9	5,0	4,8	4,6	4,7	2,3	2,4	2,3
Zaanstreek-Waterland	5,1	5,1	5,0	4,6	4,4	4,5	2,3	2,0	2,3
Gooi-en Vechtstreek	4,9	4,9	4,5	4,9	4,8	4,7	2,0	2,2	2,1
Noord-en Oost-Gelderland	3,7	5,2	5,3	3,9	4,4	4,7	1,8	2,3	2,4
Brabant-Noord	5,0	5,4	5,2	4,6	4,7	4,6	2,1	2,3	2,3
Friesland	4,6	4,6	4,9	4,3	4,3	4,3	2,2	2,3	2,3
IJsselland	4,6	5,0	4,9	4,5	4,3	4,5	2,3	2,3	2,4
Limburg-Noord	5,4	5,6	5,0	5,0	4,9	4,8	2,7	2,6	2,4
Flevoland	3,8	4,7	4,0	3,4	4,1	4,1	1,6	2,2	2,2
Drenthe	3,6	4,8	4,3	4,0	4,6	4,6	1,8	2,2	2,2
Zeeland	5,0	5,3	4,9	4,8	4,6	4,5	2,4	2,4	2,3

Regio	Woningen					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	164	140	177	-12,6%	21,6%	10,2%
Rotterdam-Rijnmond	143	143	111	4,9%	-21,8%	-19,9%
Haaglanden	114	123	146	13,2%	15,1%	30,9%
Utrecht	171	169	141	2,8%	-16,3%	-15,1%
Midden-en West-Brabant	118	104	101	-8,9%	-4,9%	-12,2%
Hollands-Midden	99	80	91	-17,8%	10,0%	-6,2%
Kennemerland	89	100	98	18,4%	-3,7%	12,4%
Brabant-Zuid-Oost	92	111	102	18,2%	-11,8%	4,5%
Groningen	103	76	109	-35,9%	32,8%	-2,0%
Limburg-Zuid	110	120	139	4,1%	8,5%	18,2%
Gelderland-Midden	92	117	90	24,9%	-25,5%	-9,8%
Zuid-Holland-Zuid	99	95	96	-11,3%	-4,0%	-10,9%
Twente	87	64	71	-23,2%	2,6%	-15,2%
Noord-Holland-Noord	79	81	83	9,2%	-3,6%	8,9%
Gelderland-Zuid	105	145	107	49,8%	-29,4%	5,2%
Zaanstreek-Waterland	89	67	97	-21,1%	31,6%	11,7%
Gooi-en Vechtstreek	158	128	136	-14,7%	-1,2%	-10,5%
Noord-en Oost-Gelderland	75	81	73	-5,8%	-3,6%	-8,4%
Brabant-Noord	107	123	116	2,3%	-0,5%	2,2%
Friesland	55	75	78	24,9%	7,9%	33,8%
IJsselland	67	65	60	-17,6%	-3,1%	-17,1%
Limburg-Noord	97	74	77	-42,0%	8,6%	-26,7%
Flevoland	86	78	80	-24,9%	7,0%	-12,5%
Drenthe	49	67	55	25,6%	-11,1%	5,1%
Zeeland	52	76	68	37,5%	-5,2%	23,6%

VEILIGHEIDSINDICES NAAR CATEGORIE DELICTEN (1993, 1995 en 1997)

5. OUTCOME

Regio	Autocriminaliteit					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	193	148	149	-19,0%	-0,9%	-17,7%
Rotterdam-Rijnmond	138	136	123	3,6%	-10,0%	-6,8%
Haaglanden	124	122	153	3,7%	20,6%	24,7%
Utrecht	125	126	115	5,7%	-8,9%	-4,0%
Midden-en West-Brabant	114	106	110	-2,0%	1,4%	-0,3%
Hollands-Midden	127	99	103	-17,5%	1,8%	-14,2%
Kennemerland	105	125	122	25,6%	-3,9%	18,4%
Brabant-Zuid-Oost	73	95	86	25,3%	-0,6%	20,1%
Groningen	80	77	75	-9,4%	4,5%	-2,8%
Limburg-Zuid	100	112	101	6,6%	-1,0%	4,5%
Gelderland-Midden	104	105	80	-4,5%	-14,1%	-18,1%
Zuid-Holland-Zuid	104	91	95	-17,9%	11,3%	-3,8%
Twente	73	85	97	6,4%	8,3%	16,0%
Noord-Holland-Noord	99	101	106	-8,9%	-0,6%	-9,1%
Gelderland-Zuid	95	101	101	-4,2%	-4,7%	-9,3%
Zaanstreek-Waterland	97	111	123	3,8%	5,1%	9,6%
Gooi-en Vechtstreek	114	129	124	2,8%	-8,1%	-7,1%
Noord-en Oost-Gelderland	80	79	77	-3,9%	-4,3%	-6,6%
Brabant-Noord	85	91	106	5,2%	12,7%	20,3%
Friesland	79	64	75	-23,4%	13,9%	-8,1%
IJsselland	64	88	83	34,0%	-6,2%	23,2%
Limburg-Noord	114	82	82	-32,6%	-1,4%	-29,2%
Flevoland	77	83	82	5,6%	-3,3%	2,6%
Drenthe	76	58	61	-27,9%	2,1%	-22,1%
Zeeland	59	85	74	43,1%	-13,5%	19,9%

Regio	Gewelddelicten					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	227	186	160	-17,1%	-13,9%	-30,1%
Rotterdam-Rijnmond	131	133	111	2,5%	-15,9%	-14,1%
Haaglanden	99	116	124	19,3%	8,2%	30,1%
Utrecht	120	126	111	6,9%	-11,3%	-5,3%
Midden-en West-Brabant	92	83	85	-8,8%	4,6%	-5,2%
Hollands-Midden	95	91	117	-2,5%	31,1%	28,0%
Kennemerland	106	105	101	-0,3%	-2,8%	-3,4%
Brabant-Zuid-Oost	86	71	72	-19,6%	-5,1%	-26,7%
Groningen	105	107	97	0,0%	-15,9%	-17,2%
Limburg-Zuid	84	104	113	22,0%	4,3%	29,7%
Gelderland-Midden	86	88	99	0,2%	7,1%	7,5%
Zuid-Holland-Zuid	92	91	104	-2,6%	9,6%	6,6%
Twente	81	90	110	5,0%	21,2%	30,6%
Noord-Holland-Noord	92	108	106	10,4%	-4,6%	6,5%
Gelderland-Zuid	118	116	90	-9,0%	-26,5%	-36,0%
Zaanstreek-Waterland	122	87	101	-36,3%	14,0%	-28,4%
Gooi-en Vechtstreek	95	128	126	29,8%	-4,2%	27,2%
Noord-en Oost-Gelderland	74	67	84	-10,4%	22,6%	13,5%
Brabant-Noord	88	98	104	10,1%	2,2%	17,5%
Friesland	89	66	90	-28,1%	33,0%	-2,1%
IJsselland	75	108	82	43,9%	-30,1%	7,6%
Limburg-Noord	107	81	66	-27,2%	-23,5%	-44,6%
Flevoland	85	100	96	17,5%	-8,9%	12,3%
Drenthe	77	57	71	-28,8%	21,7%	-11,7%
Zeeland	73	91	80	23,0%	-17,0%	7,5%

VEILIGHEIDSINDICES NAAR CATEGORIE DELICTEN (1993, 1995 en 1997)

5. OUTCOME

Regio	Overige persoonsdelicten (excl. aanrijding zonder doorrijden)					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	146	135	136	-8,0%	0,5%	-7,8%
Rotterdam-Rijnmond	107	108	98	0,9%	-9,7%	-10,3%
Haaglanden	91	101	122	12,8%	19,4%	36,3%
Utrecht	122	125	112	2,5%	-10,5%	-9,7%
Midden-en West-Brabant	108	101	102	-6,6%	0,7%	-6,2%
Hollands-Midden	131	103	102	-23,9%	-1,5%	-25,4%
Kennemerland	90	108	109	22,3%	1,0%	23,1%
Brabant-Zuid-Oost	79	95	92	16,5%	3,5%	20,2%
Groningen	97	99	85	-2,5%	-7,4%	-10,3%
Limburg-Zuid	96	112	99	14,0%	-4,8%	7,1%
Gelderland-Midden	105	104	96	-6,8%	-0,7%	-6,7%
Zuid-Holland-Zuid	109	93	96	-21,2%	9,5%	-10,2%
Twente	79	83	95	2,1%	10,5%	14,8%
Noord-Holland-Noord	104	101	111	-6,4%	7,0%	1,4%
Gelderland-Zuid	103	106	95	-0,6%	-13,0%	-15,2%
Zaanstreek-Waterland	98	98	110	-3,5%	9,2%	7,0%
Gooi-en Vechtstreek	107	118	105	8,4%	-13,8%	-8,0%
Noord-en Oost-Gelderland	81	85	93	7,6%	3,3%	13,9%
Brabant-Noord	107	101	109	-5,2%	2,0%	-1,2%
Friesland	96	69	93	-29,9%	28,1%	-6,8%
IJsselland	73	95	90	35,6%	-10,5%	24,1%
Limburg-Noord	105	109	86	6,0%	-26,6%	-22,3%
Flevoland	104	88	97	-15,9%	4,2%	-10,5%
Drenthe	86	72	81	-16,8%	7,5%	-8,4%
Zeeland	76	88	86	18,6%	-8,0%	11,4%

Regio	Dreiging					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	159	143	130	-11,3%	-6,8%	-17,5%
Rotterdam-Rijnmond	111	122	112	9,2%	-6,2%	1,9%
Haaglanden	104	99	106	-5,6%	8,9%	3,5%
Utrecht	95	107	102	12,2%	-2,6%	8,9%
Midden-en West-Brabant	107	99	97	-7,7%	-0,4%	-7,9%
Hollands-Midden	86	91	96	6,5%	7,2%	14,5%
Kennemerland	102	99	97	-3,4%	0,0%	-3,3%
Brabant-Zuid-Oost	98	93	96	-9,4%	3,7%	-5,6%
Groningen	110	105	100	-8,5%	-3,9%	-12,3%
Limburg-Zuid	93	107	103	12,2%	-3,5%	8,1%
Gelderland-Midden	84	96	97	11,3%	1,8%	13,5%
Zuid-Holland-Zuid	96	94	96	-5,7%	1,9%	-3,7%
Twente	97	91	97	0,2%	3,6%	4,2%
Noord-Holland-Noord	110	99	103	-3,3%	0,8%	-2,1%
Gelderland-Zuid	102	101	97	6,0%	-7,2%	-0,9%
Zaanstreek-Waterland	104	85	96	-12,1%	9,0%	-4,3%
Gooi-en Vechtstreek	89	91	89	9,1%	-6,2%	3,2%
Noord-en Oost-Gelderland	80	96	103	16,6%	5,5%	23,5%
Brabant-Noord	95	96	96	-3,7%	-1,1%	-5,1%
Friesland	99	97	99	-7,1%	1,1%	-6,3%
IJsselland	101	95	100	-11,6%	3,8%	-8,1%
Limburg-Noord	118	109	102	-13,8%	-6,9%	-20,7%
Flevoland	73	91	91	21,2%	-0,7%	20,2%
Drenthe	82	93	95	10,0%	0,2%	10,2%
Zeeland	107	100	99	-11,6%	-1,9%	-13,8%

VEILIGHEIDSINDICES NAAR CATEGORIE DELICTEN (1993, 1995 en 1997)

5. OUTCOME

Regio	Vermogensdelicten					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	127	114	114	-9,6%	1,4%	-7,2%
Rotterdam-Rijnmond	113	115	99	4,3%	-12,6%	-9,7%
Haaglanden	106	93	107	-11,8%	15,1%	3,9%
Utrecht	105	110	111	8,0%	1,3%	9,3%
Midden-en West-Brabant	110	105	100	-2,2%	-3,8%	-5,7%
Hollands-Midden	90	101	97	15,1%	-3,0%	10,9%
Kennemerland	105	99	100	-3,9%	1,6%	-1,6%
Brabant-Zuid-Oost	107	107	107	-4,3%	-0,8%	-4,9%
Groningen	99	88	88	-16,1%	-1,1%	-16,3%
Limburg-Zuid	94	108	110	11,7%	0,9%	12,3%
Gelderland-Midden	84	103	103	21,6%	-1,1%	19,1%
Zuid-Holland-Zuid	109	100	104	-12,9%	2,1%	-10,1%
Twente	97	93	100	0,6%	4,9%	6,1%
Noord-Holland-Noord	104	95	103	-5,4%	6,9%	2,1%
Gelderland-Zuid	103	111	101	13,1%	-10,3%	0,7%
Zaanstreek-Waterland	105	96	101	-4,4%	2,9%	-0,9%
Gooi-en Vechtstreek	101	93	90	-3,9%	-4,4%	-7,9%
Noord-en Oost-Gelderland	76	98	105	25,5%	6,9%	34,0%
Brabant-Noord	104	102	103	-7,9%	0,4%	-6,9%
Friesland	96	87	97	-16,0%	10,8%	-4,3%
IJsselland	96	95	99	-6,3%	3,2%	-2,3%
Limburg-Noord	111	106	101	-10,6%	-5,1%	-15,3%
Flevoland	79	89	80	8,1%	-9,1%	-3,5%
Drenthe	75	90	86	16,6%	-4,9%	9,3%
Zeeland	103	100	98	-9,6%	-2,0%	-11,1%

Regio	Verkeersveiligheid					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	119	111	113	-5,8%	1,6%	-4,2%
Rotterdam-Rijnmond	102	106	99	4,8%	-7,5%	-2,9%
Haaglanden	103	94	103	-8,9%	10,2%	0,5%
Utrecht	96	103	104	7,7%	0,1%	8,0%
Midden-en West-Brabant	108	105	101	-2,4%	-3,7%	-5,9%
Hollands-Midden	91	98	99	8,7%	0,4%	9,3%
Kennemerland	110	105	104	-4,0%	-1,0%	-4,8%
Brabant-Zuid-Oost	103	100	99	-5,7%	0,8%	-5,0%
Groningen	98	97	95	-3,8%	-1,0%	-4,9%
Limburg-Zuid	100	109	106	6,8%	-1,5%	5,1%
Gelderland-Midden	89	99	101	8,5%	3,0%	11,7%
Zuid-Holland-Zuid	105	101	99	-5,7%	-1,2%	-6,9%
Twente	101	96	99	0,0%	1,9%	1,9%
Noord-Holland-Noord	102	96	99	-1,0%	1,5%	0,4%
Gelderland-Zuid	106	99	101	-1,1%	-0,2%	-1,2%
Zaanstreek-Waterland	101	95	98	-0,2%	1,0%	0,8%
Gooi-en Vechtstreek	107	104	101	2,3%	-4,3%	-1,8%
Noord-en Oost-Gelderland	86	97	102	9,3%	5,6%	15,8%
Brabant-Noord	102	102	99	-4,2%	-2,4%	-6,7%
Friesland	95	93	93	-6,5%	0,2%	-6,3%
IJsselland	100	93	98	-10,4%	5,1%	-5,6%
Limburg-Noord	110	106	104	-6,9%	-2,0%	-8,8%
Flevoland	75	89	88	15,5%	-1,4%	13,9%
Drenthe	87	101	98	12,1%	-2,5%	9,4%
Zeeland	106	100	97	-9,0%	-2,7%	-11,7%

VEILIGHEIDSINDICES NAAR CATEGORIE DELICTEN (1993, 1995 en 1997)

5. OUTCOME

Regio	gewogen totaalindexen slachtofferschap					
	Index 1993 gem=100	Index 1995 gem=100	Index 1997 gem=100	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1995 - 1993)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1995)	procentuele afwijking van gemiddelde urbanisatiegroep (1997 - 1993)
Amsterdam-Amstelland	169	144	141	-13,5%	-2,0%	-14,9%
Rotterdam-Rijnmond	120	120	107	2,9%	-10,7%	-8,8%
Haaglanden	103	108	128	7,6%	17,5%	27,1%
Utrecht	120	123	112	5,7%	-8,5%	-3,9%
Midden-en West-Brabant	107	100	101	-4,3%	0,8%	-3,3%
Hollands-Midden	119	100	103	-14,8%	3,9%	-10,8%
Kennemerland	98	111	110	16,5%	-1,0%	14,7%
Brabant-Zuid-Oost	82	93	89	9,7%	0,6%	10,0%
Groningen	94	93	85	-5,0%	-4,1%	-8,8%
Limburg-Zuid	95	110	103	13,0%	-1,9%	9,8%
Gelderland-Midden	99	102	93	-1,7%	-3,7%	-5,4%
Zuid-Holland-Zuid	105	93	98	-15,9%	9,2%	-5,6%
Twente	80	86	98	3,5%	10,7%	16,1%
Noord-Holland-Noord	101	101	108	-4,2%	3,2%	-0,5%
Gelderland-Zuid	103	106	96	-1,0%	-12,1%	-14,2%
Zaanstreek-Waterland	102	99	110	-7,3%	7,7%	1,0%
Gooi-en Vechtstreek	106	119	111	9,0%	-9,6%	-2,4%
Noord-en Oost-Gelderland	79	83	89	4,8%	4,0%	10,5%
Brabant-Noord	97	98	106	0,1%	4,9%	6,5%
Friesland	91	70	88	-24,7%	21,8%	-5,4%
IJsselland	74	95	88	29,6%	-9,9%	17,1%
Limburg-Noord	109	97	84	-11,7%	-16,7%	-26,7%
Flevoland	90	89	91	-2,1%	-0,7%	-1,7%
Drenthe	81	69	76	-16,4%	6,2%	-9,6%
Zeeland	75	89	84	20,3%	-9,5%	9,3%

6. CORRELATIEMATRICES

6.1 kwaliteit personeel

6.2 leidinggevend versus ondersteunend personeel

6.3 kwaliteit financieel beheer

6.4 bekostiging 1995 versus urbanisatiegroepen

6.5 bekostiging 1997 versus urbanisatiegroepen

6.1 CORRELATIES KWALITEIT PERSONEEL

6. CORRELATIEMATRICES

Nederland totaal	Kwaliteit personele organisatie	Aandeel ondersteunend personeel (onderst./primair)	FTE
Kwaliteit personele organisatie	1,00	0,09	0,14
Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)		1,00	0,06
FTE			1,00

Urbanisatiegroep 1	Kwaliteit personele organisatie	Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	FTE
Kwaliteit personele organisatie	1,00	-0,37	0,61
Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)		1,00	-0,57
FTE			1,00

Urbanisatiegroep 2	Kwaliteit personele organisatie	Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	FTE
Kwaliteit personele organisatie	1,00	0,79	0,79
Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)		1,00	-0,11
FTE			1,00

6.1 CORRELATIES KWALITEIT PERSONEEL

Urbanisatiegroep 3	Kwaliteit personele organisatie	Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	FTE
Kwaliteit personele organisatie	1,00	-0,35	-0,70
Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)		1,00	-0,11
FTE			1,00

Urbanisatiegroep 4	Kwaliteit personele organisatie	Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	FTE
Kwaliteit personele organisatie	1,00	0,29	0,42
Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)		1,00	0,32
FTE			1,00

6. CORRELATIEMATRICES

6.2 CORRELATIES LEIDINGGEVEND VERSUS ONDERSTEUNEND PERSONEEL**6. CORRELATIEMATRICES**

Urbanisatiegroep 1	1995 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	1997 Aandeel leiding
1995 Aandeel leiding	0,26	0,43
1997 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	0,88	-0,53

Urbanisatiegroep 2	1995 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	1997 Aandeel leiding
1995 Aandeel leiding	0,70	0,98
1997 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	0,79	0,42

Urbanisatiegroep 3	1995 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	1997 Aandeel leiding
1995 Aandeel leiding	-0,91	0,81
1997 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	0,37	-0,82

Urbanisatiegroep 4	1995 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	1997 Aandeel leiding
1995 Aandeel leiding	0,12	-0,51
1997 Aandeel ondersteunend personeel (ondersteuning/primair)	0,50	0,84

6.3 CORRELATIES KWALITEIT FINANCIËEL BEHEER

6. CORRELATIEMATRICES

Correlatie totaal	Totale kwaliteit financieel beheer	Bedrijfsresultaat jaarrekening	Aandeel ondersteunend personeel
Totale kwaliteit financieel beheer	1,00	-0,40	0,38
Bedrijfsresultaat jaarrekening		1,00	-0,48
Aandeel ondersteunend personeel			1,00

Correlatie Urbanisatiegroep 1	Totale kwaliteit financieel beheer	Bedrijfsresultaat jaarrekening	Aandeel ondersteunend personeel
Totale kwaliteit financieel beheer	1,00	-0,71	0,49
Bedrijfsresultaat jaarrekening		1,00	-0,46
Aandeel ondersteunend personeel			1,00

Correlatie Urbanisatiegroep 2	Totale kwaliteit financieel beheer	Bedrijfsresultaat jaarrekening	Aandeel ondersteunend personeel
Totale kwaliteit financieel beheer	1,00	-0,04	0,21
Bedrijfsresultaat jaarrekening		1,00	-0,36
Aandeel ondersteunend personeel			1,00

Correlatie Urbanisatiegroep 3	Totale kwaliteit financieel beheer	Bedrijfsresultaat jaarrekening	Aandeel ondersteunend personeel
Totale kwaliteit financieel beheer	1,00	-0,60	0,66
Bedrijfsresultaat jaarrekening		1,00	0,15
Aandeel ondersteunend personeel			1,00

Correlatie Urbanisatiegroep 4	Totale kwaliteit financieel beheer	Bedrijfsresultaat jaarrekening	Aandeel ondersteunend personeel
Totale kwaliteit financieel beheer	1,00	-0,47	0,46
Bedrijfsresultaat jaarrekening		1,00	-0,65
Aandeel ondersteunend personeel			1,00

6.3 CORRELATIES KWALITEIT FINANCIËEL BEHEER

6. CORRELATIEMATRICES

Totaal Nederland	Regionaal Veiligheidsbeleid	Personele Organisatie	Financieel beheer voldoen comptabele regels	Financieel beheer vermogen tot begroten
Regionaal Veiligheidsbeleid	1,00	0,11	0,12	0,32
Personele Organisatie		1,00	0,00	-0,33
Financieel beheer voldoen comptabele regels			1,00	0,24
Financieel beheer vermogen tot begroten				1,00

6.4 CORRELATIES BEKOSTIGING '95 VERSUS URBANISATIEGROEPEN

6. CORRELATIEMATRICES

Urbanisatiegroep 1	BVE per inwoner index	BVE per km ² index	FTE/BVE Ratio index	Bedrijfsvoeringsresultaat	Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index	Gewogen loonkosten per FTE index
BVE per inwoner index	1,00	0,96	-0,77	0,75	0,61	0,40
BVE per km ² index		1,00	-0,84	0,86	0,72	0,27
FTE/BVE Ratio index			1,00	-0,90	-0,81	-0,27
Bedrijfsvoeringresultaat				1,00	0,94	0,15
Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index					1,00	0,17
Gewogen loonkosten per FTE index						1,00

Urbanisatiegroep 2	BVE per inwoner index	BVE per km ² index	FTE/BVE Ratio index	Bedrijfsvoeringsresultaat	Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index	Gewogen loonkosten per FTE index
BVE per inwoner index	1,00	0,67	-0,05	0,26	0,24	-0,46
BVE per km ² index		1,00	-0,54	0,62	0,45	-0,73
FTE/BVE Ratio index			1,00	-0,97	-0,92	0,64
Bedrijfsvoeringresultaat				1,00	0,96	-0,64
Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index					1,00	-0,61
Gewogen loonkosten per FTE index						1,00

6.4 CORRELATIES BEKOSTIGING '95 VERSUS URBANISATIEGROEPEN

6. CORRELATIEMATRICES

Urbanisatiegroep 3	BVE per inwoner index	BVE per km ² index	FTE/BVE Ratio index	Bedrijfsvoeringsresultaat	Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index	Gewogen loonkosten per FTE index
BVE per inwoner index	1,00	0,77	-0,54	0,63	0,59	-0,72
BVE per km ² index		1,00	-0,91	0,29	0,29	-0,93
FTE/BVE Ratio index			1,00	0,12	0,13	0,91
Bedrijfsvoeringresultaat				1,00	1,00	-0,13
Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index					1,00	-0,11
Gewogen loonkosten per FTE index						1,00

Urbanisatiegroep 4	BVE per inwoner index	BVE per km ² index	FTE/BVE Ratio index	Bedrijfsvoeringsresultaat	Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index	Gewogen loonkosten per FTE index
BVE per inwoner index	1,00	0,18	-0,87	0,75	0,67	-0,66
BVE per km ² index		1,00	-0,24	0,56	0,59	-0,03
FTE/BVE Ratio index			1,00	-0,90	-0,87	0,82
Bedrijfsvoeringresultaat				1,00	0,98	-0,60
Bedrijfvoeringsresultaat als % van totale vermogen 95 index					1,00	-0,63
Gewogen loonkosten per FTE index						1,00

7. REGRESSIEVERGELIJKINGEN

- 7.1 Regressievergelijking partiële veiligheid ('97-'95) en partiële output ('97-'95)**
- 7.2 Regressievergelijking gewogen veiligheid versus totale output per fte ('97)**

7.1 REGRESSIEVERGELIJKINGEN PARTIËLE VEILIGHEID (97-95) EN PARTIËLE OUTPUT (97-95)

7. REGRESSIE

Veiligheidscluster geweld			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	0,000046	0,007481	0,1057
II	-0,00025	-0,11633	0,7100
III	-0,0004	-0,0246	0,7463
IV	0,00023	-0,03009	0,3784

Veiligheidscluster overige persoonsdelicten			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0002	-0,023	0,6585
II	-0,0001	-0,0252	0,9138
III	-0,0003	-0,0144	0,8630
IV	0,00013	0,00542	0,4723

Veiligheidscluster autocriminaliteit			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0017	0,04	0,4015
II	-0,003	0,0659	0,7272
III	-0,0008	0,0564	0,7909
IV	0,0009	-0,0167	0,6138

Veiligheidscluster dreiging			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0005	-0,0138	0,4807
II	-0,0003	-0,0143	0,6398
III	-0,0005	0,0077	0,5587
IV	-0,00009	0,00037	0,0208

Veiligheidscluster vermogensdelicten			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0002	0,0041	0,1131
II	-0,0004	0,0044	0,5638
III	-0,0014	0,0219	0,7712
IV	0,0003	-0,0067	0,7822

7.2 REGRESSIEVERGELIJKINGEN GEWOGEN VEILIGHEID VERSUS TOTALE OUTPUT PER FTE (97)

7. REGRESSIE

Gewogen veiligheid 1997 - 1995 versus totale output/fte 1997			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0001	0,3309	0,7485
II	-0,00005	0,19061	0,5323
III	-0,0001	0,2592	0,8059
IV	0,0001	-0,5225	0,634

Gewogen veiligheid 1997 - 1993 versus totale output/fte 1997			
Urbanisatiegroep	Regressiecoëfficiënt	Constante	Correlatiecoëfficiënt
I	-0,0001	0,473	0,6505
II	-0,0001	0,4164	0,6935
III	-0,0001	0,2838	0,8406
IV	-0,00001	0,0399	0,0418

Taakopdracht IBO Politiezorg

Aanleiding

Ingevolge het Regeerakkoord moeten de komende jaren 5.000 extra arbeidsjaren voor executief politiewerk beschikbaar komen: 3.000 te bekostigen door additionele middelen en 2.000 door doelmatigheidswinst. Voorts zal de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) bevoegdheden krijgen om de politieregio's aan te sturen en te toetsen. Op dit ogenblik worden de politieregio's bekostigd op basis van 'input', waarbij het leeuwendeel van de middelen wordt verdeeld door middel van een budgetverdeelsysteem (BVS). Bij de verdeling spelen drie componenten een rol: (1) beschikbaarheid en bereikbaarheid, (2) afhandeling van zaken/werklast en (3) probleemaanpak.

Eerder is afgesproken dat het budgetverdeelsysteem in 1999 wordt geëvalueerd. Bezien wordt of dit onderzoek al in 1998 kan worden opgestart. Het beleidsonderzoek "Politiezorg" wordt in dat kader uitgevoerd.

Probleemstelling

Oogmerk van het onderzoek is **bouwstenen** aan te reiken om de toedeling van de middelen aan de regio's daadwerkelijk te koppelen (via de algemene bijdragen van het BVS en/of bijzondere bijdragen) aan prestaties in termen van betere en meer zichtbare politiezorg en een doelmatiger uitvoering.

Onderzoeksvragen

Binnen het kader van de door de minister van BZK beoogde sturingsrelatie met de politieregio's en het KLPD zijn de volgende onderzoeksvragen aan de orde.

- Bezien wordt of de wijze van bekostiging van de politieregio's en het KLPD concreet kan worden gekoppeld aan te realiseren en/of gerealiseerde prestaties als boven bedoeld, waarbij wordt nagegaan op welke terreinen respectievelijk in welke vorm afspraken kunnen worden gemaakt met de regio's ter verbetering van de politiezorg, en over een meer doelmatiger uitvoering van taken.
- Met betrekking tot de financiering van de politieregio's wordt onderzocht of een ge(de)concentreerde dan wel een gecentraliseerde treasuryfunctie (central banking) bij kan dragen tot een efficiënte en effectieve financiering van de politieregio's.

Bij het onderzoek zal aansluiting worden gezocht bij lopende activiteiten/projecten die gericht zijn op prestatie- en kwaliteitsverbetering waaronder een nader onderzoek naar de toereikendheid van de normvergoeding en een nadere studie van de in het Regeerakkoord gemaakte afspraak tot het efficiënter en effectiever maken van de politieorganisatie mede om 2.000 arbeidsjaren extra vrij te spelen voor de executieve dienst.

Deelnemende departementen: BZK, Justitie, AZ, Financiën, VROM (RGD). Ook zal het NPI worden uitgenodigd deel te nemen.

